

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
90/C 325/01	nr. 2560/88 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Begrænsning af frekvensområder (supplerende svar)	1
90/C 325/02	nr. 497/89 af Vincenözo Mattina til Kommissionen Om: Gennemførelse af ERASMUS- og Ungdom for Europa-programmerne	2
90/C 325/03	nr. 513/89 af Domènec Romera i Alcàzar til Kommissionen Om: Kontrol med naturmedicin	3
90/C 325/04	nr. 839/89 af Ben Visser til Kommissionen Om: Cockpitbemanding	3
90/C 325/05	nr. 850/89 af Juan Garaikoetxea Urriza til Kommissionen Om: Mål nr. 2 i reformen af strukturfondene (Supplerende svar)	4
90/C 325/06	nr. 1077/89 af André Sainjon til Kommissionen Om: Indregistrering af motorkøretøjer og disses kørsel i EF	5
90/C 325/07	nr. 253/90 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Britisk ordning vedrørende arbejderbeskyttelse (åndedrætsværn)	6
90/C 325/08	nr. 272/90 af Carole Tongue til Kommissionen Om: Problemer i forbindelse med genforarbejdning; dvs. når gamle ubrugelige aggregater skilles ad i enkeltdele, som derefter genbehandles, gensælges og genanvendes	6
90/C 325/09	nr. 278/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Evaluering af særprogrammerne under det andet rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling	7
90/C 325/10	nr. 284/90 af Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Overholdelse af direktivet om vurdering af projekters indvirkning på miljøet ved opførelse af et industrianlæg i Sestri Levante (Italien)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 325/11	nr. 311/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Emissioner af carbonmonoxid	9
90/C 325/12	nr. 349/90 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Avendeligheden af informationsdirektiv 83/189/ EØF på retningslinjerne fra den tyske levnedsmiddelbrogkommission	9
90/C 325/13	nr. 351/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Skabelse af instrumenter til opfyldelse af handicappedes behov (Supplerende svar)	10
90/C 325/14	nr. 362/90 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Mindre udbredte sprog og kulturer og de audio-visuelle medier	10
90/C 325/15	nr. 429/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Farlige stoffer, som er blevet dumpet eller tabt i havet	11
90/C 325/16	nr. 430/90 af François-Xavier de Donnée til Kommissionen Om: En dansk konsulents Time Management-seminar for medlemmer af Kommissionens per- sonale	11
90/C 325/17	nr. 462/90 af José Alvarez de Paz til Kommissionen Om: Arbejdsprogrammet for 1990 og kulsektoren	12
90/C 325/18	nr. 486/90 af Juan de la Cámara Martínez til Kommissionen Om: Hjemstedet for Det Europæiske Miljøagentur	13
90/C 325/19	nr. 532/90 af Marie Jepsen til Kommissionen Om: Sammenligneligheden og offentlighedsundersøgelser af bade- vandskvaliteten	13
90/C 325/20	nr. 548/90 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Sættningen af besætningen i fly	13
90/C 325/21	nr. 567/90 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Forurening af Avilés-flodens munding	14
90/C 325/22	nr. 579/90 af Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Særligt beskyttede områder i Pyrenæerne til fredning af tjuren (tetrao urogallus)	14
90/C 325/23	nr. 593/90 af Ian White til Kommissionen Om: Minimumsindkomst	14
90/C 325/24	nr. 612/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Recirkulering af returpapir	15
90/C 325/25	nr. 616/90 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: AIDS og det indre marked	15
90/C 325/26	nr. 621/90 af Ben Visser til Kommissionen Om: Adgangsbetingelserne for udøvelse af landevejstransporterhvervet	15
90/C 325/27	nr. 774/90 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Anvendelse af fællesskabsretten	16
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 621/90 og nr. 774/90	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 325/28	nr. 647/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Påstand om at EF fremmer kræftfremkaldende grillstegning	16
90/C 325/29	nr. 661/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Beskadigelse af ozonlaget	17
90/C 325/30	nr. 671/90 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Eurokoder	18
90/C 325/31	nr. 717/90 af Luigi Moretti og Francesco Speroni til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmernes uafhængighed	19
90/C 325/32	nr. 745/90 af Lissy Gröner til Kommissionen Om: Uddannelsespolitik	19
90/C 325/33	nr. 751/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Beskyttelse af munkesælen i nationalparken på De Nordlige Sporader	19
90/C 325/34	nr. 801/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Koordinering af narkotikabekæmpelsens sundhedspolitiske aspekter	20
90/C 325/35	nr. 821/90 af Kenneth Stewart til Kommissionen Om: De miljømæssige følger af den seneste og nuværende virksomhed i dokområdet i Bootle og Liverpool i Det Forenede Kongerige	20
90/C 325/36	nr. 1544/90 af Kenneth Stewart til Kommissionen Om: Den miljømæssige indvirkning fra nylige og igangværende aktiviteter i Bootle- og Liverpool-området i Det Forenede Kongerige	21
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 821/90 og nr. 1544/90	21
90/C 325/37	nr. 823/90 af Reinhold Bocklet til Kommissionen Om: Hormoner i belgisk oksekød	22
90/C 325/38	nr. 827/90 af Sylviane Ainardi til Kommissionen Om: Fiskeri i Middelhavet	22
90/C 325/39	nr. 858/90 af Joaquín Sisó Cruellas til Kommissionen Om: Nedtagning af radioaktive lynafledere	23
90/C 325/40	nr. 862/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Udgifter til undersøgelser af svig med landbrugsmidler	23
90/C 325/41	nr. 863/90 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Anlæg af et depot for særligt affald i Corvera kommune (Asturias — Spanien)	24
90/C 325/42	nr. 865/90 af Carles-Alfred Gasòliba I Böhm til Kommissionen Om: Forsikringskontrakter, som er kombinationer af livsforsikringer og dødsfaldsforsikringer	24
90/C 325/43	nr. 866/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: EF's tiltrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	25
90/C 325/44	nr. 900/90 af Luigi Vertemati til Kommissionen Om: Økologiske produkter	26

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 325/45	nr. 923/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Anvendelse af budgetpost 636 til forsvar og fremme af mindretalssprog og -kulturer	26
90/C 325/46	nr. 931/90 af Paul Staes til Kommissionen Om: Samarbejde med CEATS	27
90/C 325/47	nr. 942/90 af Filippas Pierros til Kommissionen Om: Nye anvendelsesformer for hør	27
90/C 325/48	nr. 953/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Radiostyring i biler ved hjælp af RDS — standardisering	28
90/C 325/49	nr. 978/90 af José Luis Valverde López til Kommissionen Om: De miljømæssige konsekvenser af et anlæg til genanvendelse af aluminiumssalte i Alquife (Granada)	29
90/C 325/50	nr. 1053/90 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Harevæddeløb	29
90/C 325/51	nr. 1063/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Pensionsfonde inden for jernindustrien	29
90/C 325/52	nr. 1084/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte til områder, der er ramt af nedlæggelse af arbejdspladser inden for den nukleare industri	30
90/C 325/53	nr. 1091/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Homøopatiske præparater	30
90/C 325/54	nr. 1107/90 af James Ford til Kommissionen Om: Pensionsrettigheder	31
90/C 325/55	nr. 1116/90 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Inspektoratet til overvågning af sikkerheden ved atomkraftværker	31
90/C 325/56	nr. 1124/90 af Thomas Maher til Kommissionen Om: Statistikker for nettobeskæftigelse samt nettoudvandring og nettovandring	32
90/C 325/57	nr. 1210/90 af Francois-Xaver de Donnea til Kommissionen Om: Maksimumsværdier for radoneksposering	33
90/C 325/58	nr. 1216/90 af Francois-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Oprettelse af et »Business Council« mellem EF og Indien	33
90/C 325/59	nr. 1249/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Program for genanvendelse af saltslagger fra aluminiumsraffinaderier	34
90/C 325/60	nr. 1292/90 af Johanna-Christina Grund til Kommissionen Om: Bortledning af spildevand fra en virksomhed, der forurener Elben-dræningskanalen	34
90/C 325/61	nr. 1336/90 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Stråling i Centret for Forskning i Energi, Miljø og Teknologi (Madrid — Spanien)	35
90/C 325/62	nr. 1350/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed — punkt 27	35

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 325/63	nr. 1352/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed — plutoniumforurenet materiale	36
90/C 325/64	nr. 1388/90 af Jean-Claude Pasty til Kommissionen Om: Forslag til forordning om afsætning af vildtkød (KOM/89/496 endel.)	36
90/C 325/65	nr. 1403/90 af Christine Oddy til Kommissionen Om: Strejkeret i EF	36
90/C 325/66	nr. 1430/90 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiv 80/336/EØF i Spanien	37
90/C 325/67	nr. 1449/90 af Ian White til Kommissionen Om: Test af kosmetiske produkter på dyr	37
90/C 325/68	nr. 1522/90 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Formaldehyddampe	37
90/C 325/69	nr. 1553/90 af Christine Crawley til Kommissionen Om: Centralisering af oplysninger med henblik på at nedbringe antallet af dyreforsøg	38
90/C 325/70	nr. 1583/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Udgifter for lokale myndigheder i forbindelse med gennemførelse af direktiver	38
90/C 325/71	nr. 1589/90 af Gérard Deprez til Kommissionen Om: Vurdering af de økonomiske og sociale virkninger af den tyske samlingsproces for det indre marked	39
90/C 325/72	nr. 1633/90 af Giuseppe Mottola til Kommissionen Om: Vandkvaliteten i Napoli	39
90/C 325/73	nr. 1672/90 af Christine Oddy til Kommissionen Om: Synroc	40
90/C 325/74	nr. 1682/90 af Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar til Kommissionen Om: Eksport af giftigt affald til den tredje verden	40
90/C 325/75	nr. 1699/90 af Bouke Beumer til Kommissionen Om: Udførsel af salmiakpastiller	41
90/C 325/76	nr. 1731/90 af Herman Verbeek til Kommissionen Om: EF-støtte til Philips	41
90/C 325/77	nr. 1741/90 af José Alvarez de Paz til Kommissionen Om: Statistikker over immigranter fra tredjelande	42
90/C 325/78	nr. 1788/90 af Mechtild Rothe til Rådet Om: En grækers fortabelse af sit græske statsborgerskab på grund af påstået militærnægtelse ..	42
90/C 325/79	nr. 1893/90 af Antoni Gutiérrez Díaz til Rådet Om: Drabene på seks jesuitter i El Salvador	43
90/C 325/80	nr. 1912/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde Om: Menneskerettighederne på Haiti	43

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
90/C 325/81	nr. 1915/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde Om: Menneskerettigheder i Guatemala	43
90/C 325/82	nr. 1930/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Nye tegn på europæisk underlegenhed inden for bioteknologi	44
90/C 325/83	nr. 1945/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Bevidst spredning af genetisk modificerede organismer i miljøet	44
90/C 325/84	nr. 1953/90 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Forebyggelse og bekæmpelse af brande i EF	45
90/C 325/85	nr. 1959/90 af Peter Crampton til Kommissionen Om: Strålingsgrænser for arbejdstagere	46
90/C 325/86	nr. 2012/90 af Alexander Langer til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Diplomatiske skridt som følge af guldjægeres (garimpeiros) indtrængen på de indfødte yanomaners territorier i den brasilianske delstat Roraima	46
90/C 325/87	nr. 2062/90 af Ernest Glinne til Rådet Om: EF's bidrag til programmet til bevarelse af Amazon-området: minedrift i Yanomami-området og projekterne i Calha Norte og Calha Sud	47
90/C 325/88	nr. 2066/90 af Ernest Glinne til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Genetablering af »duvalierismen« i Haiti	48

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2560/88

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. marts 1989)

(90/C 325/01)

Om: Begrænsning af frekvensområder

1. Er det korrekt, at medlemsstaterne råder over de tekniske midler til og anvender disse til at regulere fjernsyns- eller radioudsendelser på deres territorium på en sådan måde, at disse i mindst muligt omfang kan modtages på tværs af grænserne?
2. Er det korrekt, at også Frankrig anvender disse tekniske midler og f.eks. hindrer, at man i Strasbourg kan modtage udsendelser fra Forbundsrepublikken Tyskland?
3. Hvordan vurderer Kommissionen i bekræftende fald dette forhold i et europæisk perspektiv, bl.a. under hensyntagen til artikel 5, ifølge hvilken medlemsstaterne skal yde hinanden gensidig bistand ved gennemførelsen af den europæiske integration?
4. Råder Kommissionen over retlige eller konkrete muligheder for at påvirke medlemsstaterne med henblik på at tilvejebringe et bedre samarbejde og fællesskab, og har den gjort brug heraf — i givet fald i hvilket omfang og med hvilke håndgribelige resultater?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af
Martin Bangemann

(31. juli 1990)

Som opfølgning til sit svar af 16. maj 1989⁽¹⁾ kan Kommissionen nu meddele resultatet af sine undersøgelser.

1. Fordeling af radiofrekvenser til TV- og radiotransmissioner sker på internationalt plan. Med hensyn til TV og FM-radio tager de procedurer, der blev defineret inden for rammerne af Den Europæiske Konference vedrørende radiotransmission inden for meter- og dekameterbåndet (Stockholm 1961) sigte på at undgå

interferens og andre forstyrrelser, f.eks. ved i videst muligt omfang at sørge for, at radiosignalerne ikke når ud over det område, de enetlig skal dække. Dersom et land sætter nye tjenester i drift, skal det pågældende land derfor høre myndighederne i nabolandene.

I forbindelse med modtagelse af tv- og radioprogrammer fra et naboland gælder der derimod ikke samme garantier som for modtagelse af landets egne udsendelser, og modtagelse af udsendelser fra nabolande kan således blive forstyrret ved omlægninger.

2. og 3. De franske myndigheder har over for Kommissionen præciseret, at der i forbindelse med tilfælde i Strasbourg er opstillet en ny plan for frekvenstildeling inden for FM-båndet i Alsace. Dette er sket efter godkendelse af de tyske myndigheder, og efter at Conseil Supérieur de l'Audiovisuel i januar 1989 publicerede tilladelser hertil. Ifølge de franske myndigheder har denne omlægning snarere bidraget til at forbedre modtageforholdene for tyske programmer, der i visse tilfælde var genstand for forstyrrelser, fordi der var talrige FM-sendere i nærheden.
4. Fællesskabsretten sikrer fri bevægelighed for radioudsendelser. I henhold til EØF-Traktatens artikel 59 er radioudsendelser omfattet af princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser. Hvad angår TV-udsendelser lettes anvendelsen af dette princip af Rådets direktiv af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed (89/552/EØF) ⁽²⁾. Fællesskabsretten giver ikke en medlemsstat mulighed for at træffe foranstaltninger, der forhindrer andre lande i at modtage det pågældende lands radioudsendelser, medmindre dette er berettiget i henhold til de undtagelsesbestemmelser, der er fastsat i Traktaten, og som er blevet nærmere præciseret ved Domstolens retspraksis.

⁽¹⁾ EFT nr. C 174 af 10. 7. 1989.⁽²⁾ EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 497/89
af Vincenzo Mattina (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. oktober 1989)
(90/C 325/02)

Om: Gennemførelse af ERASMUS- og Ungdom for Europa-programmerne

Under henvisning til, at Det Europæiske Fællesskab har udarbejdet og igangsat forskellige programmer for unge, bedes Kommissionen oplyse

1. hvor langt gennemførelsen af programmerne er nået i hvert EF-land
2. antallet af unge, der i hvert land deltager i hvert program
3. en fortegnelse over de universiteter, der indtil nu har interesseret sig for ERASMUS-programmet, samt antallet af studenter i hvert universitet og hvert fakultet
4. de midler, der er investeret af regeringerne i de tolv medlemslande som supplement til EF-midlerne, for at udvide kredsen af de unge, der deltager i programmerne
5. Kommissionens hensigter med henblik på at udbygge de igangværende programmer og igangsætte nye?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(29. maj 1990)

1. ERASMUS-programmet

Første treårsfase har været en stor succes, i og med at 1 500 institutioner deltager i det tværuniversitære samarbejdsnet. I det akademiske år 1989/90 modtog ialt 1 500 programmer støtte. Disse programmer er fordelt således: Belgien 129, Forbundsrepublikken Tyskland 190, Danmark 48, Spanien 135, Frankrig 238, Grækenland 31, Italien 184, Irland 37, Luxembourg 1, Nederlandene 140, Portugal 41 og Det Forenede Kongerige 288.

Ungdom for Europa-programmet

1989 var dette programs første operative år. Alle medlemsstater har oprettet de kontorer, programmet koordineres gennem på nationalt plan, og disse kontorer fungerer i det store og hele godt. Kommissionen tilsender direkte det ærede medlem og Parlamentets sekretariat den årlige rapport, så snart den foreligger.

2. ERASMUS-programmet

I det akademiske år 1989/90 modtog ialt 27 452 studerende ERASMUS-stipendier. Disse stipendier fordelte sig således: Belgien 1 358, Forbundsrepublikken Tyskland

4 235, Danmark 538, Spanien 2 716, Frankrig 6 103, Grækenland 437, Italien 2 296, Irland 748, Luxembourg 15, Nederlandene 1 771, Portugal 446 og Det Forenede Kongerige 6 789. Disse tal repræsenterer det samlede antal stipendiemodtagere, men ikke omfanget af den finansielle støtte til de enkelte medlemsstater, da studieperioderne i udlandet er af meget forskellig længde.

Ungdom for Europa-programmet

Foreløbige tal antyder, at ca. 20 500 unge indtil udgangen af august 1989 havde deltaget i programmet: Belgien 1 223, Forbundsrepublikken Tyskland 2 331, Danmark 792, Spanien 1 777, Frankrig 3 778, Grækenland 1 068, Italien 1 514, Irland 444, Luxembourg 833, Nederlandene 669, Portugal 1 318, Det Forenede Kongerige 3 248 og multilaterale udvekslinger 1 419.

3. ERASMUS-programmet

Kommissionen offentliggør hvert år en oversigt over alle tværuniversitære samarbejdsprogrammer med angivelse af navnene på de deltagende universiteter (oversigten for 1989—90 vil blive offentliggjort i april 1990).

Kommissionen har ingen oplysninger om antallet af deltagende studerende pr. universitet.

4. ERASMUS-programmet

Der foreligger ingen præcise tal for, hvor store midler de enkelte medlemsstater stiller til rådighed for ERASMUS-programmet. Regeringerne i Frankrig, Italien og Spanien har dog oplyst, at de vil afsætte henholdsvis 1 435 000 mio. ecu, 3 300 000 mio. ecu og 1 000 000 mio. ecu om året til supplerende stipendier til ERASMUS-studerende. Herudover har også forskellige regionale myndigheder indført supplerende finansieringsordninger. I visse andre medlemsstater findes der betydelige statslige stipendieordninger til studieophold i udlandet, som ERASMUS-studerende kan drage nytte af (Forbundsrepublikken Tyskland, Danmark, Det Forenede Kongerige).

Ungdom for Europa-programmet

Da de fleste medlemsstater afsætter allerede midler til aktiviteter i lighed med dem, der finder sted i Ungdom for Europas regi (f.eks. gennem bilaterale kulturaftaler), er det ikke muligt at beregne, hvor mange ekstra midler der tilvejebringes på denne måde. Fællesskabets bidrag overstiger normalt ikke 50% af de samlede omkostninger, men visse medlemsstater dækker så resten af omkostningerne.

5. ERASMUS-programmet

Den omfattende evaluering af ERASMUS-programmets første tre år har kastet lys over en række problemer, der må tages stilling til i programmets anden fase, og som

allerede har ført til en række ændringer, der blev indført med Rådets afgørelse af 14. december 1989. Her er først og fremmest tale om:

- a) indførelse af flerårig finansiering af tværuniversitære samarbejdsprogrammer
- b) bekræftelse af, at programmet omfatter studier til og med doktorgraden
- c) fremhævelse af betydningen af en integreret periode med fremmedsprogforberedelse, der, i det omfang det er muligt, bør påbegyndes i hjemlandet inden udlandsopholdet
- d) ændring af bestemmelserne for tildeling af stipendiebeløb til de enkelte medlemsstater, så de afspejler rejse- og leveomkostninger
- e) udvidelse af ERASMUS-programmet til at omfatte studerende, der ønsker at videreudanne sig i en anden medlemsstat, forudsat at dette sker som led i et tværuniversitært samarbejdsprogram.

Ungdom for Europa-programmet

Kommissionen vil inden udgangen af 1990 forelægge forslag om udbygning af aktiviteterne i Ungdom for Europa-programmet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 513/89

af Domènec Romera i Alcàzar (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. oktober 1990)

(90/C 325/03)

Om: Kontrol med naturmedicin

Har Kommissionen overvejet på fællesskabsplan at indføre en sundhedskontrol med alle former for naturmedicin i betragtning af, at nogle aktive plantestoffer kan være giftige?

Foranstaltninger af denne art har allerede i nogen tid været gældende i Forbundsrepublikken Tyskland. Mener Kommissionen ikke, at en sådan kontrol er absolut nødvendig, også for så vidt angår EF-import fra tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(5. april 1990)

Der skal skelnes mellem lægemidler, der traditionelt fremstilles af planter, og homøopatiske lægemidler, som en del læger er imod. Traditionel medicin går ud på at behandle sygdomme ved at bekæmpe enten sygdomsårs-

agerne eller sygdomssymptomerne; mens homøopati tager sigte på at helbrede sygdomme ved at benytte ganske små dose af midler, som fremkalder samme symptomer som sygdommene.

1. Medicin, der er fremstillet af planter, har siden 1977 været omfattet af de almindelige regler om markedsføringsstilladelser i direktiv 75/318/EØF⁽¹⁾. Efter aftale med Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter udgav Kommissionen i 1989 en særlig redegørelse med henblik på at sikre disse lægemidlers kvalitet. Dog skal de gamle lægemidler, der blev bragt på markedet før 1977, af hver enkelt medlemsstat tages op til revision på grundlag af fællesskabsreglerne før udgangen af 1990⁽²⁾.
2. Homøopatiske lægemidler er omfattet af to direktivforslag⁽³⁾, som Kommissionen netop har vedtaget. Det ene vedrører medicin bestemt til mennesker, det andet medicin til dyr. På grund af meget modstridende opfattelser blandt lægerne var det indledende arbejde meget vanskeligt, men det lykkedes at nå frem til en udtalelse, der i sin helhed var positiv, både fra Den Rådgivende Forbrugerkomité, den europæiske industri og medlemsstaternes medicinaldirektører. I forslagene tages der ikke parti for eller imod en bestemt medicinsk praksis, men, som det ærede medlem ønsker, får de europæiske forbrugere hermed garanti med hensyn til homøopatiske lægemidlers kvalitet og især deres uskadelighed.

3. I begge tilfælde tager fællesskabslovgivningen kun sigte på medicin med stor afsætning, dvs. industrielt fremstillede lægemidler, der kan frembyde en fare for hele befolkningen, navnlig på grund af samhandelen i EF. Dette ændrer ikke noget ved retten til i overensstemmelse med den gældende nationale lovgivning at foreskrive eller tilberede lægeplanter, der samles eller anvendes individuelt, eller alternative lægemidler, hvad enten der er tale om receptmedicin eller apotekerfremstillet medicin.

⁽¹⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

⁽²⁾ Artikel 39 i direktiv 75/319/EØF (EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975).

⁽³⁾ Dok. KOM(90) 72 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 839/89

af Ben Visser (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. november 1989)

(90/C 325/04)

Om: Cockpitbemanding

De europæiske nationale luftfartsmyndigheder har i fællesskab opstillet yderligere sikkerhedskrav til Boeing

747-400, når der skal udstedes flyvedygtighedsbevis. I forbindelse med denne — i og for sig — rosværdige fællesaktion kom de nationale luftfartsmyndigheder ikke ind på spørgsmålet om cockpitpersonalets sammensætning. Allerede i 1980 opstod der i USA tvivl om, hvor godt et cockpit med to mand fungerer. En af præsidenten oprettet Task Force on Aircraft Crew Complement udtalte, at et tomands cockpit var sikkert, såfremt, bl.a. følgende betingelser opfyldtes:

1. godkendelse af programmel til den digitale flyelektronik og flyvekontrollsystemet
2. mulighed for direkte kommunikation — uafhængigt af cockpittet — under flyvningen mellem kabinepersonalet og personalet på jorden
3. forbedring af flytrafikkontrollen.

Ingen af disse betingelser er opfyldt ifølge European Flight Engineers' Organisation.

1. Mener Kommissionen ikke, bl.a. på baggrund af de seneste ulykker med f.eks. Boeing 737-400 maskiner, at der er behov for en nærmere undersøgelse af, hvorvidt det er sikkert af flyve med to personer i cockpittet?
2. Kan Kommissionen undersøge og meddele, hvorvidt de europæiske nationale luftfartsmyndigheder i deres overvejelser har taget hensyn til de betingelser, som nævnte Task Force har opstillet?
3. Mener Kommissionen, at et cockpit med en tomandsbesætning fungerer forsvarligt, også på lange afstande, så længe de betingelser, nævnte Task Force har opstillet, ikke er opfyldt og flytrafikken tiltager så stærkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(6. april 1990)

De fleste flyvninger inden for civil passagertransport sker i fly med tomandsbesætning, og erfaringerne viser at dette ikke, skulle give sikkerhedsproblemer.

Flyindustrien har gennemført meget omfattende forskning for at udvikle fly-elektronik og kontrolsystemer med henblik på at begrænse besætningernes arbejdsbyrde under flyvninger, der traditionelt udførtes af tremandsbesætninger. Det er blevet tilfredsstillende demonstreret over for flymyndighederne i hele verden, at sådanne flyvninger er sikre.

Men ud over besætningens arbejdsbyrde har også flyvetiden og arbejdsmiljøet været taget i betragtning. Kommissionen gennemfører som led i sit program for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen en undersøgelse af den

risiko, de er forbundet med transportvirksomhed, med henblik på at fremsætte forslag til et rådsdirektiv. Denne undersøgelse omfatter også beskyttelse af flybesætninger mod de former for risiko, de er udsat for i arbejdsituationer, som f.eks. støj, tryk og vibrationsforandringer, samt modvirkningerne af særlige skifteholdsarbejdsmonstre og passage af mange tidszoner. Beretningen og kriterierne fra USA's præsidents særlige Task Force vil blive taget i betragtning, når Fællesskabet skal beslutte sig for passende foranstaltninger på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 850/89

af Juan Garaikoetxea Urriza (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. november 1989)

(90/C 325/05)

Om: Mål nr. 2 i reformen af strukturfondene

Hvilket samlet beløb vil tilfalde Baskerlandet i de kommende tre år som et område, der hører ind under mål nr. 2?

Kan Kommissionen redegøre for de midler, der tilfalder de øvrige fællesskabsregioner under mål nr. 2 i forbindelse med NUTS II?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(7. maj 1990)

Som tillæg til sit svar af 31. januar 1990 (*) er Kommissionen nu i stand til at give følgende oplysninger.

Fællesskabsstøtterammen vedrørende de spanske områder, der er omfattet af mål nr. 2, blev vedtaget af Kommissionen den 14. marts 1990.

Fordelingen af EF-beløbene er som følger:

(mio. ecu)

Aragon	21,41
Cantabria	15,24
Cataluna	130,08
Madrid	26,52
Navarra	10,94
La Rioja	5,36
Pais Vasco	82,21
Flere regioner	358,24
I alt	650,00

Disse beløb omfatter EFRU og ESF. De spanske målområder, der er omfattet af mål nr. 2, kommer desuden ind under ESF-projekterne for 1989 (29 mio. ecu) og

de igangværende EF-programmer STAR, VALOREN og RESIDER.

(¹) EFT nr. C 97 af 17. 4. 1990, s. 32.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1077/89
af André Sainjon (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(19. december 1989)
(90/C 325/06)

Om: Indregistrering af motorkøretøjer og disses kørsel i EF

Den manglende harmonisering af de nationale lovgivninger vedrørende indregistrering af motorkøretøjer og de relevante toldbestemmelser hindrer kort før virkeliggørelsen af det indre marked i 1992 gennemførelsen af to af Rom-Traktatens grundlæggende principper, nemlig frie varebevægelser og fri bevægelighed for personer.

Et firma, der finansierer langtidsudlejning (mere end tolv måneder) af person- og erhvervskøretøjer til virksomheder, hvis hovedsæde er beliggende på fransk territorium, står således på nuværende tidspunkt over for næsten uoverstigelige vanskeligheder.

Disse motorkøretøjer, der leveres i Frankrig, skal køre inden for EF, fordi de franskregistrerede lejende virksomheder er etableret i et af de elleve andre EF-lande. Ved lejemålets afslutning vender disse køretøjer tilbage til Frankrig.

1. Hvilken lovgivning skal en franskregistreret virksomhed, der er etableret i et af de elleve andre EF-lande, følge for at kunne benytte langtidslejede person- og erhvervskøretøjer til kørsel inden for hele EF?
2. Hvis disse motorkøretøjer er indregistreret i Frankrig, kan de da køre permanent i hele Fællesskabet, uden at der er pligt til at opfylde told- og afgiftsformaliteter?

I benægtende fald, skal disse motorkøretøjer da indregistreres i værtslandet og i så fald, hvad er den gældende procedure herfor?

Foreligger der et udkast til fællesskabslovgivning på dette område, som harmoniserer de forskellige nationale bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener

(4. maj 1990)

I øjeblikket udgør begrænsningerne af den fri bevægelighed for private køretøjer og erhvervskøretøjer et af de mest mærkbare problemer for borgerne i Europa.

For så vidt angår private køretøjer, betød et afgiftsdirektiv fra 1983 (¹) et første større gennembrud for en afklaring af en lang række praktiske problemer i forbindelse med midlertidig indførsel i en medlemsstat af private køretøjer, som er indregistreret i en anden medlemsstat, samtidig med at det dog principielt blev udelukket, at disse køretøjer kan anvendes af en borger i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted.

Således kan f.eks. køretøjer til privat brug indføres under fritagelse for dels omsætningsafgifter, punktafgifter og enhver anden forbrugsafgift, dels visse andre afgifter, som f.eks. i Frankrig »Taxe différentielle sur les véhicules à moteur« og »Taxe sur les véhicules à moteur fiscaux supérieurs à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières«. Denne afgiftsfritagelse indrømmes for en sammenhængende eller ikke-sammenhængende periode på seks måneder pr. periode af tolv måneder. Er der tale om private køretøjer, der tilhører udlejningsfirmaer med hovedsæde i Fællesskabet, kan disse køretøjer endog med henblik på genudførsel genudlejes til en person, der ikke har bopæl i den pågældende stat, og hvis den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, tillader det, til en person, der har bopæl i den pågældende stat, hvis de befinder sig i landet efter opfyldelse af en lejekontrakt, der slutter i dette land.

Denne genudlejning er i princippet en afgiftspligtig virksomhed i den medlemsstat, hvor den foregår, og hvortil man i de fleste tilfælde — på grundlag af objektive kriterier — kan henføre virksomhedens hjemsted eller forretningsstedet. Endvidere hedder i direktivet fra 1983, at en ansat, der ikke har bopæl i den pågældende stat, kan bringe disse køretøjer tilbage til den medlemsstat, hvor udlejningen oprindeligt fandt sted.

Kommissionen måtte konstatere, at dette direktiv ikke kunne løse alle problemer og sendte derfor i 1987 et forslag om ændring af ovennævnte direktiv til Rådet og Europa-Parlamentet (²), som tog sigte på at få afklaret visse situationer, der blev anset for uacceptable. Det hedder bl.a. i forslaget, at varigheden af den midlertidige indførsel kan forlænges i tilfælde af erhvervsmæssigt tilhørsforhold i en medlemsstat, at afgiftsfritagelsen også kan indrømmes andre personer end den, der har indført køretøjet midlertidigt, når disse har bopæl i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, samt at en borger i den medlemsstat, hvor den midlertidige indførsel finder sted, i et kortere tidsrum kan leje et køretøj, der er indregistreret i udlandet.

Uheldigvis er dette forslag i øjeblikket strandet i Rådet. Kommissionen mener, at denne situation er så meget desto mere beklagelig som Domstolen ligeledes har haft lejlighed til at afsige kendelse i en række forskellige sager, hvilket har foranlediget Kommissionen til at sende Europa-Parlamentet og Rådet en meddelelse (³) med henblik på at få genåbnet sagen.

For så vidt angår midlertidig indførsel i en medlemsstat af erhvervskøretøjer, der er indregistreret i en anden med-

lemsstat, findes der endnu ikke nogen afgiftslovgivning på fællesskabsplan.

Når det drejer sig om anvendelse af udlejningskøretøjer uden fører til godstransport ad landevej, fastsættes i direktiv 84/647/EØF (*) det generelle princip, hvorefter hver medlemsstat — i overensstemmelse med betingelserne i artikel 2 i direktivet og af hensyn til trafikken mellem medlemsstaterne — tillader, at der på dens område benyttes køretøjer, der er lejet af virksomheder, som er etableret på en anden medlemsstats område.

Dette betyder for eksempel, at erhvervskøretøjer, der er indregistreret i Frankrig, og som lejes af en virksomhed, der er etableret i Frankrig, kan anvendes af denne virksomhed til transport mellem medlemsstaterne, for så vidt som betingelserne i artikel 2 i direktivet er opfyldt.

(*) EFT nr. L 105 af 23. 4. 1983, s. 59.

(?) EFT nr. C 40 af 18. 2. 1987, s. 7 og EFT nr. C 184 af 14. 8. 1988, s. 9.

(*) EFT nr. C 278 af 1. 11. 1989, s. 2.

(*) EFT nr. L 335 af 22. 12. 1984, s. 72.

farlige stoffer. Disse bestemmelser omhandlede bl.a. godkendelsesbetingelserne for åndedrætsværn (PV).

På daværende tidspunkt gav denne meddelelse ikke anledning til bemærkninger hverken fra Kommissionens eller medlemsstaternes side.

På grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem har fremlagt, har Kommissionen anmodet Det Forenede Kongeriges myndigheder om at fremsende den endelige ordlyd. Kommissionen vil så hurtigt som muligt give det ærede medlem underretning om resultatet af den undersøgelse, den vil foretage.

I mellemtiden har Rådet efter forslag fra Kommissionen den 21. december 1989 vedtaget et direktiv om udformning og fremstilling af personlige værnemidler (?). Dette direktiv træder i kraft den 1. juli 1992. Da der er tale om et direktiv efter den »nye metode«, har Kommissionen givet Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) mandater til at fastsætte harmoniserede europæiske standarder. I henhold til ovennævnte direktiv skal disse standarder sikre de frie varebevægelser, som anført af det ærede medlem.

(1) EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983.

(2) EFT nr. L 399 af 30. 12. 1989, s. 18.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 253/90

af Karl von Wogau (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)

(90/C 325/07)

Om: Britisk ordning vedrørende arbejderbeskyttelse (åndedrætsværn)

Er Kommissionen klar over, at Storbritannien sidste år indførte en ny ordning, ifølge hvilken forhandlingen af åndedrætsværn som led i arbejderbeskyttelsen i England for fremtiden kun vil være tilladt, såfremt Institute of Occupation Medicine i Edinburgh har haft lejlighed til at gennemføre en supplerende test i henhold til de engelske HSE-bestemmelser (health and safety executive).

Har Storbritannien indberettet denne nye bestemmelse som led i EF-informationssystemet, og stemmer den nye ordning overens med bestemmelserne vedrørende frie varebevægelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(21. maj 1990)

Inden for rammerne af oplysningsproceduren i direktiv 83/189/EØF (*) har Det Forenede Kongeriges myndigheder underrettet Kommissionen den 11. august 1986 om et udkast til bestemmelser om kontrol med sundheds-

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 272/90

af Carole Tongue (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)

(90/C 325/08)

Om: Problemer i forbindelse med genforarbejdning; dvs. når gamle ubrugelige aggregater skilles ad i enkeltdele, som derefter genbehandles, gensælges og anvendes

1. Er Kommissionen klar over, at efterligninger af dårlig kvalitet i vid udstrækning anvendes ved genforarbejdning af produkter som f.eks. bildele eller husholdningsredskaber, og over de farer forbrugerne herved udsættes for?

2. Er Kommissionen ligeledes klar over de økonomiske virkninger for fabrikanten, hvis originale varemærke forekommer på et produkt, der er blevet genforarbejdet af tredjemand, og det genforarbejdede produkt er af dårlig kvalitet på grund af andenklasses håndværk eller fordi der er anvendt dårligere komponenter under genforarbejdningprocessen?

3. Er Kommissionen klar over, at den oprindelige fabrikant ikke har noget ansvar i henhold til de nationale love, der er udstedt som følge af direktivet om produktansvar (85/374/EØF (*)), i det tilfælde, hvor der opstår

skade på grund af en defekt i et genforarbejdet produkt, og at en skadelidt ikke vil råde over noget retsmiddel, medmindre den genforarbejdende virksomhed kan identificeres?

4. Er Kommissionen enig i, at en mulig løsning på problemet vil være at indføre obligatoriske tekniske standarder for alle genforarbejdede produkter, og at det skal kræves, at det på et genforarbejdet produkt markeres tydeligt, hvornår, hvor og af hvem det er blevet genforarbejdet? Mener Kommissionen ikke også, at produktansvarsforsikringen bør være obligatorisk for genforarbejdningens virksomhederne, og at dette ville være en fordel for en person, der lider skade på grund af et genforarbejdet produkt?

(¹) EFT nr. L 210 af 7. 8., 1985, s. 29.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(14. maj 1990)

1. Kommissionen er klar over, at der i vidt omfang anvendes uoriginale dele til genforarbejdning af produkter, men har ingen præcise oplysninger om, i hvilket omfang sådanne dele er af så dårlig kvalitet, at de udgør en fare for forbrugere.

2. Efter Kommissionens opfattelse skulle bestemmelserne dels i Rådets første direktiv af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (¹), dels i det forslag til forordning om EF-varemærke (²), som er under drøftelse i Rådet, give indehaveren af det oprindelige mærke mulighed for at retsforfølge tredjemand for krænkelse i de situationer, det ærede medlem beskriver.

3. Det er korrekt, at den oprindelige fabrikant ikke har noget ansvar efter de nationale love, der er vedtaget som følge af direktiv 85/374/EØF om produktansvar. Det er den genforarbejdende virksomhed og ikke den oprindelige fabrikant, der optræder som »producent« af den genforarbejdede vare og derfor er ansvarlig efter direktivets bestemmelser. Dette gælder også selv om varemærket eller et andet mærke, der kan spores tilbage til den oprindelige fabrikant, ikke er fjernet under genforarbejdningssprocessen. Principielt er det skadelidte, der skal finde frem til den genforarbejdende virksomhed. Hvis denne ikke kan identificeres, er skadelidte dog ikke uden retsmidler, da enhver leverandør af det anonymt solgte produkt anses for ansvarlig (jf. nævnte direktivs artikel 3, stk. 3).

4. Det kan endvidere bemærkes, at Rådet er ved at behandle et direktivforslag om produktsikkerhed i almindelighed (³), som skal omfatte produktsikkerhed fra det tidspunkt, hvor produkterne markedsføres for første gang og i hele produkternes påregnede levetid. Forslaget

omfatter udtrykkelig istandsatte produkter, der ikke levers som nye, for så vidt leveringen finder sted som led i en almindelig forretning. Forslaget åbner mulighed for indgriben, hvis der er rimelig grund til at formode en risiko. Det bliver et vigtigt redskab inden for arbejder- og forbrugerbeskyttelse.

På baggrund af ovenstående finder Kommissionen, at mange af de anliggender, det ærede medlem har bragt frem, bliver tilgodeset. Kommissionen finder endvidere, at indførelse af obligatoriske standarder på dette område ville være yderst vanskelig at gennemføre i praksis på grund af det uhyre store antal produkter. Kommissionen gør opmærksom på, at tekniske standarder for nye produkter ikke er obligatoriske under den nye metode for teknisk harmonisering og standardisering. En sådan forskellig behandling af nye og genforarbejdede produkter ville være vanskelig at opretholde.

Kravet om mærkning af genforarbejdede produkter med tilstrækkelige oplysninger til, at den ansvarlige part kan identificeres, er en ide, som Kommissionen støtter; imidlertid er mærkning, der ikke kan slettes, ikke altid mulig med de materialer, der anvendes ved genforarbejdning.

Kommissionen finder ikke, at det i henseende til obligatorisk forsikring er nødvendigt at skelne mellem nyfremstillede og genforarbejdede produkter. Produktansvarsdirektivet indeholder ikke krav om obligatorisk forsikring; dette spørgsmål er overladt til medlemsstaterne.

(¹) EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989.

(²) Dok. KOM(84) 470 endelig udg.

(³) EFT nr. C 193 af 31. 7. 1989, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 278/90
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(19. februar 1990)
(90/C 325/09)

Om: Evaluering af særprogrammerne under det andet rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling

Ifølge bestemmelserne i Rådets beslutninger om godkendelse af særprogrammerne for forskning og teknologisk udvikling i forbindelse med det andet rammeprogram skal der gennemføres godt ti evalueringer i løbet af 1989 og et tilsvarende antal i hvert af årene 1990 og 1991.

Denne gradvise evaluering og revision er ikke alene udtryk for en hensigtsmæssig generel planlægning af iværksættelsen af særprogrammerne, men gør det også muligt, at Europa-Parlamentet i højere grad kan tage del heri, hvilket uden tvivl bør fremmes.

Kan Kommissionen med henblik herpå give oplysninger om de evalueringer, der har fundet sted i 1989 og om tidsplanen for de evalueringer, som den vil gennemføre i 1990?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi
(29. maj 1990)

I Rådets afgørelse om rammeprogrammet for Fællesskabets aktioner inden for forskning og teknologisk udvikling (1987—1991) fastsættes det i artikel 2, at hvert særprogram skal evalueres, medens det i samme afgørelses artikel 4 fastsættes, at Kommissionen i løbet af det tredje år efter rammeprogrammets iværksættelse skal tage gennemførelsen heraf op til undersøgelse.

Tidspunkterne for evalueringerne af særprogrammerne fastlægges normalt i den tilsvarende rådsbeslutning, således at det falder sammen med det tredje år efter deres iværksættelse.

I overensstemmelse med disse beslutninger har Kommissionen i 1989 udsendt en rapport fra rammeprogrammets revisionspanel og evalueringsrapporter om følgende særprogrammer:

- Primære og sekundære råstoffer
- Landbrugsforskning
- Radioaktivt affald
- Strålingsbeskyttelse
- ESPRIT, fase I — Endelig rapport
- RACE — Midtvejsevaluering
- DELTA — Midtvejsevaluering
- DRIVE — Midtvejsevaluering
- AIM — Midtvejsevaluering

I januar 1990 udsendte Kommissionen ⁽¹⁾ en udtalelse fra Det Fælles Forskningscenters styrelsesråd om midtvejsevalueringen af FFC. Evalueringen, der blev udført sent på året 1989 af et panel under HL Becker's formandsskab, var med i dette dokument.

Følgende evalueringer gennemføres i 1990

- Forskning i medicin og sundhed
- Flyteknisk forskning
- Fusion
- Stimulering — SCIENCE
- Forskning i automatisk oversættelse (EUROTRA-programmet)
- DELTA — Endelig rapport
- AIM — Endelig rapport
- Fiskeri — og akvakulturforskning (FAR-programmet).

Endvidere kræver MONITOR/SPEAR-programmet gennemførelse af horisontale evalueringer, som tager sigte på at analysere særlige aspekter, som er fælles for flere eller alle FoU-særprogrammer. To sådanne evalueringer er for øjeblikket i gang. De dækker følgende emner:

- virkningen af Fællesskabets FU-programmer på den samfundsøkonomiske samhørighed
- Fællesskabets forskningsstipendiater.

⁽¹⁾ SEC(90) 35 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 284/90

af Gianfranco Amendola (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)

(90/C 325/10)

Om: Overholdelse af direktivet om vurdering af projekters indvirkning på miljøet ved opførelse af et industri anlæg i Sestri Levante (Italien)

Der er planer om i Sestri Levante (Italien) at etablere et valseværk til koldvalsning af coils i H2-02-ovne (5 mio. kubikmeter årligt) og med en anslået årlig emission i atmosfæren af dampe og aerosol fra mineralolier på ca. 70 tons.

1. Kan Kommissionen oplyse, om direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af indvirkning på miljøet overholdes i forbindelse med det pågældende anlæg?
2. Kan Kommissionen oplyse, om dette anlæg henhører under de i direktiv 82/501/EØF ⁽²⁾ med senere ændringer omtalte anlæg?
3. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe, dersom direktiv 85/337/EØF ikke er blevet overholdt?

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT nr. L 230 af 5. 8. 1982, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(24. april 1990)

1. Kommissionen har henvendt sig til de italienske myndigheder med det formål at få oplysninger og mere detaljerede data om den planlagte gennemførelse, idet man fra Kommissionens side har forespurgt, hvorvidt det pågældende projekt forinden er blevet underkastet en undersøgelse med hensyn til dets miljømæssige virkninger.

2. For så vidt angår anvendelsen i praksis af direktiv 82/501/EØF om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter, bør den pågældende installation være omfattet af de generelle forplig-

telser, der er fastsat i artikel 3 og 4 til dette direktiv. For så vidt angår de mere forbindende, strengere krav, der er fastsat i artikel 5 (anmeldelse, tilskrivelse af sikkerhedsforanstaltninger, nødplan samt underretning af offentligheden), råder Kommissionen for øjeblikket ikke over tilstrækkelige oplysninger til at kunne efterprøve en sådan installation under denne artikels anvendelsesområde.

3. Såfremt Kommissionen måtte konstatere, at ovennævnte direktiver ikke er blevet overholdet, vil den ufortøvet indlede en overtrædelsesprocedure i medfør af EØF-Traktatens artikel 169.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 311/90

af **Cristiana Muscardini (NI)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(21. februar 1990)

(90/C 325/11)

Om: Emissioner af carbonmonoxid

Kan Kommissionen, i betragtning af at der hvert år er mange ofre for emissioner af carbonmonoxid, og at denne gas meget ofte frigøres fra defekte anlæg, foreslå præcise europæiske normer for installation og vedligeholdelse af anlæggene og fastsætte bestemmelser for regelmæssig kontrol med anlæggene gennemført af kvalificeret personale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Martin Bangemann**

(25. april 1990)

Kommissionen er opmærksom på ulykker som følge af udslip af carbonmonoxid fra defekt eller forkert installeret og vedligeholdt udstyr.

Det må imidlertid understreges, at fællesskabslovgivningen vedrører udstyret som sådant, hvorimod det ligger inden for medlemsstaternes kompetence at fastsætte krav til installation og om nødvendigt periodisk eftersyn.

Eftersom Kommissionen er opmærksom på de negative virkninger af, at der til tider ses bort fra installations- og vedligeholdelseskrav, medtager den i sine forslag til fællesskabslovgivning — hvor det er muligt — krav, som skal sørge for, at der i apparaturet er indbygget en sikkerhed, som vil være effektiv også i tilfælde, hvor installations- og vedligeholdelseskrav ikke overholdes.

Således indeholder Kommissionens forslag til et rådskrav til gasapparater (⁽¹⁾), hvis vedtagelse forventes inden årets udgang, sådanne specifikke krav til indbygget sikkerhed med hensyn til forbrændingsprodukter og deres bortskaffelse. Kravene vedrører specielt carbonmonoxid koncentrationen i betragtning af varigheden af den udsættelse herfor, der kan forventes.

Andre krav forpligter fabrikanterne til i brugsanvisningen klart at anføre de nødvendige oplysninger om installation og vedligeholdelse.

Kravene i det foreslåede direktiv vil blive specificeret ved frivillig harmoniserede standarder, som vil blive udarbejdet af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN).

Med hensyn til oliefyrede apparater er CEN i færd med at udvikle europæiske standarder, som vil begrænse de maksimalt tilladte giftige bestanddele i forbrændingsprodukterne, navnlig med hensyn til carbonmonoxid.

(⁽¹⁾) Dok. KOM(88) 786 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 349/90

af **Karl von Wogau (PPE)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(90/C 325/12)

Om: Avendeligheden af informationsdirektiv 83/189/EØF på retningslinjerne fra den tyske levnedsmiddelboghkommission

1. Er Kommissionen bekendt med den tyske regerings svar af 7. december 1988 på en skriftlig forespørgsel af forbundsdagsmedlemmet Kossendey, hvorefter regeringen hælder til den opfattelse, at retningslinjerne i den tyske levnedsmiddelbogh »Lebensmittelbuch« ikke er omfattet af meddelelsespligten i henhold til Rådets direktiv 83/189/EØF (⁽¹⁾) om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter?

2. Er Kommissionen af samme opfattelse som den tyske regering?

3. Hvad agter Kommissionen i givet fald at gøre for at sikre, at informationsdirektivet også finder anvendelse på retningslinjerne i den tyske levnedsmiddelbogh?

(⁽¹⁾) EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Martin Bangemann**

(18. maj 1990)

Kommissionen takker det ærede medlem for underretningen om det svar, som det tyske myndigheder har givet på Kossendeys forespørgsel, som den i mellemtiden har fået kendskab til.

Hvad handelshindringer angår vil Kommissionen undersøge, hvilke følger retningslinjerne i den tyske codex alimentarius kan få for markedsføringen af levnedsmidler. Hvis det viser sig, at det anvendte system, retligt eller

faktisk, har til følge, at der forbeholdes eller pålægges en bestemt betegnelse eller pålægges urimelige mærkningsbetingelser vil Kommissionen undersøge hele kontrolsystemet og den brug, der gøres af retningslinjerne i lyset af direktiv 83/189/EØF, som ændret ved direktiv 88/182/EØF ⁽¹⁾, artikel 30ff. I EØF-Traktaten samt Fællesskabets direktiver om mærkning af levnedsmidler.

⁽¹⁾ EFT nr. L 81 af 26. 3. 1988, s. 75.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 351/90

af Cristiana Muscardini (NI)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(90/C 325/13)

Om: Skabelse af instrumenter til opfyldelse af handicappedes behov

At tilgodese de EF-borgeres behov, som lever under vanskelige forhold, fordi de er ramt af et handicap, er en af fællesskabsorganernes vigtigste opgaver. På denne baggrund er oprettelse af båndbiblioteker for blinde et uerstatteligt middel til at opfylde deres legitime krav på at kunne studere, på adgang til litteratur og på social kontakt.

Kan Kommissionen oplyse, om der findes båndbiblioteker for blinde, og i hvilke stater?

Kan den endvidere i de tilfælde, hvor sådanne måtte findes, redegøre nærmere for forholdet mellem antallet af båndbiblioteker og antallet af blinde borgere i de pågældende steder?

Hvilke initiativer på kort og mellemlang sigt er der indtil nu taget for også erhvervsmæssigt at sikre de blindes integrering i arbejdslivet, og hvilken økonomisk støtte har endelig de velgørende organisationer adgang til, som eventuelt er trådt i medlemslandenes sted enten ved at oprette båndbiblioteker eller ved at erhverve og optræne førerhunde?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(18. juli 1990)

Kommissionen er nu i stand til i fortsættelse af sit svar af den 3. april 1990 ⁽¹⁾ at oplyse det ærede medlem om resultatet af sine undersøgelser.

Alle Det Europæiske Fællesskabs lande har hver mindst et båndbibliotek specielt til brug for mennesker med dårligt syn. Alle drives af frivillige blindeorganisationer, og stats-

tilskuddet til deres drift varierer fra 0 til 100%. I et enkelt land er der forskel på støttens andel af udgifterne til de forskellige ydelser.

Det er i denne sammenhæng ikke så meget forholdet mellem antallet af båndbiblioteker og antallet af blinde, der er afgørende, som antallet af titler, der kan udlånes i form af lydband. Dette antal vil stedse kun være beskedent i forhold til det umådelige udbud af trykt læsestof, der er tilgængeligt for normalt seende læsere. Antallet af titler på et bibliotek synes hovedsagelig betinget af, hvor længe det pågældende bibliotek har eksisteret, men muligheden for at opnå støtte til udvidelser må også have indflydelse. Hvor bibliotekerne er landsdækkende udlånsteder, som ikke udelukkende råder over specielt materiale, står disse åbne for alle synshæmmede mennesker i det pågældende land.

I de fleste lande står følgende forskellige kategorier af materiale til rådighed:

- a) skønlitteratur og lettere faglitteratur til fritidsbrug
- b) faciliteter til optagelse af lærebøger og andet skriftligt materiale til studiebrug
- c) indtalte aviser og tidsskrifter til fritidsbrug
- d) fagligt materiale fremstillet til medlemmer af interessegrupper eller -organisationer.

I Det Forenede Kongerige findes der endvidere en »Express Reading Service«, der drives af RNIB (European Blind Union), som på anmodning fra synshæmmede enkelt personer foretager optagelse på bånd af korte dokumenter til anvendelse under arbejde, studier, den daglige tilværelse eller til fritidsformål.

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 21. 5. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 362/90

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(90/C 325/14)

Om: Mindre udbredte sprog og kulturer og de audio-visuelle medier

I tilknytning til min skriftlige forespørgsel nr. 859/89 ⁽¹⁾ bedes Kommissionen konkret oplyse (hvilket ikke var tilfældet i forbindelse med min sidste forespørgsel), hvorvidt den agter at gennemføre visse foranstaltninger for at prøve at sikre mindre udbredte sprog adgang til medierne?

I bekræftende fald hvilke foranstaltninger?

⁽¹⁾ EFT nr. C 171 af 12. 7. 1990, s. 8.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Dondelinger**
(26. juni 1990)

Selv om ingen fællesskabsbestemmelser kan garantere mindretalssprogene adgang til medierne, har Kommissionen dog inden for rammerne af de til rådighed stående midler ydet støtte til en række foranstaltninger, der har til formål at fremme udbredelsen af disse sprog gennem massemedierne.

Således er der i hver enkeltforanstaltning (i MEDIA-programmet (som skal fremme udviklingen af den audiovisuelle industri) taget højde for ønsket om at udbrede kendskabet til og bevare mindretalssprogene og -kulturerne. Endvidere er BABEL-fonden (Broadcasting Across the Barriers of European Language), der skal yde støtte til eftersynkronisering af og undertekster til europæiske film, et værdifuldt redskab, når der er tale om at udbrede kendskabet til mindre udbredte sprog og kulturer.

Endelig vil Kommissionen støtte projekter, der gennemføres af forskellige tidsskrifter og publikationer, der gør en indsats for at fremme mindretalssprogene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 429/90
af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. marts 1990)
(90/C 325/15)

Om: Farlige stoffer, som er blevet dumpet eller tabt i havet

I tidens løb er der enten ved dumpning eller som følge af skibsforslis eller tabte skibsladninger endt en stor mængde farlige stoffer i forskellige emballager (i tønder eller i selve skibene) på havbunden.

I denne forbindelse har der allerede været en del opmærksomhed om de store mængder krigsgas, som efter krigen blev dumpet i havet. Der har også været ulykker af nyere dato, hvor farlige ladninger er gået tabt og ikke har kunnet bjærges (f.eks. klorcylinderen fra Sinbad, dinoseb fra Dana Optima og ladningen fra Perintis).

Disse emballerede farlige stoffer kan alle vise sig at være tidsindstillede miljøbomber, som, hvis de springer læk, vil kunne medføre betydelige og langvarige skader på havmiljøet og også for den menneskelige sundhed.

1. Er Kommissionen rede til at tage initiativ til at udarbejde et skøn over omfanget af farlige stoffer, som befinder sig på havbunden i Europa og oplyse, hvilke af disse stoffer der er bør bjærges for at forhindre skader på miljø og mennesker?

2. Vil Kommissionen overveje, hvorledes sådanne farlige stoffer kan bjærges, hvem vil kunne gennemføre bjærgningerne, og hvordan kan sådanne aktiviteter finansieres?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(29. maj 1990)

Med hensyn til tidligere dumpning af krigsamfundition henviser Kommissionen det ærede medlem til besvarelse skriftlig forespørgsel nr. 923/89 ⁽¹⁾.

For så vidt angår den store mængde farlige stoffer, der tidligere er dumpet eller tabt i havet, kunne Kommissionen overveje følgende:

- den kan foretage en opgørelse som foreslået, idet der i det omfang, de eksisterer, tages hensyn til oplysninger inden for rammerne af de relevante internationale konventioner (såsom London-konventionen om dumpning og Oslo-konventionen)
- en sådan opgørelse vil give en idé om omfanget og arten af dumpede stoffer samt om, hvilke stoffer, der eventuelt bør bjærges

den kan yde et begrænset bidrag til et pilotprojekt vedrørende bjærgning af nævnte stoffer. problemet i forbindelse med de farlige stoffer er ligeledes blevet fremført inden for rammerne af Bonn-overenskomsten (overenskomst om samarbejde ved bekæmpelse af forurening af Nordsøen med olie og andre farlige stoffer). I øvrigt dækkes forureningsuheld med denne type stoffer implicit af Fællesskabets handlingsprogram om havforurening

- spørgsmålet om en eventuel bjærgning af sådanne stoffer samt finansieringen heraf kunne studeres senere på grundlag af resultaterne af ovennævnte initiativer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 139 af 7. 6. 1990, s. 14.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 430/90
af François-Xavier de Donnée (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. marts 1990)
(90/C 325/16)

Om: En dansk konsulents Time Management-seminar for medlemmer af Kommissionens personale

Kommissionen har opfordret hele sit personale til at deltage i et to-dages Time Management-seminar. Samtlige

tjenestemænd og midlertidigt ansatte har fulgt et to-dags-kursus, som blev afholdt af en dansk konsulent.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvorledes den pågældende konsulent (eller leverandøren af tjenesteydelsen) er blevet udvalgt.
2. De samlede udgifter i forbindelse med denne uddannelsesforanstaltning og antallet af deltagere i 1987, 1988 og 1989.
3. En opstilling af de samlede årlige udgifter fordelt på følgende poster:
 - udgifter til konsulenten (eller leverandøren af tjenesteydelsen)
 - udgifter til leje af lokaler
 - andre udgifter.
4. Den gennemsnitlige udgift pr. deltager.
5. En evaluering af denne uddannelsesforanstaltning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(13. juli 1990)

Det seminar, som det ærede medlem henviser til, er en del af anden fase af Kommissionens moderniseringsprogram for sine tjenestegrene, som blev godkendt i juli 1985.

Udvælgelsen fandt sted på følgende måde:

- a) ved *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 3. juni 1987 blev der indhentet interesetilkendegivelser
- b) den 6. juli 1987 blev der i Bruxelles afholdt et orienteringsmøde for alle interesserede firmaer
- c) herefter blev der indhentet tilbud med indsendelsesfrist den 27. august 1987
- d) efter åbning af de 21 tilbud blev der nedsat en paritetisk rådgivende vurderingsgruppe, som mødtes den 28. og 29. september 1987
- e) udkastet til kontrakt med det af administrationen udvalgte firma, Time Manager International, blev forelagt Kommissionens Rådgivende Udvalg for Indkøb og Kontrakter og godkendt af dette den 20. oktober 1987
- f) den endelige aftale med ovennævnte firma blev undertegnet den 11. november 1987.

De samlede udgifter til dette uddannelsesarrangement og antallet af deltagere var i 1987, 1988 og 1989 følgende:

Samlede udgifter i 1987:	23 333,06 ECU
Samlede udgifter i 1988:	2 190 395,77 ECU
Samlede udgifter i 1989:	50 592,02 ECU

De samlede årlige udgifter fordeler sig i øvrigt således:

	1987	1988	1989
Deltagere	139	12 500	288
TMI	13 448,85	1 021 000,00	23 523,84
Leje af lokaler	4 467,38	990 894,34	24 216,39
Andre udgifter	5 416,83	178 501,43	2 851,79
I alt	23 333,06	2 190 395,77	50 592,02
Gennemsnitsudgift pr. deltager	167,86	175,23	175,67

Der er blevet udarbejdet to vurderinger, hvoraf den ene af DG IX's uddannelseskantor og den anden af det udvalgte konsulentfirma. Det er på baggrund af de oplysninger, der indhentes under Time Management-kurserne, i september 1988 fastlagde hovedlinierne til modernisering af sin organisation og forvaltning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 462/90

af José Alvarez de Paz (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. marts 1990)

(90/C 325/17)

Om: Arbejdsprogrammet for 1990 og kulsektoren

I sit arbejdsprogram for 1990 omtaler Kommissionen ikke kulsektoren. Dog siger den i punkt 120, at »virkeliggørelsen af det indre energimarked kræver, at der udvikles nye principper med hensyn hertil«.

Hvad er hovedkravene i forbindelse med gennemførelsen af det indre energimarked for kulsektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(11. maj 1990)

I sit arbejdsprogram for 1990 har Kommissionen erklæret, at den har til hensigt at tage begrebet forsyningssikkerhed op til fornyet undersøgelse for så vidt angår hver enkelt energiform — herunder kul — som led i virkeliggørelsen af det indre energimarked.

Da Kommissionen først for nylig er gået i gang med overvejelserne desangående, kan den endnu ikke sige noget om, hvilke konklusioner den vil nå frem til.

Kommissionen henviser i øvrigt det ærede medlem til det svar, den har givet på skriftlig forespørgsel nr. 461/90 (1).

(1) EFT nr. C 266 af 22. 10. 1990, s. 31.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 486/90
af Juan de la Cámara Martínez (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (7. marts 1990)
 (90/C 325/18)

Om: Hjemstedet for Det Europæiske Miljøagentur

Hvilke kriterier skal efter Kommissionens mening ligge til grund for valget af hjemsted for det fremtidige Europæiske Miljøagentur?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
 (24. april 1990)

Kommissionens tjenestegrene har anført, hvilke grundlæggende tekniske betingelser der skal være til stede, for at Det Europæiske Miljøagentur kan fungere tilfredsstillende. Rådet har konstateret, at alle de forslag der er fremlagt af de elleve medlemsstater, der er kandidater, opfylder disse betingelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 532/90
af Marie Jepsen (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (16. marts 1990)
 (90/C 325/19)

Om: Sammenligneligheden og offentliggørelsen af medlemsstaternes undersøgelser af badevandskvaliteten

Kommissionen opfylder i sin besvarelse (9. januar 1990) af mit tidligere spørgsmål QE 767/89 ⁽¹⁾ vedrørende kontrol af badevandskvaliteten i Fællesskabets medlemsstater, at den jævnligt afgiver en beretning baseret på de enkelte EF-landes undersøgelser heraf.

Kommissionens besvarelse giver imidlertid anledning til følgende tillægsspørgsmål:

- finder Kommissionen, at resultaterne af medlemsstaters badevandsundersøgelser er umiddelbart sammenlignelige — og vil Kommissionen, såfremt dette ikke er tilfældet, tage skridt til en forbedring af undersøgelsesernes sammenlignelighed?
- vil Kommissionen endvidere tage skridt til årligt at afgive en beretning, baseret på det foregående års undersøgelser, således at EF-borgerne har adgang til mere aktuelle oplysninger end hidtil, hvor det har vist sig, at Kommissionens beretning i visse tilfælde er baseret på undersøgelsesdata, der er næsten to år gamle?

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 21. 5. 1990, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
 (16. maj 1990)

De oplysninger, der er indeholdt i de rapporter om badevandskvaliteten, der offentliggøres af Kommissionen, kan ikke sammenlignes fra én medlemsstat til en anden.

Enkelte medlemsstater har rent faktisk for visse parametres vedkommende vedtaget nationale værdier, som er strengere end de obligatoriske værdier, der er fastsat i direktivet ⁽¹⁾. Kommissionen er fuldt ud klar over denne situation og har derfor i de offentliggjorte rapporter underrettet læserne om, at der ikke kan foretages en sådan sammenligning.

Desuden har Kommissionen allerede planlagt at få etableret et ensartet system, hvorigennem man hurtigere kan lade de pågældende data tilgå Kommissionen.

Når først en sådan fremgangsmåde er iværksat, skulle det blive muligt at foretage databehandlingen på en sådan måde, at alle data gøres sammenlignelige og offentliggørelsen af rapporten samtidig bliver fremskyndet. I denne forbindelse er det Kommissionens mål at få udsendt en rapport hvert år på grundlag af de oplysninger, der er indkommet for året før.

⁽¹⁾ EFT nr. L 31 af 5. 2. 1976, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 548/90
af Francesco Speroni (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (16. marts 1990)
 (90/C 325/20)

Om: S sammensætningen af besætningen i fly

Flyulykken for nylig i Indien, som førte til ødelæggelsen af et fly af typen A 320, af europæisk fabrikat, da det styrtede ned under indflyvningsfasen i nærheden af bestemmelseslufthavnen, rejser på ny spørgsmålet om, hvorvidt det af sikkerhedsmæssige hensyn er hensigtsmæssigt at lade lang- og mellemdistancefly flyve med en besætning bestående af kun to medlemmer, hvor flyveteknikeren er udeladt.

Selv om de indtil nu foreliggende resultater af undersøgelserne om ulykken endnu ikke er tilstrækkelige til at opklare hændelsens forløb, bør det understreges, at pålideligheden af de nye og udviklede elektroniske komponenter, som flyvningen hovedsagelig er overladt til, ikke forekommer at være absolut, uanset at den fra de mest avancerede flyproducenters side anføres som en af de faktorer, der retfærdiggør afskaffelsen af det tredje besætningsmedlem.

Talrige flyselskaber har derfor foretrukket at anvende fly af samme model, men beregnet til tre besætningsmedlemmer.

Finder Kommissionen det af denne grund hensigtsmæssigt at foretage en undersøgelse, som kan påvise de forskellige pålideligheds- og sikkerhedsforhold i forbindelse med flyvning med besætninger på to eller tre medlemmer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(6. april 1990)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 839/90 af Ben Visser (¹).

(¹) Se side 3 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 567/90

af Alonso Puerta (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1990)

(90/C 325/21)

Om: Forurening af Avilés-flodens munding

Byen Avilés (i Asturias, Spanien) er indehaver af det triste privilegium at have en af de højeste forureningsgrader i Spanien, såvel med hensyn til luftforurening som forurening fra udledninger, der rammer dens vandmiljø.

Avilés-flodmundingen er utvivlsomt et af de steder, hvor forureningen er størst, og det er en statsejet virksomhed, Ensidesa, som bidrager til forureningen. Denne virksomhed har faktisk gennem længere tid udledt betydelige mængder aske, og på månedsbasis udledes ca. 10 tons fedtstoffer og olieaffald i flodmundingen.

1. Mener Kommissionen ikke, at det i denne sag haster med at henvende sig til Fyrstendømmet Asturias' myndigheder med henblik på at finde frem til løsninger, som sikrer, at de forurenende udledninger i Avilés-floden indstilles?
2. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at sikre, at Ensidesa overholder Fællesskabets miljøbestemmelser, navnlig direktiverne:
 - a) 76/464/EØF (¹) om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø
 - b) 75/439/EØF (²) om bortskaffelse af olieaffald?

(¹) EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

(²) EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(5. april 1990)

Kommissionen har taget de pågældende problemer vedrørende forurening i Avilés, Asturias, til efterretning på grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem har fremført.

Således vil Kommissionen anmode de spanske myndigheder om nærmere oplysninger vedrørende de forhold, der berøres med forespørgslen, bl.a. med hensyn til anvendelsen i praksis af de EF-direktiver, som den henviser til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 579/90

af Gérard Monnier-Besombes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1990)

(90/C 325/22)

Om: Særligt beskyttede områder i Pyrenæerne til fredning af tjuren (tetrao urogallus)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke særligt beskyttede områder Frankrig har oprettet i henhold til direktiv 79/409/EØF (¹) af hensyn til bevarelsen af tjuren (tetrao urogallus) i Pyrenæerne?

Hvilke bestemmelser gælder der for forstforvaltningen og for påvirkning udefra (adgang til skovstierne og anlæg af sådanne stier) i de områder, hvor denne art endnu lever?

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(22. maj 1990)

Frankrig har endnu ikke oprettet noget særligt beskyttet område i Pyrenæermassivet.

Kommissionen har hidtil ikke fået kendskab til særlige foranstaltninger med hensyn til forstforvaltning eller bestemmelser vedrørende menneskelig påvirkning udefra med henblik på at beskytte tjuren (Tetrao urogallus) i Pyrenæerne.

Kommissionen agter at bede Frankrig om nærmere oplysninger vedrørende denne forespørgsel, al den stund tjuren er en art, som er opført i bilag I til det direktiv, som det ærede medlem omtaler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 593/90

af Ian White (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1990)

(90/C 325/23)

Om: Minimumsindkomst

Hvorledes er det muligt for Kommissionen at kræve lovfæstede minimumsnormer for vandkvalitet, når den ikke er i stand til at indføre lovfæstede forskrifter for en minimumsindkomst i hele EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(19. juli 1990)

Fællesskabets lovgivningsarbejde sker inden for rammerne af de beføjelser, der følger af Traktaterne.

Det er på baggrund heraf, at Fællesskabet intervenerer på områder som social tryghed og kampen mod social udelukkelse og fattigdom og dermed problemet minimumsindkomst.

Kommissionen henviser det ærede medlem til at tage de svar, den har afgivet på henholdsvis skriftlig forespørgsel nr. 171/90 ⁽¹⁾ og mundtlig forespørgsel nr. H-269/90 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 246 af 1. 10. 1990, s. 9.

⁽²⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet nr. 3-388 (marts 1990).

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 612/90
af Llewellyn Smith (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 325/24)

Om: Recirkulering af returpapir

Hvornår agter Kommissionen under henvisning til Rådets henstilling 81/972/EØF ⁽¹⁾ at udarbejde et forslag om obligatorisk anvendelse af genbrugspapir til fremstilling af avis-papir?

⁽¹⁾ EFT nr. L 355 af 10. 12. 1981, s. 56.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(22. maj 1990)

I Rådets henstilling 81/972/EØF anbefales det medlemsstaterne at fastlægge og iværksætte ordninger med henblik på at fremme anvendelsen af genbrugspapir og -pap. Returpapir indgår ikke i øjeblikket blandt Kommissionens højt prioriterede opgaver.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 616/90
af Gerhard Schmid (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 325/25)

Om: AIDS og det indre marked

På samlingen i Rådet og af sundhedsministrene, forsamlet i Rådet, den 16. marts 1989 blev det vedtaget at anmode Kommissionen om:

- i lyset af det indre marked at undersøge muligheden for en teknisk harmonisering med det formål at skabe garanti for, at de præservativer, der er i handelen i medlemsstaterne, har den nødvendige kvalitet, samt forelægge Rådet et forslag desangående
 - i lyset af det indre marked at undersøge muligheden for at harmonisere de tekniske krav, der er gældende for hjælpemidler til hurtig diagnosticering af HIV-infektion, og for at sikre, at disse hjælpemidler er til rådighed i begrænset omfang, samt forelægge Rådet et forslag desangående.
1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen gennemført for at udføre denne opgave?
 2. Hvilke(t) generaldirektorat(er) er kompetent(e) i forbindelse hermed?
 3. Agter Kommissionen at forelægge sine forslag på grundlag af principperne i Den Europæiske Fælles Akt (artikel 100 A — virkeliggørelse af det indre marked) eller under anvendelse af et andet retsgrundlag?
 4. Hvornår agter Kommissionen at forelægge sine forslag, idet det skal bemærkes, at de på nuværende tidspunkt endnu ikke er indeholdt i Kommissionens officielle arbejdsprogram?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(7. august 1990)

En række af Kommissionens tjenestegrene er bistået af en tværfaglig koordineringsgruppe involveret i iværksættelsen af en fællesskabspolitik for bekæmpelse af AIDS.

Kommissionen er i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked i færd med at udarbejde en række forslag til direktiver vedrørende medicinske hjælpemidler. Disse forslag påregnes også at omfatte såvel præservativer som hjælpemidler til diagnosticering af HIV (human immunodeficiensvirus).

De nævnte direktivforslag vil blive udarbejdet med EØF-Traktatens artikel 100 A som retsgrundlag og forventes forelagt Rådet i løbet af 1990/91.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 621/90
af Ben Visser (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 325/26)

Om: Adgangsbetingelserne for udøvelse af landevejstransporterhvervet

Ledelsen i Forbindelsesudvalget for Personbefordring inden for Den Internationale Transportorganisation IRU lagde i en samtale med EF-kommissær Van Miert den 1. februar 1990 pres på denne for at få gennemført lige anvendelse af adgangsbetingelserne til erhvervet i alle medlemsstater; faglige kvalifikationer, kreditværdighed

og pålidelighed. Det blev især kritiseret, at Italien ifølge en artikel i Nederlands Vervoer (Nederlandsk Transport 3/1990) endnu ikke fuldstændig har optaget denne ordning i sin nationale lovgivning.

1. Er det rigtigt, at Italien i lovgivningen om tilladelse til udøvelse af landevejstransporterhvervet ikke har sådanne bestemmelser?
2. Hvis der er rigtigt, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da iværksat eller vil iværksætte for at rette op på denne situation?
3. Er lovgivningen i de øvrige medlemsstater på dette punkt efter Kommissionens mening tilfredsstillende?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 774/90
af Florus Wijsenbeek (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(90/C 325/27)

Om: Anvendelse af fællesskabsretten

I den sjette årsberetning til Europa-Parlamentet om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (KOM/89/411) konstaterer Kommissionen i punkt 179, at Italien stadig ikke, til trods for at landet på ny er blevet dømt ved Domstolen, har gennemført direktiverne om adgang til erhvervet med transport af gods og befordring af passagerer og gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser for udøvelsen af transporterhvervet.

I min betænkning til Europa-Parlamentet om personbefordring (A2-0243/87) ⁽¹⁾ og i mit indlæg under behandlingen af betænkningen om adgang til ovennævnte erhverv har jeg henvist hertil. Kommissionen lovede dengang, at den ville træffe foranstaltninger med henblik på at foranledige Italien til at gennemføre disse direktiver.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget for at holde Italien fast på landets forpligtelser, og kan Kommissionen tillige oplyse, om den ikke kan gennemføre sanktioner over for Italien for at få landet til at opgive denne negative holdning, f.eks. ved at nedsikere antallet af EF-transporttilladelser til Italien eller helt at lade dem bortfalde?

Er Kommissionen rede til at følge dette forslag?

I benægtende fald: hvorfor ikke, og hvilke sanktioner vil Kommissionen da overveje?

⁽¹⁾ EFT nr. C 94 af 11. 4. 1988, s. 135.

Samlet svar afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 621/90 og nr. 774/90 på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(29. juni 1990)

Som følge af Kommissionens sagsanlæg har domstolen to gange dømt den italienske regering for manglende gen-

nemførelse af direktiv 74/562/EØF ⁽¹⁾ om adgang til erhvervet med godstransport ad landevej i indenlandsk og international transport og en gang for manglende gennemførelse af direktiv 77/796/EØF ⁽²⁾ om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med udøvelse af transportvirksomhed inden for personbefordring og transportvirksomhed inden for godstransport ad landevejen.

De italienske myndigheder har stadig ikke gennemført disse direktiver, men det vides, at de nu har udarbejdet lovforslag med henblik herpå.

Kommissionen følger situationen med hensyn til gennemførelsen af disse direktiver samtidig med, at den undersøger alle de af medlemsstaterne trufne foranstaltninger for at gennemføre direktiv 89/438/EØF ⁽³⁾, som indeholder væsentlige ændringer af ovennævnte direktiver, og hvis bestemmelser trådte i kraft den 1. januar 1990.

⁽¹⁾ EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974.

⁽²⁾ EFT nr. L 334 af 24. 12. 1977.

⁽³⁾ EFT nr. L 212 af 22. 7. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 647/90
af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. marts 1990)

(90/C 325/28)

Om: Påstand om at EF fremmer kræftfremkaldende grillstegning

Organisationen »Test-Achat« erklærer i udgaven af tidskriftet i marts 1990, at EF har anmodet Belgien om at nedsætte sine nationale kvalitetskrav til trækul til grillstegning af fødevarer for at tilpasse sig et fælles krav. Ifølge dette krav, som er indeholdt i et direktiv, nedsættes mængden af fast kul fra 82 % til 80 % og indholdet af luft ændres fra 12 % til en grænse, der svinger mellem 10—14 %. Denne nye bestemmelse vil kunne skade forbrugernes helbred, da den øger risikoen for kræft.

Kan Kommissionen be- eller afkræfte disse oplysninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vasso Papandreou

(5. juni 1990)

Kommissionen har rettet henvendelse til den belgiske regering for at formå denne til at ændre Arrêté Royal (kongelig anordning) af 29. oktober 1986 ved at nedsætte

indholdet af fast kul fra 82% til 80% og ændre indholdet af flygtige stoffer fra 12% til $12 \pm 2\%$.

Kommissionen har herved på ingen måde tabt de mål for sundhedsbeskyttelsen af syne, som den omhandlede anordning helt lovligt forfølger; den har tværtimod villet forene to af de grundlæggende formål med det fælles marked, nemlig sundhedsbeskyttelsen og de frie varebevægelser, der begge må anses for prioriterede opgaver for Fællesskabet.

De ved anordningen tidligere fastsatte procentandele udelukker reelt kul, det er fremstillet i andre medlemsstater, f.eks. i Spanien og Frankrig, fra det belgiske marked. Der behøvedes imidlertid kun en beskedent forhøjelse af disse andele for at fjerne denne markedshindring, samtidig med at sundhedsbeskyttelsen blev holdt på samme niveau.

Kommissionen mener nemlig, dels, at forskellen mellem det niveau for sundhedsbeskyttelse, der opnås med et største indhold af flygtige stoffer på 12%, og det, der opnås med et indhold på 14%, er ubetydelig (og det samme gælder for procentandelen af fast kul mellem 82 og 80%), dels at bestemmelser, der er mindre restriktive for samhandelen end dem, der træffes gennem fastsættelse af øvre grænser for et meget beskedent indhold af flygtige stoffer (og af fast kul), vil kunne sikre en væsentlig bedre sundhedsbeskyttelse.

For eksempel ville vejledning af forbrugerne om, på hvilken måde man bør benytte en havegrill, eller en mere udbredt brug af lodret grill være foranstaltninger, som er velegnede hertil, og som de belgiske myndigheder ville kunne gennemføre uden indvendinger fra Kommissionens side.

I øvrigt skal det påpeges, at de medlemsstater, som Kommissionen har rådført sig med om de foreslåede ændringer af indholdet, ikke har gjort nogen som helst indvendinger.

Endelig skal det understreges, at indholdet af flygtige stoffer og fast kul i trækul ikke er behandlet i noget fællesskabsdirektiv, og at Kommissionen kun har reageret for at sikre overholdelsen af EØF-Traktatens artikel 30 og af proportionalitetsprincippet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 661/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(90/C 325/29)

Om: Beskadigelse af ozonlaget

1. I hvor høj grad agter Kommissionen at tage højde for den nu konstaterede stærkere beskadigelse af ozonla-

get, og agter den at begrænse anvendelsen af ozonskadelige forbindelser hurtigere, end det hidtil har været meningen?

2. I hvor høj grad omfattes klorforbindelser, der bidrager til ødelæggelse af ozonlaget, og som ikke er CFC-gasser, af disse foranstaltninger?

3. Går Kommissionen ud fra, at den med de hidtidige foranstaltninger har gjort alt, hvad der står i dens magt for at standse ødelæggelsen af ozonlaget med antropogene stoffer?

Jeg anmoder om særskilt besvarelse af alle spørgsmål.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(17. maj 1990)

1. Den 17. januar 1990 fremsatte Kommissionen et forslag til Rådets forordning ⁽¹⁾ til erstatning for Rådets forordning (EØF) nr. 3322/88 ⁽²⁾. I dette forslag erkendes behovet for at iværksætte mere effektive aktioner mod de stoffer, der nedbryder ozonlaget, ligesom det kræves, at CFC'er og tetrachlormethan er totalt afskaffet senest i 1997, haloner senest i år 2000, medens metylchloroform skal være reduceret med 40% senest det samme år. Disse forslag indebærer en betydelig skærpelse af de foranstaltninger der var fastsat i forordning (EØF) nr. 3322/88.

Fællesskabet har ligeledes fremsat meget vidtrækkende forslag med henblik på revisionen af Montréal-protokollen i juni 1990.

2. Ud over forordningen om produktion og forbrug af ozonnedbrydende stoffer har Kommissionen udstedt henstilling 89/349/EØF ⁽³⁾ om frivillig nedskæring i aerosolindustriens anvendelse af chlorfluorcarboner (CFC) med 90% frem til udgangen af 1990. Yderligere to henstillinger fra Kommissionen forventes vedtaget i løbet af kort tid om hhv. begrænsning af anvendelsen af CFC i forbindelse med køleskabe med 50% senest i 1993 og i skumplast med 65% inden udgangen af samme år.

3. Den eneste fornuftige måde at løse ozonlagsproblemet på er, at alle verdens lande reagerer i fællesskab; derfor er det Kommissionens mål at opnå en så gennemgribende revision som muligt af Montréal-protokollen i juni 1990.

⁽¹⁾ KOM(90) 3 endelig udg.

⁽²⁾ EFT nr. L 297 af 31. 10. 1988, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 144 af 27. 5. 1989, s. 56.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 671/90
af sir James Scott-Hopkins (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (23. marts 1990)
 (90/C 325/30)

Om: Eurokoder

Er Kommissionen enig i, at eurokoderne bør tage hensyn til den fremherskende opfattelse blandt ingeniører om, at disse koder i sig selv bør anerkende validiteten af design på området tilladt spænding?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Martin Bangemann

(18. maj 1990)

I EUROCODE-programmet tog Kommissionen initiativet til at udarbejde et sæt harmoniserede tekniske regler for projektering af bygge- og anlægsarbejder, som skulle tjene som et alternativ til de uoverensstemmende regler, der var gældende i de forskellige medlemsstater og i sidste ende træde i stedet for disse.

EUROCODERNE er tænkt som et sammenhængende og omfattende system af projekteringsstandarder, som dækker kravne til konstruktionernes modstandsdygtighed, tekniske egnethed og holdbarhed i alle typer bygge- og anlægsarbejder i forskellige byggematerialer (f.eks. beton, stål, tømmer og murværk) samt forskellige opførelsesmetoder og andre projekteringsforhold, som er af generel praktisk betydning.

De enkelte EUROCODER vil blive opdelt i afsnit efter behov. Det første vil omfatte fælles projekteringskriterier for hvert byggemateriale med specifikke regler, for almindelige bygninger. Efterfølgende afsnit vil indeholde særlige regler, som supplerer, tilpasser eller ændrer de grundlæggende regler for særlige bygnings- eller anlægstyper, opførelsesmetoder eller andre særlige projekteringsforhold.

EUROCODERNE skal på basis af de relevante rådsdirektiver (¹) tjene som referencedokumenter, der skal anerkendes af medlemsstaternes myndigheder som:

- et middel til at bevise at bygninger og anlæg opfylder de væsentligste krav vedrørende mekanisk modstandsevne og stabilitet
- et grundlag for opstilling af kontrakter om udførelse af byggearbejder og beslægtede tekniske opgaver
- en ramme for udarbejdelse af harmoniserede tekniske specifikationer for byggevarer.

Formålet hermed er at bidrage til det indre markeds etablering og funktion såvel som til at forbedre konkurren-

ceevnen for den europæiske byggeindustri samt beslægtede erhvervsgræne og fag i lande uden for Fællesskabet.

Den grundlæggende idé i EUROCODE-arbejdet var at gennemføre teknisk harmonisering på to måder:

1. mellem medlemsstater med henblik på at fjerne tekniske handelshindringer
2. mellem forskellige byggematerialer, byggemetoder og bygnings- og anlægstyper med henblik på at opnå fuld indbyrdes sammenhæng og kompatibilitet mellem de forskellige normer og med henblik på at opnå sammenlignelige sikkerhedsniveauer.

På baggrund af det andet af disse punkter har EUROCODERNE været baseret på en fælles sikkerhedsopfattelse hvori der anvendes:

- »grænseværdier« hvorved grænserne for bygningers og anlægs mekaniske modstandsdygtighed, stabilitet og anvendelighed kan baseres på generelle ydeevnespecifikationer og
- delkoefficienter for sikkerhedskrav, hvorved usikkerhedsmomenter i særdeleshed vedrørende belastning og materialeegenskaber kan tages i betragtning.

Denne sikkerhedsopfattelse repræsenterer nuværende »state of the art« i bygge og anlægsprojektering og er anerkendt over hele verden (se international standard ISO 2394). Den er også uden undtagelse blevet bekræftet ved forespørgsel i medlemsstaterne i Fællesskabet (hvori man har involveret offentlige myndigheder, standardiseringsinstanser, byggeindustrien, rådgivende ingeniører og relevante faglige organisationer) for så vidt angår EUROCODE-systemet og indholdet i EUROCODERNE i den nuværende udformning. Positiv respons blev også modtaget fra EFTA-landene.

Dette udelukker ikke, at de hidtil udarbejdede EUROCODE-afsnit kan suppleres med yderligere afsnit, hvori der gives forenklede regler for visse »fælles« bygningkonstruktioner, f.eks. udtrykt ved »metoder med beregning af belastning«, når blot der sikres fuld overensstemmelse med de generelt accepterede grænseværdier og de generelle udformningsprincipper i de grundlæggende afsnit af EUROCODERNE overholdes.

EUROCODE-arbejdet overføres til Den Europæiske Standardiseringsorganisation CEN. På den måde vil de forskellige involverede parter blive mere direkte engageret i den videre udvikling af EUROCODE-systemet, og de kan således foreslå initiativer med henblik på udarbejdelse af supplerende EUROCODE-afsnit som nævnt ovenfor.

Endelig skal det noteres, at anvendelsen af EUROCODERNE ikke bliver obligatorisk i bygge- og anlægsprojektering. Men projektering efter EUROCODEN skal

anerkendes af medlemsstaternes myndigheder som et middel til at bevise, at kravene med hensyn til mekanisk modstandsdygtighed og stabilitet i bygninger og anlæg opfyldes fuldt ud.

(¹) Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. 12. 1988 om byggevarer (EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989) og Rådets direktiv 71/305/EØF af 26. 7. 1971 og 89/440/EØF af 18. 7. 1989 om offentlige arbejder (EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971 og EFT nr. L 210 af 21. 7. 1989 henholdsvis).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 717/90

af Luigi Moretti og Francesco Speroni (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 325/31)

Om: Kommissionsmedlemmernes uafhængighed

Kommissionsmedlem Ripa di Meana har i anledning af lovdekretet fra den italienske regering, som uden forskelsbehandling regulerer forholdene for indvandrere fra tredjelande, der opholder sig ulovligt i Italien, givet udtryk for sin egen bekymring på baggrund af den rådvildhed, som denne foranstaltning har udløst i EF-kredse.

På grund af disse udtalelser er kommissionsmedlemmet blevet udsat for voldsomme angreb fra socialistiske medlemmer af den italienske regering, navnlig viceministerpræsident Martelli og udenrigsminister De Michelis.

Da traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, for eksempel EØF-Traktatens artikel 157, udtrykkeligt foreskriver, at medlemsstaterne ikke må påvirke kommissionsmedlemmerne i udøvelsen af deres hverv, bedes Kommissionen oplyse, om de italienske ministres optræden må betragtes som en krænkelse af Traktaten, og hvad den agter at foretage sig som følge heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(30. maj 1990)

Kommissionen plejer ikke at tage stilling til erklæringer fremsat af medlemsstaternes politikere.

Den minder om, at ifølge den i artikel 10, stk. 2, i Traktaten om Oprettelse af et Fælles Råd og en Fælles Kommission, som det ærede medlem nævner »udfører Kommissionens medlemmer deres hverv i fuldkommen uafhængighed og i Fællesskabernes almene interesse (...). Hver medlemsstat forpligter sig til at respektere denne grund-sætning og til ikke at forsøge at påvirke Kommissionens medlemmer under udførelsen af deres hverv.«

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 745/90

af Lissy Gröner (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 325/32)

Om: Uddannelsespolitik

Regner Kommissionen i forbindelse med udviklingen af et EF-uddannelsesfællesskab med en kompetencekonflikt med de tyske delstater, der jo har ansvaret for uddannelse, hvilket forbundsregeringen ikke har?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(9. juli 1990)

Den officielle repræsentant inden for Det Europæiske Fællesskab er Forbundsrepublikken Tyskland, der imidlertid repræsenteres af delstatsregeringen. Derfor kan der i princippet ikke opstå noget kompetenceproblem i forholdet mellem Fællesskabet og de tyske forbundsstater.

I øvrigt er forbundsstaterne normalt integreret og repræsenteret i Forbundsrepublikken Tysklands delegationer under møder i forskellige kompetente udvalg. De er således inddraget i informations- og høringsprocedurerne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 751/90

af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. marts 1990)

(90/C 325/33)

Om: Beskyttelse af munkesælen i nationalparken på De Nordlige Sporader

Fællesskabet deltager i aktiviteter med henblik på at fremme beskyttelsen af munkesælen i nationalparken på De Nordlige Sporader. I en aftale vedrørende finansiel støtte hertil fastsættes bl.a., at der skal udarbejdes en forvaltningsplan for nationalparken, at der skal ansættes opsynsfolk i parken og at der skal stilles udstyr til rådighed for disse opsynsfolk.

1. Har Kommissionen på grundlag af denne aftale modtaget et udkast til forvaltningsplan for De Nordlige Sporader?
2. Er Kommissionen i benægtende fald klar over, om en sådan plan eventuelt er udformet og forelagt det græske miljøministerium?

3. Hvilke skridt påtænker Kommissionen at tage med henblik på at bidrage til, at der hurtigst muligt gennemføres en forvaltningsplan for De Nordlige Sporader?
4. Hvorledes forholder det sig med ansættelsen af opsynsfolkene i nationalparken i De Nordlige Sporader og med den udrustning, de skal have til rådighed?
5. Er det korrekt, at disse personer i sommeren 1988 i flere måneder ikke fik løn og slet ikke havde benzin til at sejle ud i deres både?
6. Er det korrekt, at IFAW har tilbudt at stille benzin til gratis disposition, men at de græske myndigheder har afvist dette tilbud?
7. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den bekostelige biologiske station i Gerakas-bugten på Aloynissos nu i årevis har været ufærdig og stået tom?
8. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor de græske myndigheder nok er villige til på papiret at træffe foranstaltninger til beskyttelse af munkesælen, men i praksis simpelt hen lader dyrene dø?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(28. juni 1990)

- 1., 2. & 3. Ifølge en interimrapport fra det græske miljøministerium er der indledt et samarbejde mellem dette ministerium og Athens polytekniske højskole med henblik på at udarbejde det videnskabelige grundlag for de foranstaltninger, der træffes med henblik på at beskytte munkesælen, dennes biotop og de øvrige dyre- og plantearter i denne region.
4. Der var indtil oktober 1989 ansat tre opsynsmænd. Miljøministeriet har indledt en procedure med henblik på at få ansat i alt seks opsynsmænd.
 5. Ifølge de oplysninger, Kommissionen har modtaget, har disse opsynsmænd fået udbetalt løn til og med oktober 1989 og deres benzinudgifter er blevet dækket.
 6. Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger herom.
 7. Ifølge de oplysninger, der er modtaget fra det græske miljøministerium, er opførelsen af den biologiske station til ende, og dennes foreløbige overdragelse har fundet sted i marts 1990.
 8. Det er Kommissionens opfattelse, at oprettelsen af naturparken i De Nordlige Sporader udgør en vigtig aktion til bevarelse af munkesælen. Dog er beskyttelsen af denne park helt afhængig af de aktioner, der iværksættes af de kompetente græske myndigheder.

Kommissionen har omgående erindret det græske miljøministerium om den forpligtelse, Grækenland har indgået om at sikre en effektiv beskyttelse af denne naturpark.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 801/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(90/C 325/34)

Om: Koordinering af narkotikabekæmpelsens sundhedspolitiske aspekter

Hvorledes koordinerer Fællesskabet de sundhedsmæssige (forebyggende) og sociale politikker for stofmisbrugere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(27. juni 1990)

Kommissionen vil i den nærmeste fremtid forelægge en omfattende handlingsplan, der tager sigte på at begrænse efterspørgslen efter narkotika. Dette er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets beslutninger og opfordringen fra Rådet og sundhedsministrene, forsamlet i Rådet den 13. november 1989⁽¹⁾, til Kommissionen om at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af narkotikamisbrug.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 9. 2. 1990, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 821/90

af Kenneth Stewart (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. april 1990)

(90/C 325/35)

Om: De miljømæssige følger af den seneste og nuværende virksomhed i dokområdet i Bootle og Liverpool i Det Forenede Kongerige

Har Kommissionen kendskab til den forholdsvis nye procedure hos Mersey Dock and Harbour Company, hvad angår udvidelse af den økonomiske virksomhed i dokområdet gennem åben oplagring af kul og køks, som forårsager støvforurening for mange tusinde beboere i området.

Endvidere har de lokale myndigheder i området, dvs. kommunalbestyrelsen i Sefton,

- a) med held sagsøgt de involverede virksomheder, men dumpningen af kul og oplagingsvirksomheden er imidlertid tiltaget

- b) gentagne gange uden held anmodet Mersey Dock og Harbour Company om at gennemføre en ikke-lovbe-falet forudgående undersøgelse af projekternes ind-virkning på miljøet
- c) kommunalbestyrelsen i Sefton er ved at udarbejde dokumentationsmateriale med henblik på udstedelse af forbud ved en landsretskendelse mod Mersey Dock and Harbour Company's virksomhed, hvad angår denne særlige økonomiske virksomhed, som følge af de alvorlige problemer, som beboerne står overfor
- d) der er konstateret en drastisk stigning i antallet af lungeproblemer blandt skolebørn i området.

Vil Kommissionen redegøre for Mersey Dock and Har-bour Company's juridiske forpligtelser i henhold til Rå-dets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet eller andre fællesskabsretsakter på dette område, som måtte finde anvendelse?

Vil Kommissionen rette direkte henvendelse til direktøren for miljøkontoret i kommunen Sefton med henblik på en hurtig løsning af problemerne for beboerne i Bootle?

Vil Kommissionen forsøge at stoppe hullerne i EF-lovgiv-ningen, som den britiske lovgivning om en tilladt udvik-ling og forordninger vedrørende en almindelig udvikling, der holdes i hævd i britisk planlægningslovgivning, tillad-der i tilfælde af, at sådanne udviklingsprojekter medfører gener for og/eller forurening af miljøet?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1544/90

af Kenneth Stewart (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(90/C 325/36)

Om: Den miljømæssige indvirkning fra nylige og igang-værende aktiviteter i Bootle- og Liverpool-området i Det Forenede Kongerige

Har Kommissionen kendskab til Mersey Dock and Ha-bour Companys nylige praksis med erhvervsmæssig an-vendelse af havneområdet til oplagring af kul og koks i det fri, hvilket forårsager luftforurening for mange tusin-de beboere i området?

Ved Kommissionen endvidere at den lokale myndighed i området, Sefton Metropolitan Borough Council,

- a) med held har retsforfulgt forskellige firmaer, og dog er der sket en forøgelse af aflæsningen og oplagringen af kul
- b) gentagne gange uden held har anmodet Mersey Dock and Harbour Company om at foretage en ikke-lovbe-stemt vurdering af den miljømæssige indvirkning

- c) er i gang med at samle bevismateriale med henblik på en forbundskendelse fra High Court for at sætte en stopper for Mersey Dock and Harbour Companys virksomhed inden for dette område på grund af de alvorlige problemer for beboerne
- d) har meddelt, at der er sket en voldsom stigning i luftvejsproblemerne blandt mindre skolebørn i områ-det?

Vil Kommissionen meddele, hvilke lovmæssige forpligtel-ser Mersey Dock and Harbour Company har i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurde-ring af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, eller om anden fællesskabslovgivning kan finde anvendelse på dette område?

Vil Kommissionen sætte sig i forbindelse med den leden-de miljøembedsmand i Borough of Sefton for hurtigt at hjælpe befolkningen i Bootle?

Vil Kommissionen søge at lukke huller i EF-lovgivningen som følge af den britiske lovgivning om tilladte og gene-relle udviklingsforanstaltninger i henhold til britiske plan-lægningsforordninger, hvor sådanne udviklingsforan-staltninger er til skade for miljøet eller forårsager forure-ning?

Samlet svar afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 821/90 og nr. 1544/90 på Kommissionens vegne

af Carlo Ripa di Meana

(23. juli 1990)

Kommissionen har mærket sig de oplysninger, det ærede medlem fremførte.

Den støtter i øvrigt Sefton Metropolitan Borough Coun-cil's tiltag, for at de negative følger for miljøet, der forår-sages af det pågældende depot, undergives en undersøgelse af virkninger i henhold til direktiv 85/337/EØF (*).

Kommissionen mener faktisk, at i tilfælde af projekter fra bilag I direktiv 85/337/EØF, hvoriblandt optræder op-lagring af fossilt brændsel over jorden, har medlemssta-terne ikke ret til at kræve foretaget en vurdering i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2, således at de implicit eller eksplicit i deres nationale lovgivning udelukker enhver forpligtelse om at foretage vurderingen i sådanne tilfælde.

På grundlag af den pågældende undersøgelse og høringer af miljømyndighederne og den berørte offentlighed er det op til de nationale myndigheder at afgøre, hvilket alterna-tiv for miljøet er mindst skadelig.

Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå EF-for-anstaltninger på det område, der omfattes af »General

Development Orders«, idet projekter henhørende under direktiv 85/337/EØF skal overholde forpligtelserne heri.

Som Kommissionen bekendtgjorde på plenarforsamlingen kunne dens tjenestegrene eventuelt tage til stedet og gøre sig bekendt med forholdene.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 823/90

af Reinhold Bocklet (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. april 1990)

(90/C 325/37)

Om: Hormoner i belgisk oksekød

Hver femte oksesteak, som den belgiske forbrugerorganisation Test Achat for nylig undersøgte, indeholdt reststoffer af en eller flere væksthormoner. Det tyder på, at der i Belgien på trods af forbudet fra 1988 mod anvendelse af hormoner i Fællesskabet stadigvæk anvendes hormoner ved opfødning af dyr.

1. Har Kommissionen kendskab til disse undersøgelsesresultater?
2. Hvad agter Kommissionen konkret at foretage sig for at standse overtrædelserne af hormonforbudet i medlemsstaterne, i dette tilfælde i Belgien?
3. Hvorledes agter Kommissionen at skabe garanti for, at alle medlemsstater i fremtiden overholder hormonforbudet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Ray Mac Sharry

(9. juli 1990)

1. Magasinet Test Achats offentliggjorde i sit januarnummer 1990 en artikel om hormonkød: ny kontrol, som Kommissionen har kendskab til.

2. & 3. Kommissionen har besluttet at indlede en undersøgelse i hver medlemsstat for at kontrollere gennemførelsen af EF-reglerne vedrørende restkoncentrationer, ganske særligt Rådets direktiv 88/146/EØF (¹) om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal virkning inden for husdyravl.

Denne undersøgelse vil navnlig medføre kontakter med de kompetente myndigheder, men også kontrol på stedet, bl.a. bedrifter, slagterier og laboratorier.

Undersøgelsen er i gang i Belgien. Den vil blive foretaget i alle medlemsstaterne.

(¹) EFT nr. L 70 af 16. 3. 1988, s. 16.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 827/90

af Sylviane Ainardi (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. april 1990)

(90/C 325/38)

Om: Fiskeri i Middelhavet

Fiskeriet spiller en vigtig økonomisk og social rolle for middelhavsregionerne. På trods af middelhavsfiskeriets betydning er det imidlertid blevet fuldstændig tilsidesat i den fælles fiskeripolitik.

Middelhavsfiskerne står over for adskillige problemer: forvaltning af ressourcerne, utilstrækkelige og svingende priser, kunstige stigninger i produktionsomkostningerne og vanskeligheder i forbindelse med modernisering af fiskeflåden. Europa-Parlamentet har gentagne gange vedtaget beslutninger om fiskeriet i Middelhavet, som ikke er blevet fulgt op. Den 19. januar 1990 anmodede Europa-Parlamentet på ny om foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af middelhavsfiskeriet såvel som et internationalt samråd med tredjelandene. Har Kommissionen omsider vedtaget at følge disse opfordringer fra Europa-Parlamentet op ved at foreslå særlige foranstaltninger for middelhavsfiskeriet med henblik på at bevare ressourcerne og forhøje fiskernes indtægter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Manuel Marin

(12. juli 1990)

Kommissionen er som det ærede medlem foruroliget over fiskerisituationen i Middelhavet. Den har derfor til hensigt i de kommende uger at tage et initiativ med hensyn til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i Middelhavet.

Middelhavsfiskeriproblematikken var også på dagsordenen på det første seminar, der blev arrangeret i fællesskab mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen den 21. og 22. juni 1990.

Såvel spørgsmålet om bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger som nødvendigheden af internationalt samråd med tredjelande blev behandlet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 858/90
af Joaquín Sisó Cruellas (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. april 1990)
 (90/C 325/39)

Om: Nedtagning af radioaktive lynafledere

Selv om det er blevet fastslået, at de lynafledere, som indeholder den radioaktive isotop americium 241, og selv om størstedelen af Fællesskabets lande har påbudt nedtagning heraf, er dette stadig ikke sket for de flestes vedkommende.

Dette er tilfældet i Spanien, hvor indtil nu på trods af et kongeligt dekret af juli 1987, der påbød nedtagning af disse lynafledere, kun 787 af de eksisterende 25 000 er blevet nedtaget, og hvor det nationale organ for radioaktivt affald hævder, at årsagen til, at ikke flere er blevet nedtaget, er de kommunale myndigheders afslag på at udstede tilladelse til opbevaring af sådanne lynafledere.

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at der i betragtning af dette spørgsmåls komplicerede beskaffenhed bør søges en fællesskabsløsning herpå og godkendes en ensartet og definitiv måde, hvorpå de lynafledere, der indeholder americium 241, kan fjernes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(29. maj 1990)

Fællesskabsordningen for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling, er nærmere fastsat i Rådets direktiv 80/836/Euratom. Ifølge dette direktiv er enhver aktivitet, som indebærer ioniserende stråling, undergivet en ordning for deklaration eller autorisation.

Kommissionen er ikke orienteret om, at man skulle have afskaffet anvendelsen af americium 241 i hovedparten af EF's medlemsstater. Dette stof anvendes hovedsagelig i måle- og sporingsinstrumenter. Medlemsstaterne har underlagt anvendelsen af denne radioaktive isotop den ovennævnte autoriseringsordning, f.eks. i forbindelse med røgdetektorer eller industrielle måleapparater. Fra denne ordning er undtaget aktiviteter, hvori indgår americium, når dette stofs samlede radioaktivitet er på under 5 000 Becquerel. Fra denne ordning er ligeledes undtaget forseglede strålingskilder, der er godkendt af den kompetente myndighed, og som ikke på noget punkt inden for en afstand af 0,1 m fra deres tilgængelige overflade afgiver en samlet dosis på over 1 mikro-sievert i timen.

Derfor er EF-Kommissionen af den opfattelse, at det fuldt ud er muligt at benytte americium 241 på be-

stemte vilkår og helt i overensstemmelse med direktiv 80/836/Euratom.

(¹) EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 862/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. april 1990)
 (90/C 325/40)

Om: Udgifter til undersøgelser af svig med landbrugsmidler

Hvilken fremgangsmåde følges ved undersøgelser af svig med landbrugsmidlerne, og hvad er Kommissionens rolle i forbindelse med disse undersøgelser? Bliver overtræderne pålagt sanktioner af nogen art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(26. juni 1990)

Efterforskning efter samt forfølgning og sanktionering af uregelmæssigheder er først og fremmest medlemsstaternes ansvar. Efter artikel 8 i forordning (EØF) nr. 729/70 (¹) skal medlemsstaterne forebygge og forfølge uregelmæssigheder.

Kommissionen råder over forskellige retsinstrumenter til gennemførelse af kontrol og undersøgelser, nemlig:

- artikel 9 forordning (EØF) nr. 729/70 for så vidt angår egne foranstaltninger
- artikel 6 i forordning (EØF) nr. 283/72 (²), hvorefter den kan forelægge en medlemsstat en specifik anmodning om en administrativ undersøgelse med deltagelse af tjenestemænd fra Kommissionen.

Efter forordning (EØF) nr. 1552/89 (³) skal der i forbindelse med de beløb, der skal opkræves ved import af landbrugsprodukter, samarbejdes med medlemsstaterne med hensyn til forebyggelse og sanktionering af bedrageri, der vedrører disse indtægter, og Kommissionens inspektører kan foretage kontrol på stedet.

Desuden har Kommissionen mere generelt som led i den gensidige bistand (⁴) særlige midler til sin rådighed, hvorved den kan holdes underrettet og i givet fald kan gribe ind eller tage initiativer for at fremme eller forbedre medlemsstaternes foranstaltninger.

Kommissionen lægger særlig vægt på anvendelsen af sanktioner som led i beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser. Flere bestemmelser i de forskellige fælles markedsordninger omhandler de særlige konsekvenser,

som manglende overholdelse kan få, f.eks. midlertidig udelukkelse fra en støtteordning, tilbagekaldelse af anerkendelse, tab af sikkerhedsstillelse i visse tilfælde forhøjet med et ekstrabeløb eller anvendelse af forskellige foranstaltninger, som f.eks. dem, der omtales i artikel 8 i forordning (EØF) nr. 1738/89⁽¹⁾, der har finansiel virkning. Desuden har Domstolen netop i sag 68/88 bekræftet, at medlemsstaterne skal straffe bedrageri til skade for fællesskabsbudgettet på samme måde som de straffer bedrageri til skade for deres eget budget.

⁽¹⁾ EFT nr. L 94 af 28. 4. 1970.

⁽²⁾ EFT nr. L 36 af 10. 2. 1972.

⁽³⁾ EFT nr. L 155 af 7. 6. 1989.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 144 af 2. 6. 1981.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 171 af 20. 6. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 863/90

af Alonso Puerta (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(90/C 325/41)

Om: Anlæg af et depot for særligt affald i Corvera kommune (Asturias — Spanien)

Som led i handlingsplanen for bortskaffelse af industrielt affald vil der i Corvera kommune (Asturias — Spanien) blive anlagt et depot til særligt affald, som vil blive medfinansieret af EF.

Ifølge udtalelser i pressen fra talsmanden for Asturias' miljøagentur, vil spildevandet i dette depot være yderst giftigt og farligt.

Dette affald er muligvis omfattet af direktiv 78/319/EØF⁽¹⁾ og i så fald skal medlemsstaten i henhold til artikel 5 og 9 i direktivet sikre kontrol med bortskaffelse af affaldsstofferne ved hjælp af godkendte anlæg for således at garantere, at mennesker og miljø beskyttes.

På den anden side pålægges det i henhold til direktiv 80/68/EØF⁽²⁾ om beskyttelse af grundvandet og direktiv 85/337/EØF⁽³⁾ medlemsstaterne at foretage en vurdering af virkningerne for miljøet, hvorved der navnlig tages hensyn til grundvandet.

1. Kan Kommissionen fra myndighederne i Asturias opnå garanti for, at de nøje vil overholde EF-bestemmelserne om affald, som indeholder giftige og farlige stoffer?
2. Kan Kommissionen meddele mig alle de oplysninger, som den modtager om det pågældende affaldsdepot?

⁽¹⁾ EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978, s. 43.

⁽²⁾ EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43.

⁽³⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana

(9. august 1990)

Kommissionen har taget det ærede medlems oplysninger til efterretning og vil anmode de spanske myndigheder om yderligere oplysninger om anvendelse af EF-direktiverne på affaldsdepotet i Corvera-Asturias.

Kommissionen vil selvfølgelig meddele det ærede medlem de spanske myndigheders oplysninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 865/90

af Carles-Alfred Gasòliba I Böhm (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(90/C 325/42)

Om: Forsikringskontrakter, som er kombinationer af livsforsikringer og dødsfaldsforsikringer

Er der tale om forsikringskontrakter i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets første direktiv 79/267/EØF⁽¹⁾ i de tilfælde, hvor der samtidig indbetales to ens præmier ved indgåelse af en kontrakt, og hvor den institution, som kontrakten indgås med, forpligter sig til at betale følgende udbylde til den sikrede:

1. Til en eventuel efterlevende efter udløbet af den i kontrakten fastsatte periode (en, to, tre, seks eller ti år): En livsbetinget kapitalforsikring, som er beregnet ud fra det tekniske grundlag for forsikringen under anvendelse af anerkendte dødelighedsindekser og i hvert tilfælde kombineret med en af kontrakterne i tilfælde af dødsfald, som omhandlet i punkt 2 nedenfor.
2. I tilfælde af, at den pågældende person dør inden udgangen af den fastsatte periode. Første kontrakttype (A): 1) Dersom kontraktens varighed er på ét år: et beløb svarende til kapitalforsikringen. 2) Dersom varigheden overstiger ét år: et beløb, der er variabelt på årsbasis, og som beregnes som de indbetalte kapitaliserede præmier til den fastsatte rente ved udgangen af hvert enkelt år.

Anden kontrakttype (B): Mulighed a. Et beløb, der er variabelt på månedsbasis, og som beregnes som den aktuarmæssige reserve ved udgangen af den forløbne måned. Mulighed b. Et beløb svarende til de indbetalte præmier.

Er indbetaleren af præmierne berettiget til tilbagekøb fra den måned, som følger, efter måneden for indgåelsen af

kontrakten, idet genkøbsværdien svarer til den daglige lineære interpolation af de aktuariemæssige reserver, beregnet på månedsbasis?

(¹) EFT nr. L 63 af 13. 3. 1979, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(14. august 1990)

I henhold til det første direktiv 79/267/EØF om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed er det medlemsstaternes kompetente myndigheder (artikel 6 til 12 i direktiv 79/267/EØF), der har kompetence til at føre tilsyn med livsforsikringsselskaber samt med de produkter, de påtænker at markedsføre. Det tilkommer således i henhold til direktiv 79/267/EØF tilsynsmyndigheden i den kompetente medlemsstat at føre tilsyn med udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed.

Som led i en fællesskabsretlig fordeling af beføjelser på dette område tilkommer det også de kompetente myndigheder i medlemsstaterne at føre tilsyn med, om de produkter, som godkendte forsikringsselskaber påtænker at markedsføre, rent faktisk falder inden for rammerne af de former for forsikring, som vedkommende selskab kan udøve (jf. artikel 1, stk. 1 og 2 i direktiv 79/267/EØF). Disse myndigheder skal også sikre, at de pågældende produkter er i overensstemmelse med de retsbestemmelser, der finder anvendelse med hensyn hertil.

For at lette dette arbejde kan de pågældende myndigheder i henhold til den nuværende fællesskabslovgivning forlange, at forsikringsselskaber forelægger de almindelige og specielle forsikringsvilkår samt forsikringspolicer. Herudover kan forsikringsselskaberne tilpligtes at give oplysning om det tekniske beregningsgrundlag og om de elementer, der er nødvendige for at beregne forsikringstaksterne, ligesom myndighederne også kan forlange, at forsikringsdokumenter forelægges med henblik på forhåndsgodkendelse.

På fællesskabsrettens nuværende stadium har Kommissionen således ikke kompetence til at tage stilling til, hvorvidt et bestemt produkt, som et forsikringsselskab påtænker at markedsføre, kan betragtes som en forsikring eller ej, og Kommissionen er ej heller beføjet til at analysere det tekniske og kontraktmæssige dokumentationsmateriale, der ligger til grund for produktet.

Med henblik på gennemførelsen af det indre marked på forsikringsområdet går Kommissionen ind for fri udveksling af alle forsikringsprodukter, der tilbydes af de forskellige forsikringsselskaber inden for de forskellige medlemsstater. Kommissionen påtænker således i et tredje skadeforsikringsdirektiv, som i nær fremtid vil blive forelagt Rådet, at foreslå mulighed for, at forsikringstagere kan købe forsikringer, der er tilladt i henhold til lovgivningen i forsikringsselskabets hjemland, selv om den pågældende forsikring ikke markedsføres i den stat, hvor forsikringstageren er bosiddende, forudsat at forsikringspolicerne ikke er i strid med de præceptive bestemmelser, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor den dækkede

risiko består. Kommissionen overvejer også at foreslå afskaffelse af ethvert krav om forudgående godkendelse af nye forsikringskontrakter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 866/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(90/C 325/43)

Om: EF's tiltrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

I sit svar af 8. december 1988 på min skriftlige forespørgsel nr. 1792/88 (¹) vedrørende dette problem gjorde Kommissionen opmærksom på, at den i sit memorandum af 10. april 1979 vedrørende Fællesskabets tiltrædelse af Konventionen til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder havde udtalt sig til fordel for den ønskede tiltrædelse. Den understregede sin positive holdning i sin meddelelse til Europa-Parlamentet af 24. juni 1988 om Borgernes Europa. I sit arbejdsprogram for 1990 meddeler Kommissionen i punkt 410, at den i 1990 vil tage initiativ til, at Fællesskabet tiltræder menneskerettighedskonventionen fra Strasbourg. Under overholdelse af subsidiaritetsprincipperne vil dette gøre det muligt at sikre en mere effektiv beskyttelse af borgernes rettigheder over for Fællesskabets retsakter.

Uofficielt findes der følgende hindringer for Rådets tiltrædelse:

1. I henhold til den nuværende udformning af konventionens artikel 66 kan Det Europæiske Fællesskab ikke tiltræde denne, hvilket nødvendiggør en genforhandling af procedurerne.
2. EF-Domstolens (Luxembourg) betydning vil blive svækket og dens arbejde vil blive sinket og vanskeliggjort af konventionens instanser (Ministerudvalget og Domstolen).
3. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har en større rækkevidde end de grundlæggende rettigheder, som Fællesskabsinstitutionerne skal overholde under udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt dem i Traktaterne: det gælder f.eks. artikel 3 om tortur, artikel 5 om berøvelse af de friheder, som er nedfældet i konventionen, og som går ud over Fællesskabets beføjelser, idet dette ikke for øjeblikket har nogen politimyndighed.

Kommissionen bedes derfor oplyse, om den allerede har iværksat det initiativ, som den bebuder, idet der er mulighed for at anvende artikel 235, og det er nødvendigt at fremme et Borgernes Europa blandt De Tolv, og også på

baggrund af de omvæltninger, som har fundet og fortsat finder sted i Mellem- og Østeuropa, hvor Fællesskabet betragtes som en bastion for og et symbol på frihederne.

(¹) EFT nr. C 151 af 19. 6. 1989, s. 36.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(21. juni 1990)**

Kommissionen har endnu ikke iværset det initiativ, der er omtalt i dens arbejdsprogram.

Det er dens hensigt at gøre det i løbet af tredje kvartal af 1990, hvor den vil tage stilling til de indvendinger, der har været fremført mod tiltrædelsen, bl.a. dem, der er nævnt af det ærede medlem. Samtidig vil den ajourføre de retningslinjer, der er omhandlet i dens memorandum fra 1979, med henblik på at tilpasse konventionen af 1950 og dens mekanismer til kontrol af overholdelsen af menneskerettigheder således, at det bliver muligt for Fællesskabet at tiltræde den.

Disse tilpasninger vil kunne fjerne de hindringer, der er nævnt i forespørgsels punkt 1 og 3.

Tiltrædelsen af konventionen vil ikke svække EF-Domstolens betydning og vil ikke forsinke procedurerne. Den vil blot medføre, at fællesskabsinstitutionernes handlinger skal kontrolleres af Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen og højesteretter er undergivet kontrol, uden at dette medfører en svækkelse af dem.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 900/90
af Luigi Vertemati (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. april 1990)
(90/C 325/44)**

Om: Økologiske produkter

I sin beslutning af 19. juni 1987 (¹) om affaldsforvaltning slog Europa-Parlamentet til lyd for en EF-mærkning af økologiske produkter.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt snarest muligt at indføre en EF-ordning til fremme af økologiske produkter baseret på en evaluering af produktets virkning på miljøet under hele det pågældende produkts kredsløb og at en sådan ordning skal anvendes via en fastlæggelse af, til hvilke formål produkterne fortrinsvis skal bruges?

(¹) EFT nr. C 190 af 20. 7. 1987, s. 154.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(27. juni 1990)

Kommissionen er for øjeblikket i gang med at udarbejde et forslag til forordning om etablering af et fællesskabs-system for økologisk mærkning. Under dette arbejde tager Kommissionen behørigt hensyn til resultaterne af en gennemførlighedsundersøgelse, der blev foretaget i 1989. Undersøgelsen blev nøje overvåget af en referencegruppe bestående af repræsentanter for de berørte kredse, nemlig UNICE, BEUC (Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer) samt EEB (Det Europæiske Miljøkontor).

Kommissionen vil foreslå et integreret decentraliseret system, der fungerer på to niveauer:

- fællesskabsniveauet, hvor alle beslutninger af ensartet karakter (kriterier, endelig produktudvælgelse, tilsyn) træffes af et udvalg af rådgivende karakter som anført i artikel 2 i Rådets afgørelse 87/373/EØF (¹) samt af et udvalg sammensat af repræsentanter for de forskellige involverede erhvervskredse
- det nationale niveau, hvor den generelle forvaltning finder sted (indgivelse af ansøgninger; meddelelse til Kommissionen; forhåndsudvælgelse og henstillinger; indgåelse af kontrakter).

Fællesskabskriterierne vil blive etableret ud fra en vurdering af produkternes miljømæssige indvirkning under hele deres kredsløb, det vil sige produktion, distribution, forbrug og anvendelse samt endelig eliminering efter brug.

(¹) EFT nr. L 197 af 18. 7. 1987, s. 33.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 923/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. april 1990)
(90/C 325/45)**

Om: Anvendelse af budgetpost 636 til forsvar og fremme af mindretalssprog og -kulturer

I Belgien er budgetpost 636 blevet anvendt til finansiering af:

1. et kollokvium afholdt i Arlon den 17. og 18. januar 1987 om situationen for de tyske sprog og dets dialekter i Belgien;
2. et kollokvium i Eupen den 26. og 27. marts 1987 om situationen for det tyske sprog og dets dialekter i Belgien;

3. en konference i Bütgenbach i oktober 1989, tilrettelagt af instituttet til efteruddannelse af det tysksprogede befolkningsgrupper.

Jeg vil gerne for hvert enkelt tilfælde have oplysninger om beløb og tidspunkt for anvendelsen af EF-midler samt oplysninger om, hvem der i øvrigt har bidraget til finansieringen og med hvilke beløb.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(20. juni 1990)

Mellem 1986 og 1989 anvendte Kommissionen budgetpost 636 til forsvar og fremme af mindre udbredte sprog til adskillige aktiviteter, som fandt sted i Belgien.

1. Aktivitet

Indledende kollokvium afholdt i Arlon den 17. og 18. januar 1987 til forberedelse af et almindeligt symposium om situationen for tysk som mindretalssprog i fem medlemsstater (Belgien, Danmark, Frankrig, Italien og Luxembourg) med deltagelse af delegerede og eksperter fra disse medlemsstater til udveksling af oplysninger.

Arrangør: Det Belgiske Udvalg under Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog.

Støtte fra Kommissionen: 15 000 ECU (eller 77% af de samlede udgifter) til afholdelsen af kollokviet.

Mødedato: 10. september 1986.

Andre indtægtskilder: Andre belgiske nationale og regionale myndigheder.

2. Aktivitet

Offentliggørelse af rapporten om det almindelige symposium om »Tysk som Modersmål eller Dialekt i EF-landene«. Det almindelige symposium blev afholdt i Eupen den 26. og 27. marts 1987.

Arrangør: Det Belgiske Udvalg under Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog.

Støtte fra Kommissionen: 6 150 ECU, kun til dækning af udgifter til trykning og offentliggørelse.

Mødedato: 17. december 1987.

Andre indtægtskilder: Ingen for denne del af aktiviteten.

3. Aktivitet:

Konference afholdt i Bütgenbach i oktober 1989 med deltagelse af unge fra tyve europæiske mindretal.

Arrangør: IN ED (Instituttet til efteruddannelse af de tysksprogede befolkningsgrupper).

Støtte fra Kommissionen: 11 500 ECU, svarende til 50% af de samlede udgifter.

Mødedato: 21. juni 1989.

Andre indtægtskilder:

- Gemeinnützige Herman Niermann Stiftung: 1 900 000 bfr.
- Deutschsprachige Gemeinschaft Belgiens: 100 000 bfr.
- Belgische Nationallotterie: 50 000 bfr.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 931/90
af Paul Staes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(90/C 325/46)

Om: Samarbejde med CEATS

For nogen tid siden oprettedes den europæiske sammenlutning af behandlere af affald (Confédération des Acquéreurs de Déchets Spéciaux — CEATS). En af deltagerne i dette organ er Jean Marie Junger (fransk), som er direktør for forvaltning af affald i Kommissionens generaldirektorat XI.

Da CEATS omfatter de vigtigste europæiske behandlere af affald (ca. 100), som ikke altid har det bedste rygte, rejser der sig det spørgsmål, om Jungers deltagelse er hensigtsmæssig og passende.

Kommissionen bedes give udtryk for sin opfattelse heraf samt oplyse, om Jean Marie Junger har fået til opgave at deltage i embeds medfør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(21. juni 1990)

Jean Marie Junger er tjenestemand ved De Europæiske Fællesskaber og chef for afdelingen for forvaltning af affald (direktorat A) under Kommissionens generaldirektorat XI. Han udøver ingen form for aktivitet inden for CEATS.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 942/90
af Filippos Pierros (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(90/C 325/47)

Om: Nye anvendelsesformer for hør

Kommissionen har ydet et stort beløb (senest omkring 5 mio. ecu) til fremme af anvendelsen af hør inden for

beklædningsindustrien. Mener Kommissionen (GD VI), eftersom denne sektor ikke længere kan aftage mere hør, og da hør desuden heller ikke er egnet til anvendelse inden for korte fibre, at det er absolut nødvendigt at øge bestræbelserne på at finde frem til nye anvendelsesformer? Hvilke foranstaltninger agter den især at tage med henblik på at finde frem til nye anvendelsesformer inden for den kemiske industri, plastikindustrien og råstofsektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(18. juli 1990)

EF-foranstaltningerne til gunst for udnyttelse af hør omfatter dels foranstaltninger for at fremme udnyttelsen af hør til klassiske formål såsom beklædning, møbler og linned og dels forsikringsforanstaltninger for at finde nye afsætningsmuligheder og bedre produkter, navnlig med henblik på flere afsætningsmuligheder for korte hørfibre.

Disse foranstaltninger er truffet ifølge et program, Kommissionen har forelagt Rådet vedrørende produktionsårene 1987/88, 1988/89 og 1989/90; programmet udløber i begyndelsen af 1991.

Kommissionen forventer ved udgangen af 1990 at forelægge Rådet et nyt flerårigt program med såvel informationsforanstaltninger som forskningsforanstaltninger med hensyn til nye afsætningsmuligheder i hørsektoren.

Endelig har Rådet til finansiering af hør afsat et beløb på 37,50 ECU pr. ha for produktionsåret 1990/91, hvilket udgør 10% af støtten til spindhør for indeværende produktionsår.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 953/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(90/C 325/48)

Om: Radiostyring i biler ved hjælp af RDS — standardisering

En god radiostyring er et middel til at mindske risikoen for trafikpropper og de ulykker, der følger heraf. Der findes et system, som bl.a. hedder Radio Data System (RDS) eller TMC (Traffic Message Channel), og som muliggøre automatisk radiostyring — den anvendte radio

indeholder en digitaliseret kode, ved hjælp af hvilken en sendecentral kan give trafikmeddelelser, der kan modtages af brugerne. Dette forudsætter specialudstyr, som i dag er lidet gængs, men som er ved at vinde udbredelse.

Vil Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger til, at dette system gennem standardisering af materialer og procedurer kan anvendes uden vanskeligheder overalt i EF?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(11. juni 1990)

Kommissionen er klar over betydningen af trafikradio-systemerne med henblik på at formindske risikoen for kødannelser og uheld samt sikre en mere rationel udnyttelse af vejinfrastrukturen. DRIVE-programmet (Dedicated Road Infrastructure for Vehicle Safety in Europe) som er udviklet af Kommissionen, skal fremme forskningen og udviklingen på dette område, og resultaterne af programmet forventes at få en gunstig virkning for forløbet af de tilsvarende standardiseringsarbejder.

Et af DRIVE-projekterne er specifikt koncentreret om en undersøgelse af sendespecifikationerne for RDS-TMC-systemet (Radio Data System — Traffic Message Channel) til udsendelse af information om trafikken. Selvom transmissionskapaciteten for dette system er begrænset (ca. 200 bits pr. sekund) tillader det dog, en omfattende trafikservice lige fra så godt som tidstro informationer om trafiksituationen, uheld, vejrudsigten og tid, mere turistprægede informationer (hoteller, restauranter, vagthavende apoteker osv.) og oplysninger af kulturel art (udstillinger osv.). Undersøgelser gennemføres i nært samarbejde med UER (Union Européenne de Radiodiffusion) og CEMT (Den Europæiske Transportministerkonference).

Desuden følges med særlig opmærksomhed arbejdet i det tekniske udvalg (TC 107) under CENELEC, som har til opgave at udarbejde en europæisk standard EN 50 067 hvori defineres harmoniserede specifikationer for basis-systemet (RDS). Kommissionen overvejer at betro de europæiske standardiseringsorganisationer et standardiseringsmandat, der gør det muligt at tage hensyn til resultaterne af ovennævnte forskningsprojekt og at dække det supplerende arbejde, som er nødvendigt for at harmonisere RDS-TMC-systemet der er forbeholdt trafikinformationer til automobilister. Dette initiativ forventes at lette anvendelsen og generaliseringen af et harmoniseret system i hele EF og dets udbredelse til EFTA-landene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 978/90
af José Luis Valverde López (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(90/C 325/49)

Om: De miljømæssige konsekvenser af et anlæg til genanvendelse af aluminiumssalte i Alquife (Granada)

I Alquife i Spanien projekteres et anlæg til genanvendelse af aluminiumssalte. Det er blevet oplyst, at dette anlæg vil modtage EF-støtte i betydeligt omfang, eftersom området henhører under mål 1.

Da Junta de Andalucía er den regionale myndighed, som det påhviler at overholde eller sikre overholdelsen af EF's miljøbestemmelser, og det endvidere kræves, at der ved ydelse af EF-midler til industriprojekter udarbejdes en undersøgelse af følgerne for miljøet, bedes Kommissionen oplyse, om den har kendskab til dette projekt, og i bekræftende fald om resultatet af den videnskabelige og tekniske evaluering af følgerne for miljøet er positiv eller negativ for det pågældende anlæg til genanvendelse af aluminiumssalte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(26. juni 1990)

Kommissionen har ikke kendskab til det projekt, hvortil det ærede medlem henviser, da det endnu ikke er blevet forelagt som individuelt projekt med henblik på finansiering over EFRU.

Efter de oplysninger, Kommissionen har indhentet hos de spanske myndigheder, vil Andalusiens handlingsprogrammer, som det her omhandlede projekt måske indgår i, først blive meddelt Kommissionen i løbet af de kommende måneder.

Hvis dette projekt er blandt de foranstaltninger, som regering i Andalusien foreslår, vil Kommissionen sikre sig, at EF-lovgivningen om miljøvirkninger overholdes til punkt og prikke.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1053/90
af Mary Banotti (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. maj 1990)

(90/C 325/50)

Om: Harevæddeløb

Har Kommissionen i forbindelse med Schmid-betænkningen om arrangementer, hvor der sker mishandling af

dyr (dok. A2-0356/88), truffet nogen foranstaltninger til kontrol med »harevæddeløb« i Irland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(28. juni 1990)

Som det ærede medlem vil vide, blev Schmid-betænkningen om eventuelt sagsanlæg i forbindelse med arrangementer, hvor der sker mishandling af dyr, vedtaget af Europa-Parlamentets miljøudvalg. Betænkningen blev overgivet til Udvalget for Andragender som miljøudvalgets udtalelse om en række andragender, men Europa-Parlamentet har endnu ikke taget endelig stilling hertil. Derfor har Kommissionen endnu ikke modtaget noget officielt dokument fra Europa-Parlamentet i denne sag.

I betragtning af disse forhold og artikel 130R i Den Europæiske Fælles Akt mener Kommissionen, at harevæddeløb, der foregår på meget lokalt plan i to medlemsstater bedst overvåges af de pågældende medlemsstater selv.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1063/90
af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. marts 1990)

(90/C 325/51)

Om: Pensionsfonde inden for jernindustrien

Under den voldsomme krise inden for jernindustrien traf flere medlemsstater særlige sociale foranstaltninger til fordel for arbejdstagerne inden for denne sektor i forbindelse med deres førtidspensionering som følge af omstrukturingsforanstaltninger.

I Belgien forelagde Metalarbejderforbundet under fagforbundet FGTB allerede i 1979 et originalt forslag til »vedtægt for jernindustrien«. Forslaget tager sigte på at bevilge jern- og metalarbejdere med 30 års anciennitet inden for sektoren og arbejdstagere på 50 år med mindst ti års anciennitet inden for jernindustrien førtidspension.

Disse tilfælde af frivillig afgang kompenseres ved ansættelse af fuldtidsarbejdsløse, som modtager understøttelse, undtagen i tilfælde af omstrukturering, der er anerkendt af de faglige organisationer.

Erstatningsindkomstens beløb finansieres gennem: et statstilskud, støtte fra EKSF, et arbejdsgiverbidrag beregnet på grundlag af de lønninger, hvori der foretages fradrag til sociale sikringsydelser.

Disse forskellige midler indbetales til en »Nationalfond«, som administreres paritetisk og har til opgave at sikre udbetalingen til modtagerne.

Kunne et sådant forslag anvendes som model for lignende bestemmelser for jern- og metalarbejdere i de tolv EF-medlemslande inden for rammerne af et socialt integreret Europa?

Ville et sådant forslag ikke bidrage til at stille alle jernvirksomheder over for de samme finansielle krav, fjerne de katastrofale følger af rationaliseringerne og udvikle beskæftigelsesmuligheder for unge?

Hvor store finansieringsmidler kunne EKSF afse til den »Nationalfond«, som er fastsat i forslaget til »vedtægt for jernindustrien«?

Hvorledes er den nuværende situation med hensyn til bestemmelser af denne type (førtidspension ledsaget af godtgørelser) i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(21. juni 1990)

Med hensyn til det fremsatte forslag, der er forbundet med ideen om en »statut for jern- og stålindustrien«, skal Kommissionen erindre om, at disse spørgsmål allerede er blevet studeret, især i den Blandede Kommission til Harmonisering af Arbejdsvilkårene i Jern- og Stålindustrien. Det viste sig efter disse overvejelser, at der ikke var enighed, og at forslaget ikke kunne få tilslutning fra alle delegationerne.

I medlemsstaterne går tendensen snarere i retning af afskaffelse af den særlovgivning, der var blevet vedtaget i den forudgående periode, og dette er led i en »normalisering« af jern- og stålindustrien i forhold til andre industrisektorer.

Kommissionen har for sit vedkommende harmoniseret vilkårene og formen for EKSF's interventioner til støtte for omskoling af arbejdstagere i henhold til artikel 56, stk. 2, litra b) i Paris-Traktaten, der er retsgrundlaget for sådanne foranstaltninger. Desuden ydes tilskud til førtidspensionering kun, dersom de pågældende arbejdstagere mister deres arbejde i en EKSF-virksomhed som følge af definitive skridt til »indstilling, indskrænkning eller ændring af driften«, og medlemsstater udbetaler et bidrag af mindst samme størrelse som støtten fra EKSF. Støttebeløbet er for fremtiden omfattet af ensartede lofter, der fastsættes ved bilaterale konventioner.

Disse regler gælder i alle medlemsstater, uanset deres respektive interne organisationssystemer.

Det forekommer derfor hensigtsmæssigt at have disse nye rammer i erindring i forbindelse med overvejelser af det nævnte problem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1084/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. maj 1990)
(90/C 325/52)

Om: Fællesskabsstøtte til områder, der er ramt af nedlæggelse af arbejdspladser inden for den nukleare industri

Kommissionen gav for nylig meddelelse om dens RECHAR-initiativ med henblik på støtte til den økonomiske omlægning af områder, der er ramt af minelukninger. Kan Kommissionen oplyse, om den vil forpligte sig til udarbejdelsen af et lignende program til fordel for de områder, der er ramt af nedlæggelse af arbejdspladser inden for den nukleare industri, eftersom ca. 50 atomkraftværker forventes lukket inden år 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha
(21. juni 1990)

Kommissionen deler ikke det ærede medlems synspunkt, hvorefter ca. 50 kernekraftværker forventes nedlukket inden år 2000.

I de tilfælde hvor visse kraftværker ikke længere er teknisk og økonomisk levedygtige, skal de endvidere erstattes af nye kraftværker — det være sig kernekraftværker eller traditionelle kraftværker — som vil overtage det faglærte personale, der frigøres ved lukningen af de gamle kraftværker.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1091/90
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(10. maj 1990)
(90/C 325/53)

Om: Homøopatiske præparater

Kommissionen har foreslået Rådet direktiver, der har til formål at garantere sikkerheden ved menneskers og dyrlægers anvendelse af homøopatiske præparater.

Agter Kommissionen ligeledes at foreslå direktiver, der gør det muligt at fastslå disse præparaters effektivitet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(21. juni 1990)

I de forslag, som Kommissionen har forelagt Rådet og Parlamentet om homøopatiske lægemidler ⁽¹⁾, har den hverken villet tage parti for tilhængerne eller for modstanderne af homøopati. Af de to forslags ottende betragtning fremgår det, at der er metodologiske problemer forbundet med at anvende de almindelige kliniske afprøvningsprincipper, der gælder for traditionelle lægemidler.

Formålet med forslagene er først og fremmest at give forbrugerne sikkerhed for homøopatiske lægemidlers kvalitet og uskadelighed, og de adskiller sig fra andre lægemidler ved en særlig mærkning.

Med hensyn til den terapeutiske virkning omhandler forslagene følgende to forskellige ordninger:

- i artikel 7 er der tale om en forenklet ordning, ifølge hvilken der ikke skal føres bevis for virkningen, når det gælder sikre produkter, der ikke er ledsaget af terapeutiske indikationer
- ifølge artikel 9 kræves der bevis for den terapeutiske virkning, når det gælder andre homøopatiske lægemidler, bl.a. dem, der fremstilles som værende virkningsfulde i en bestemt indikation.

⁽¹⁾ EFT nr. C 108 af 1. 5. 1990, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1107/90

af James Ford (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 325/54)

Om: Pensionsrettigheder

Har Kommissionen med henblik på 1992 taget skridt til at sikre, at vandrende arbejdstagere kan tage deres pensionsrettigheder med sig gennem hele deres karriereforløb? Hvis dette endnu ikke er tilfældet, vil dette spørgsmål da blive behandlet i henhold til Den Europæiske Fælles Akt? Hvis der allerede er truffet foranstaltninger i denne henseende, vil Kommissionen da venligst oplyse, hvordan en person fra min vælgerkreds skal forholde sig i den i vedlagte korrespondance beskrevne situation?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(20. juli 1990)

Man har allerede i mange år kunnet tage de grundlæggende statslige pensionsydelse med sig med henblik på sik-

ring af arbejdstagernes frie bevægelighed inden for Fællesskabet. Men i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 ⁽¹⁾ er det kun retten til de sociale sikringsydelser, man kan tage med sig, ikke de opsparede sociale sikringsbidrag.

Disse forordninger, som samordner de forskellige sociale sikringsordninger i medlemsstaterne, gælder ikke de erhvervstilknyttede pensionsordninger. Kommissionen frygter, at denne mangel på samordning kan være til hinder for den frie bevægelighed for personer, og den er i øjeblikket ved at undersøge problemet. I Kommissionens handlingsprogram om iværksættelsen af fællesskabspagten om de grundlæggende sociale og arbejdsmarkeds-mæssige rettigheder har den derfor givet udtryk for, at den agter at fremsætte en meddelelse herom til Rådet med henblik på at sætte en politisk debat i gang.

Dette gælder imidlertid ikke personer, der søger at tage de bidrag med sig, de har indbetalt til en statslig pensionsordning, som falder ind under forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72. Disse mennesker vil kunne søge om en pension fra alle de statslige pensionsordninger, de har betalt bidrag til gennem deres karriereforløb på det tidspunkt de når den obligatoriske pensionsalder for en given statslig pensionsordning.

Denne fremgangsmåde har fungeret i mange år og omfattet et stort antal vandrende arbejdstagere, og den er en bedre sikring mod en udhuling af bidragenes købekraft end en overførsel til de fleste private pensionsordninger.

Sådanne overførsler ville heller ikke være forenelige med den kendsgerning, at statslige pensionsordninger er skattefinansieret, hvilket betyder, at bidragene ikke investeres på den forsikredes vegne indtil pensioneringen, men at de anvendes til at betale de nuværende pensioneredes pensioner. Pensionerne til dem, der i øjeblikket betaler bidrag til en pensionsordning, vil blive finansieret af en kommende generation af arbejdstagere.

⁽¹⁾ EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, sidst ændret ved forordning (EØF) nr. 3811/86 (EFT nr. L 355 af 16. 12. 1986).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1116/90

af Proinsias De Rossa (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(90/C 325/55)

Om: Inspektoratet til overvågning af sikkerheden ved atomkraftværker

Vil Kommissionen oplyse, om den går ind for etablering af et fælles EF-inspektorat med beføjelser til at inspicere atomkraftværker og oparbejdningsanlæg i medlemsstaterne med henblik på at sikre overholdelse af europæiske sikkerhedsnormer, hvilke undersøgelser der er blevet gennemført med henblik på at vurdere gennemførligheden af

et sådant forslag, hvilken tidsplan der vil blive fulgt ved gennemførelsen, samt om nogle medlemsstaters regeringer — og i givet fald hvilke — har fremsat forslag på dette område, hvorvidt der er fremkommet forslag fra eller har været ført eller er planlagt drøftelser med europæiske stater uden for EF, og i givet fald hvilke, og hvilket svar, der i så fald er modtaget fra disse stater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(9. august 1990)

Kommissionen besluttede den 20. december 1989 at genoptage de i Euratom-Traktatens artikel 35 omhandlede tilsyn med anlæg til kontrol med radioaktivitetsmængden i miljøet og kontrollere overholdelsen af de grundlæggende normer (direktiv 80/836/Euratom⁽¹⁾). Tilsynsaktiviteterne omfatter i princippet alle anlæg, der udleder radioaktivt affald, men er især koncentreret om kernekraftværker og oparbejdningsanlæg.

I kraft af disse tilsyn vil Kommissionen kunne undersøge, om de grundlæggende normer gennemføres ensartet i medlemsstaterne, og fremme en harmonisering, uden at der dermed er tale om overtagelse af de nationale myndigheders primære ansvar for, at normerne overholdes.

Kommissionen deltager for tiden i en række bilaterale møder med de medlemsstater, der har nukleare anlæg, for at fastsætte de nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af tilsynene. Kommissionen regner med at påbegynde tilsynene inden udgangen af dette år.

Selv om Kommissionens afgørelse udelukkende er rettet til Fællesskabets medlemsstater, som er de eneste signatarer af Euratom-Traktaten, har visse tredjelande, heriblandt Tjekkoslavakiet, vist interesse for denne form for kontrol. Kommissionen overvejer for tiden, hvorledes den kan stille sin viden om nuklear sikkerhed til rådighed for de tredjelande, som måtte fremsætte ønske herom.

(¹) EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1124/90
af Thomas Maher (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(14. maj 1990)

(90/C 325/56)

Om: Statistikker for nettobeskæftigelse samt nettoudvandring og nettovandring

Kommissionen har for nylig erklæret, at der siden 1984 i Fællesskabet er skabt 8,5 mio. arbejdspladser. Uden kon-

teksten giver dette tal ikke et rigtigt billede af situationen. Kan Kommissionen gøre rede for situationen udtrykt i nyoprettede arbejdspladser og tabte arbejdspladser i denne periode?

Kan Kommissionen desuden oplyse tallene for netto-udvandringen fra Fællesskabet af personer i den arbejdsdygtige alder samt tallene for nettovandringen mellem medlemsstaterne for den samme kategori i den samme periode?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(29. juni 1990)

Fællesskabets statistiske system giver mulighed for at danne sig pålidelige skøn over beskæftigelsen og befolkningen og at drage konklusioner om ændringerne i disse størrelser.

Derimod er det i praksis umuligt at følge udviklingen for de individuelle statistiske enheder, hvilket forklares af metodologiske (behandling af stillingsændringer), budgetmæssige (undersøgelsesomkostninger) og juridiske (lovgivning om beskyttelse af privatlivets fred) grunde.

EF-undersøgelsen af arbejdsstyrken indeholder dog en række oplysninger, der indsamles med et års mellemrum, om ændringer i personernes beskæftigelsessituation.

Undersøgelserne i Fællesskabet (med undtagelse af Italien, hvor dette spørgsmål ikke stilles) viser følgende resultater for de adspurgte personers beskæftigelsessituation:

(mio.)

	Foråret 1986/87	Foråret 1987/88
Personer, der mister en arbejdsplads	6,09	6,15
Personer, der finder beskæftigelse	7,75	8,96
Personer, der bevarer deres beskæftigelse	125,9	128,4
Nettoforøgelse	1,66	2,81

Disse resultater er baseret på retrospektive spørgsmål, som ikke giver helt pålidelige svar, og som ikke registrerer de begivenheder, der er indtruffet i den betragtede periode: resultaterne giver kun en sammenligning af situationen ved periodens begyndelse og slutning.

Da Spanien og Portugal først deltog i EF-undersøgelsen af arbejdsstyrken fra 1986, kan ovenstående analyse ikke foretages for perioderne 1985/86 og 1984/85. Der vil først kunne foretages en analyse for perioden 1988/89, når spørgeskemaerne er blevet returneret til De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor fra de nationale statistiske institutter.

Undersøgelsen, som foretages for Fællesskabet, indeholder ingen oplysninger om udvandringen til lande uden for EF. Oplysningerne om indvandringen fra ikke-EF-lande og om vandringerne inden for EF giver desuden en systematisk undervurdering af tekniske grunde.

De to komponenter (indvandring og udvandring) i nettovandringen kan i øjeblikket ikke skelnes fra hinanden i alle medlemsstater og kan heller ikke opdeles på aldersklasser. Nettovandringen i hele Fællesskabet fremgår af følgende tabel.

(1 000 personer)	
Periode	Nettovandring
1983—1984	+ 38
1984—1985	+ 299
1985—1986	+ 312
1986—1987	+ 326
1987—1988	+ 555

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1210/90
 af Francois-Xaver de Donnea (LDR)
 til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (22. maj 1990)
 (90/C 325/57)

Om: Maksimumsværdier for radoneksposering

I februar 1990 vedtog Kommissionen en henstilling vedrørende beskyttelse mod radoneksposering i bygninger.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at blive fuldt informeret af medlemsstaterne om deres gennemførelse af denne henstilling?
2. På hvilke vilkår, efter hvilke retningslinjer og i henhold til hvilken tidsplan vil Kommissionen tage fornyet stilling til indholdet af denne henstilling med henblik på at ændre den til et direktiv?
3. Af hvilke grunde har Kommissionen ikke fundet det nødvendigt allerede fra starten at udarbejde et direktiv i stedet for en henstilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Carlo Ripa di Meana
 (21. juni 1990)

Den 21. februar 1990 vedtog Kommissionen en henstilling om beskyttelse af befolkningen mod indendørs eksposering for radon⁽¹⁾. Problemets art, de eventuelle følger af resultaterne fra igangværende forskning vedrørende visse af problemets aspekter og mangelen på initiativer

på nationalt plan, bortset fra en enkelt medlemsstat, fik Kommissionen til at mene, at en henstilling for øjeblikket ville være mere hensigtsmæssigt end et direktiv.

Kommissionen vil i 1990 endnu en gang samle medlemsstaternes myndigheder for at indhente oplysninger om den aktuelle anvendelse af denne henstilling og de planlagte foranstaltninger i de forskellige medlemsstater.

Kommissionen vil fortsat tilskynde til forskning på dette område, herunder navnlig gennem fire vigtige multinationale projekter under programmet for strålingsbeskyttelse 1990—1991, og nøje følge de nationale initiativer. På grundlag af de indsamlede data og høstede erfaringer vil Kommissionen på ny se på teksten i henstillingen, hvis bestemmelser ved en kommende revision vil kunne indgå i direktivet om grundlæggende normer (direktiv 80/836/Euratom)⁽²⁾ for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling.

⁽¹⁾ EFT nr. L 80 af 27. 3. 1990, s. 26.

⁽²⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1990, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1216/90
 af Francois-Xavier de Donnea (LDR)
 til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (22. maj 1990)
 (90/C 325/58)

Om: Oprettelse af et »Business Council« mellem EF og Indien

Kommissionsmedlem Matutes foreslog den 6. marts 1990 i forbindelse med den indiske udenrigsministers besøg i Bruxelles, at der oprettedes et »Business Council« mellem EF og Indien.

1. Hvilke initiativer vil Kommissionen tage for at gennemføre dette forslag?
2. Har Kommissionen allerede hørt erhvervskredse vedrørende dette emne?
3. Har Kommissionen allerede iværksat en undersøgelse af dette forslags gennemførlighed, navnlig hvad dets juridiske aspekter angår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
 af Abel Matutes
 (30. juli 1990)

Den Blandede Kommission EØF-Indien drøftede på sit møde i Bruxelles den 30. og 31. maj 1990 igen tanken om at oprette et »Business Forum« (ikke et »Council«).

Der foreslås et møde i dette »Business Forum« to gange årligt med deltagelse af repræsentanter for indiske ministerier og tjenestemænd, der er beskæftiget med finanser, handel og industri, samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, nationale handelskamre og førende erhvervssammenslutninger og industri.

Det er formålet at skabe et *uformelt* forum, hvor parterne drøfter og overvejer spørgsmål vedrørende erhvervsarbejde i form af udveksling af oplysninger om udviklingstendenser, strategi og politiske spørgsmål.

I en opfølgning af spørgsmålet er Kommissionen i kontakt med den indiske regering, medlemsstaterne og erhvervskredse. Der er ikke i øjeblikket planer om nogen undersøgelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1249/90

af José Valverde López (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 325/59)

Om: Program for genanvendelse af saltslagger fra aluminiumsraffinaderier

Der er i forbindelse med Fællesskabets ACE-program (fællesskabsaktioner på miljøområdet) godkendt et projekt vedrørende »et system til genanvendelse af saltslagger fra rotationsovne på aluminiumsraffinaderier«, hvortil firmaet »Andaluza de Recuperación de Sales, SA« fra Almería i Spanien har modtaget et tilskud på 755 375 ecu.

Kommissionen bedes i denne forbindelse oplyse følgende:

Hvor stor rækkevidde tiltænkes det planlagte system, og hvor store slaggemængder skal der behandles?

Er der eventuelt blot tale om et pilotprojekt?

Rådede Kommissionen, da den besluttede at yde støtte, over en undersøgelse af de miljømæssige virkninger af projektet samt over rapporterne om sundhedstilstanden blandt arbejdere, der kommer i kontakt med reststoffer fra bl.a. fremstillingen af aluminiumspulver, og om disses betydning for udviklingen af den såkaldte Shaver-sygdom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(20. september 1990)

Størrelsen af det planlagte anlæg, som angivet i forslaget, vil gøre det muligt at behandle 100 000 tons slagger om året.

Ved indgivelse af ansøgningen om finansiel støtte til demonstrationsprojekter inden for ACE-programmet (EF's miljøaktioner) kræves der ikke vedlagt nogen vurdering af den miljømæssige indvirkning eller nogen angivelse af, hvilke foranstaltninger der skal iværksættes med henblik på sundhedsbeskyttelse af de arbejdere, der skal arbejde ved de pågældende industrianlæg, da anmodningen om

disse oplysninger er et anliggende, som sorterer under de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, og sker på det tidspunkt, hvor der skal gives tilladelse til etablering af industrianlægget. I ACE-programmet er hovedvægten lagt på udviklingen af teknologier, som i det foreliggende tilfælde vedrører genanvendelse af affaldsstoffer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1292/90

af Johanna-Christina Grund (DR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(90/C 325/60)

Om: Bortledning af spildevand fra en virksomhed, der forurener Elben-dræningskanalen

Ifølge oplysninger fra Greenpeace har virksomheden Germed ved Dresden i DDR, der beskæftiger sig med produktion af lægemidler, igennem årtier udledt kræftfremkaldende stoffer i Elben. På den baggrund bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Har Kommissionen i mellemtiden fået kendskab til det fulde omfang af virksomheden Germeds udledning af skadelige stoffer, og kan den give Europa-Parlamentet detaljerede oplysninger om faren ved denne udledning for den befolkning, der bor langs floden og helt til dennes udmunding?
2. Ved Kommissionen, at nogle tusinde arbejdstagere i virksomheden Germed for øjeblikket er ramt af teknisk arbejdsløshed, fordi Germed måtte indstille produktionen?
3. Kan Kommissionen oplyse, om virksomheden Germed kan anmode Kommissionen om målrettet finansieringsstøtte fra EF til udbedring af sit ikke tilstrækkeligt velfungerende spildevandsanlæg (fondsmidler til DDR under PHARE-programmet og via Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD))?
4. Hvornår kan Germed tidligst få rådighed over disse midler med henblik på at bringe sit spildevandsanlægs standard op på de foreskrevne EF-normer?
5. Kan Kommissionen nøjagtigt angive, hvilken procedure Germed skal følge, for dermed at give et vejledende eksempel på dette område for andre mellemtidske virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(6. august 1990)

1. & 2. Kommissionen er ikke blevet informeret om firmaet Germed's udledning af kræftfremkaldende stoffer i Elben og heller ikke om indstilling af produktionen.

3. & 5. Ansøgning om EF-støtte skal komme fra Forbundsrepublikken Tyskland og ikke fra firmaet selv. Firmaet skal således selv træffe de nødvendige foranstaltninger på nationalt plan.

For så vidt angår Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling kan ansøgninger om støtte fremsættes direkte af det pågældende firma. Det bør bemærkes, at dene nye bank, der bliver virksom i løbet af første halvår af 1991, vil træffe foranstaltninger til inden for den overordnede udviklingsaktivitet at fremme en sund og bæredygtig udvikling set ud fra et miljøsynspunkt.

4. Da Kommissionen ikke har kendskab til sagen, kan den ikke give de ønskede oplysninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1336/90

af Alonso Puerta (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. juni 1990)

(90/C 325/61)

Om: Stråling i Centret for Forskning i Energi, Miljø og Teknologi (Madrid — Spanien)

Enhver aktivitet, der indebærer risiko for ioniserende stråling er i Fællesskabet underlagt bestemmelserne i Rådets direktiv 80/836/Euratom⁽¹⁾ om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling.

Den situation, der er opstået i Centret for Forskning i Energi, Miljø og Teknologi, og som i den grad har optaget sindene i befolkningen, er så alvorlig, at Kommissionen snarest muligt må gribe ind over for de spanske myndigheder.

Omfanget af de begivenheder, der har fundet sted, lader formode, at foranstaltningerne til beskyttelse af arbejdstagerne i centret lader meget tilbage at ønske.

1. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage, for at få de spanske myndigheder til at sikre en korrekt anvendelse af direktiv 80/836/Euratom i det pågældende center?
2. Hvilke hasteforanstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at beskytte disse arbejdstageres sundhed, idet ikke alene de selv, men også deres efterkommere er truet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(13. september 1990)

I sin egenskab af vogter af traktaterne har Kommissionen konstateret, at den spanske lovgivning om sundhedsbeskyttelse mod ioniserende stråling i vid udstrækning er i overensstemmelse med Rådets direktiv 80/836/Euratom. Der findes dog stadigvæk afvigelser vedrørende visse enkeltheder, hvilket har fået Kommissionen til at indlede en overtrædelsesprocedure. På dette punkt henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1430/90⁽¹⁾.

Det fremgår af de oplysninger, Kommissionen har modtaget fra Consejo de Seguridad Nuclear, den kompetente myndighed til sikring af overholdelse af strålingsbeskyttelsesnormerne hos CIEMAT, at arbejdstagerne til stædighed overvåges af dette Consejo, navnlig via inspektioner, evalueringer og tekniske møder.

Således har Consejo efter en arbejdsulykke, som fandt sted hos CIEMAT den 9. april 1990, og som resulterede i en overskridelse af den årlige strålingsdosis for en arbejdstager, som var udsat for ioniserende stråling, iværksat en undersøgelse af omstændighederne ved ulykken og har truffet foranstaltninger med sigte på at begrænse følgerne af ulykken i overensstemmelse med, hvad der kræves i direktiv 80/836/Euratom.

Under disse omstændigheder nærer Kommissionen ingen tvivl om, at de spanske myndigheder har truffet og fortsat træffer alle nødvendige foranstaltninger for at løse deres kontrolopgaver.

⁽¹⁾ Se side 37 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1350/90

af Llewellyn Smith (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. juni 1990)

(90/C 325/62)

Om: Beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed — punkt 27

Hvor mange eksempler på uregelmæssigheder i eller overtrædelser af sikkerhedskontrolforpligtelserne (punkt 27 i beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed) er der dels siden oprettelsen af Det Europæiske Atomenergifællesskab i 1957 og dels siden ikrafttrædelsen af forordning (EØF) nr. 3227/76⁽¹⁾ rapporteret til Kommissionen, og vil den venligst forelægge samtlige oplysninger om disse?

⁽¹⁾ EFT nr. L 363 af 31. 12. 1976, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**
(23. juli 1990)

Kommissionen henviser det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 1633/85 af James Ford ⁽¹⁾ og til plumbat-affæren.

⁽¹⁾ EFT nr. C 62 af 17. 3. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1352/90
af Llewellyn Smith (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(11. juni 1990)
(90/C 325/63)

Om: Beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed — plutoniumforurenede materiale

Hvilke overvejelser har Kommissionen — for så vidt angår punkt 53 til 58 i beretningen om Euratoms sikkerhedskontrols virksomhed (SEK/90/452 endel.) — gjort sig om udbygning af sikkerhedskontrolregnskabssystemet for at øge pålideligheden af registrering af plutonium i plutoniumforurenede affald (plutonium contaminated waste material (PCM))?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**
(23. juli 1990)

Med henvisning til Euratom-traktatens artikel 79 og til visse bestemmelser i forordning (EØF) nr. 3227/76 anser Kommissionen ikke en yderligere udbygning af sikkerhedskontrolregnskabssystemet for plutoniumforurenede affald for påkrævet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1388/90
af Jean-Claude Pasty (RDE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. juni 1990)
(90/C 325/64)

Om: Forslag til forordning om afsætning af vildtkød (KOM/89/496 endel.)

I den seneste tid er der sket en udvikling inden for opdræt af vildt, navnlig af hjorte og vildsvin, med henblik på afsætning af kødet inden for Fællesskabet.

Der er tale om en interessant differentiering inden for landbruget, som vil gøre det muligt at afvikle en vis del af overskudsproduktionen.

Imidlertid er der fare for, at et forslag til forordning (KOM/89/496 endel.) om harmonisering af afsætningsbetingelserne for vildtkød modarbejder udviklingen af denne form for opdræt. For at undgå at blive placeret i en at kød af opdrættet vildt klassificeres som »kød« i henhold til direktiv 64/433/EØF ⁽¹⁾ eller senere ændringer heraf.

Der synes ikke at være nogen logisk grund til, at vildt, som er opdrættet efter strenge kvalitetsnormer, ikke bliver slagtet, opskåret og oplagret på samme måde som kød fra klassiske husdyr uafhængigt af de i forslaget omhandlede lokale slagtningsmuligheder.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til denne sag, og agter den i påkommende tilfælde at ændre sit forslag for at tage hensyn til den seneste udvikling inden for vildtopdræt, som fortjener at blive fremmet?

⁽¹⁾ EFT nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 2012/64.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(25. juli 1990)

Forslaget til Rådets forordning (EØF) om vildtkød og kaninkød (KOM(89)469 endelig udg.) ⁽¹⁾ udvider de betingelser, der stilles til fersk kød i henhold til direktiv 64/433/EØF om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handelen med fersk kød inden for Fællesskabet, til at omfatte opdrættet vildt af store pattedyr såsom hjortedyr og vildsvin.

Der er fastsat undtagelsesbestemmelser for kød til eget forbrug, salg af små mængder og jagt på opdrættet vildt på oprindelsesstedet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 327 af 30. 12. 1989, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1403/90
af Christine Oddy (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. juni 1990)
(90/C 325/65)

Om: Strejkeret i EF

Hvornår agter Kommissionen at forelægge forslag til retsakter om indførelse af strejkeret i hele EF, således at det sikres, at strejkende ikke afskediges, straffes eller rammes på anden vis for at have strejket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(25. juni 1990)

Kommissionens handlingsprogram om gennemførelsen af Fællesskabspagten om de Arbejdsmarkedsmæssige og Sociale Rettigheder indeholder ikke bestemmelser af lovgivningsmæssig art om en fremtidig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende strejkeret.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1430/90
af Alonso Puerta (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. juni 1990)
(90/C 325/66)

Om: Anvendelse af direktiv 80/336/EØF i Spanien

I forlængelse af skriftlig forespørgsel nr. 1336/90 om stråling i Centret for Forskning i Energi, Miljø og Teknologi (Madrid — Spanien) og på baggrund af, at det af den sjette årsberetning til Europa-Parlamentet om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten fremgår, at den spanske regering gør sig skyldig i en ukorrekt anvendelse af direktiv 80/836/EØF om beskyttelse af arbejdstageres sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling, samt at Kommissionen den 31. december 1988 sendte en skrivelse (A484/88) til de spanske myndigheder som indledning på overtrædelsesproceduren i henhold til Traktatens artikel 169, stilles følgende spørgsmål:

1. Er sagen arkiveret?
2. Kan Kommissionen i modsat fald give oplysninger om udviklingen i overtrædelsesproceduren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(1. august 1990)

I forbindelse med overtrædelsesproceduren, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder. I betragtning af det modtagne svar har Kommissionen besluttet at gå videre med proceduren.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1449/90
af Ian White (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. juni 1990)
(90/C 325/67)

Om: Test af kosmetiske produkter på dyr

Kan Kommissionen angive den videnskabelige basis for den foreslåede obligatoriske test af kosmetiske produkter på dyr samt oplyse, om sådanne tests i øjeblikket gennemføres i EF-medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(17. juli 1990)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 609/90 af Bryan Cassidy (¹).

(¹) EFT nr. C 266 af 22. 10. 1990, s. 37.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1522/90
af Gordon Adam (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(21. juni 1990)
(90/C 325/68)

Om: Formaldehyddampe

Det Forenede Kongerige har ikke på nuværende tidspunkt nogen lovgivning om fremstilling af formaldehyddampe, til trods for at dampe herfra vides at indeholde dioxin og furan. Vesttyskland har indført lovgivning herom og agter at skærpe denne lovgivning inden udgangen af 1992.

I henhold til Kommissionens oplysninger anses formaldehyd ifølge EF's definitioner som et »kræftfremkaldende stof« i kategori 3, hvilket betyder, at det ikke er omfattet af nogen EF-bestemmelser vedrørende fremstillingen. Vil Kommissionen skriftligt bekræfte dette og nærmere redegøre for årsagerne til den manglende kontrol med udslip af formaldehyddampe? Vil Kommissionen også give oplysninger om kontrollen med formaldehyd i de forskellige EF-lande, Østrig og Sverige, og vil den overveje at ændre på denne mangel på kontrol, så arbejde på og naboer til fabrikker, som fremstiller formaldehyd, ikke udsættes for sundhedsfare?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(27. juli 1990)

Kommissionen bekræfter, at formaldehyd er blevet klassificeret og rubriceret som værende et carcinogén (kræftfremkaldende stof) af kategori 3 i Rådets direktiv 87/432/EØF af 3. august 1987 (*) om den ottende tilpasning til den tekniske udvikling af direktiv 67/548/EØF (**). Carcinogener af kategori 3 er stoffer, som giver anledning til bekymring med hensyn til mennesker som følge af mulige kræftfremkaldende virkninger, men i henseende til hvilke de foreliggende oplysninger endnu ikke er tilstrækkelige til, at der kan foretages en tilfredsstillende vurdering. Der foreligger visse vidnesbyrd fra relevante undersøgelser af dyr, men dette er ikke tilstrækkeligt til at placere stoffet i kategori 2.

De væsentligste kilder til udledning af formaldehyd i luften er industriprocesser, hvorunder der anvendes formaldehyd som råmateriale, og anvendelse af produkter, som indeholder formaldehyd. Begge disse kilder forårsager primært og hovedsageligt luftforurening indendøre, som eventuelt kan frembyde en vis risiko for arbejdere og forbrugere. Som forureningsfaktor i fri luft spiller formaldehyd en rolle som flygtig organisk forbindelse (volatile organic compound — VOC) og nedbrydes forholdsvis hurtigt gennem iltning.

Den 12. juni 1989 vedtog Rådet direktiv 89/391/EØF (†) om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet. Dette direktiv rummer en generel strategi for sundheds- og sikkerhedsbeskyttelse på arbejdspladsen inden for alle erhvervssektorer og er baseret på principperne om primær forebyggelse eller beskyttelse ved selve kilden.

Desuden er Kommissionen inden for rammerne af Rådets direktiv 80/1107/EØF (‡) som ændret ved Rådets direktiv 88/642/EØF (§) for øjeblikket i gang med at udarbejde en liste over grænseværdier for udsættelse for risici på arbejdspladsen.

I det fremtidige arbejde kan eventuelt ligeledes indgå grænseværdier for udsættelse for formaldehyd på arbejdsstedet.

(*) EFT nr. L 239 af 21. 8. 1987, s. 1.

(†) EFT nr. L 196 af 16. 8. 1967, s. 1.

(‡) EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 1.

(§) EFT nr. L 327 af 3. 12. 1980, s. 8.

(¶) EFT nr. L 356 af 24. 12. 1988, s. 74.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1553/90

af Christine Crawley (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(90/C 325/69)

Om: Centralisering af oplysninger med henblik på at nedbringe antallet af dyreforsøg

Ved Kommissionen, om der eksisterer en databank med oplysninger om forsøg, der kan anvendes til at nedbringe

antallet af dyreforsøg ved f.eks. at undgå gentagelser? Hvis der ikke eksisterer en databank af denne art, vil Kommissionen så støtte oprettelsen af én? — Og på hvilken måde?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(1. august 1990)

Der findes flere kommercielle databaser med toksikologiske oplysninger om industrikemikalier, pesticider, lægemidler osv., som kan anvendes med henblik på at undgå unødige gentagelser af forsøg med levende dyr.

Af de vigtigste kan nævnes:

1. Medicine (medicinsk litteratur on line): indeholder såvel kliniske som eksperimentelle humane, dentale og veterinære data
2. TDB (Toxicology Data Bank): indeholder toksikologiske og farmakologiske data
3. Toxline (Toksikologi-information on line): indeholder international dokumentation om toksikologi osv.

Kommissionen selv har oprettet en central databank (Ecdin) (Environmental Chemicals Data and Information Network), der indeholder oplysninger om ca. 60 000 kemiske stoffer, som fremstilles i betydelige mængder.

Der er nem adgang til disse databanker og til mange andre databanker via Euronet, Det Europæiske Telekommunikationsnetværk.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1583/90

af Madron Seligman (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(90/C 325/70)

Om: Udgifter for lokale myndigheder i forbindelse med gennemførelse af direktiver

Mange EF-direktiver skal gennemføres og håndhæves på kommunalt plan med deraf følgende betydelige udgifter. Udarbejder Kommissionen et overslag over disse udgifter

og giver meddelelse herom til alle institutioner, der er involveret i den lovgivningsmæssige proces?

Som eksempel anslår Trading Standards Department i West Sussex County Council ekstraudgifterne som følge af EF-lovgivning om levnedsmiddelkontrol til 150 000 £ for West Sussex alene.

Disse udgifter bliver af særlig betydning, når man gør sig klart, at de uundgåeligt vil blive væltet over på forbrugeren i form af højere priser og/eller højere skatter.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(27. juli 1990)

Gennemførelsen og ikrafttrædelsen af levnedsmiddelovgivningen rangerer som ansvarsområde under medlemsstaterne, som deltager i vedtagelsen heraf og kan vurdere omkostningerne i forbindelse med ikrafttrædelsen under de omfattende konsultationer og forhandlinger, der går forud for de forskellige retsakter.

Kommissionen foretager derfor ikke vurderinger af omkostningerne i forbindelse med ikrafttrædelsen, men henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at dens politik vedrørende levnedsmiddelovgivning⁽¹⁾ begrænser Fællesskabets levnedsmiddelovgivning til kun at omfatte de vigtigste områder såsom at beskytte den offentlige sundhed og give forbrugerne oplysninger og yde dem beskyttelse på andre områder end sundhedsområdet, at sikre ordentlige handelspraksis og at sørge for gennemførelse af de nødvendige kontrolforanstaltninger. De omkostninger, der er forbundet med ikrafttrædelsen, er derfor kun de, der er nødvendige for at kunne opfylde de væsentlige målsætninger for offentlighedens politik, og forenklingen og ensartetheden af levnedsmiddelovgivningen vil betyde en kraftig lettelse af kontrollørernes opgave, hvor det i dag drejer sig om indbyrdes overensstemmelse mellem tolv forskellige nationers lovgivning.

I henhold til sine forpligtelser i medfør af levnedsmiddelkontroldirektivet⁽²⁾ er Kommissionen for øjeblikket i gang med at gennemføre et arbejdsprogram, som vil bidrage betydeligt til gennemførelse og koordinering af offentlige kontroller. Hvad angår den ekstra omkostning på 150 000 £, som det ærede medlem nævner, og som er anslået af West Sussex County Council, udtalte Det Forenede Kongeriges minister for landbrug, fiskeri og levnedsmidler den 23. november 1989 i forbindelse med gennemførelsen af den nye »Food Act« følgende: »... i næste års program for statstilskud (Revenue Support Grant Settlement) til de lokale myndigheder vil der skulle regnes med en årlig forøgelse af bevillinger med 30 mio £...«. Bevilges dette beløb pro rata efter befolkningstallet, ville West Sussex' andel heraf rigeligt kunne dække de ekstra omkostninger, det ærede medlem anfører.

⁽¹⁾ KOM(85) 603 endelig udg.

⁽²⁾ EFT nr. L 186 af 30. 6. 1989, s. 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1589/90

af Gérard Deprez (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(90/C 325/71)

Om: Vurdering af de økonomiske og sociale virkninger af den tyske samlingsproces for det indre marked

Kan Kommissionen give oplysninger vedrørende vurdering af de økonomiske og sociale følger af den tyske samlingsproces for det indre EF-marked (indvirkning på den institutionelle udviklingsproces, på konkurrencepolitikken, på EF-budgettet, på den frie bevægelighed for personer og arbejdstagere...)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(5. oktober 1990)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens meddelelse om »Tysklands forening (bind 3): De finansielle konsekvenser«⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(90) 400.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1633/90

af Giuseppe Mottola (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(90/C 325/72)

Om: Vandkvaliteten i Napoli

I Napoli og i flere omliggende kommuner har man i længere tid stået over for problemer i forbindelse med den meget dårlige vandkvalitet.

Desuden skal der i henhold til vandforsyningsplanen udvindes vand i områder, som ikke i tilstrækkelig grad opfylder de sundhedsmæssige og hygiejniske krav i det EF-direktiv, hvori kvalitetsmålene fastsættes.

1. Kan Kommissionen oplyse, om følgende EF-direktiver rent faktisk overholdes i Napoli kommune:
 - a) 75/440/EØF⁽¹⁾ om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne
 - b) 80/778/EØF⁽²⁾ om kvaliteten af drikkevand

- c) 79/869/EØF⁽¹⁾ om målemetoder og hyppighed for prøveudtagning og analyse af overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne?
2. Kan Kommissionen fastslå, om det vand, som findes i ledningsnettet i Napoli og er beregnet til forsyningen af denne by, er i strid med EF-bestemmelserne om vandkvalitet?
3. Kan Kommissionen fastslå, hvem der er ansvarlig og indklage de ansvarlige for Domstolen?

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 34.

⁽²⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 11.

⁽³⁾ EFT nr. L 271 af 29. 10. 1979, s. 44.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(8. august 1990)

Kommissionen har ikke modtaget oplysninger fra de italienske myndigheder om kvaliteten af overfladevand og drikkevand i Napoli-området.

På baggrund af klagen fra det ærede medlem vedrørende vandkvaliteten vil Kommissionen undersøge, om direktiv 75/440/EØF, 79/869/EØF og 80/778/EØF er overholdt i det pågældende område.

Kommissionen har registreret det ærede medlems henvendelse som en officiel klage.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1672/90

af Christine Oddy (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 325/73)

Om: Synroc

Hvilke skridt tager Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber for at få atomindustrien til at anvende synroc for at skille sig af med atomaffald?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(25. september 1990)

Teknikken til konditionering af radioaktivt affald skal være tilpasset affaldets art og til det valgte deponeringssted. Kommissionens opgave på dette område består ikke i at intervenere på markedet for at foreskrive anvendelsen af en bestemt teknik som den, der anvendes af Synroc.

I sit FTU-program »Forvaltning og oplagring af radioaktivt affald« gennemfører Kommissionen navnlig en aktion til karakterisering af konditioneret nukleart affald for at fastslå de væsentlige egenskaber herved med henblik på en sikker bortskaffelse.

Resultaterne af dette arbejde formidles regelmæssigt til samtlige kompetente organer inden for Fællesskabet på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1682/90

af Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(90/C 325/74)

Om: Eksport af giftigt affald til den tredje verden

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at forhindre, at giftigt affald fra medlemslandene eksporteres til visse lande i den tredje verden?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(27. september 1990)

I medfør af direktiv 84/631/EØF som ændret ved direktiv 86/279/EØF kan eksport (grænseoverskridende overførsel) af farligt affald til tredjelande først finde sted, når de kompetente myndigheder i den eksporterende medlemsstat har bekræftet modtagelsen af anmeldelsen heraf.

Denne bekræftelse kan kun udstedes på ganske særlige betingelser, heriblandt bevis for, at der er indgået en kontraktmæssig aftale med modtageren af affaldet, og vedkommende skal råde over en fyldestgørende teknisk kapacitet med hensyn til at eliminere dette. Desuden skal affaldets indehaver have opnået tilladelse hertil fra det importerende tredjeland.

For så vidt angår AVS-Landene i særdeleshed, vil Kommissionen tilstille Rådet et forslag til forordning, som skal træde i stedet for direktiv 84/631/EØF og de senere ændringer heraf — og hvori der fastsættes nærmere fælles kontrolbestemmelser for alle bevægelser inden for EF og til den øvrige verden.

For så vidt angår eksport af affald til tredjelande, regnes der med — som det fremgår af Den Fjerde Lomé-Konvention — et totalt forbud mod eksport af affald til AVS-Staterne. For de øvrige tredjelandes vedkommende vil forordningen indeholde en gentagelse af bestemmelserne fra Basel-Konventionen vedrørende affald.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1699/90

af Bouke Beumer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 325/75)

Om: Udførsel af salmiakpastiller

1. Er det Kommissionen bekendt, at salmiakpastiller fremstillet i Danmark og Nederlandene med et salmiakindhold på 6—8 % ikke — med undtagelse af Slesvig-Holsten — må forhandles i Forbundsrepublikken Tyskland?
2. Har Kommissionen kendskab til, at grundlaget herfor er den tyske bestemmelse om aromastoffer, ifølge hvilke pastillerne højst må tilsættes 2 % salmiaksalt?
3. Finder Kommissionen ikke, at denne bestemmelse medfører betydelige handelshindringer og hæmmer den frie samhandel?
4. Falder det tyske indførselsforbud mod saltpastiller med et indhold af salmiaksalt på 6—8 % ikke ind under »kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning« (artikel 30 i EØF-Traktaten), jf. Domstolens dom i Cassis de Dijon-sagen (sag 128/78)?
5. Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(14. august 1990)

1 & 2. Kommissionen er blevet gjort opmærksom på, at det i Forbundsrepublikken Tyskland ikke skulle være tilladt at sælge de i Danmark og Nederlandene fremstillede salmiakpastiller med et salmiakindhold på 6 til 8 %, og at den tyske aromaforordning, ifølge hvilken salmiakindholdet i pastillerne højst må være 2 %, ligger til grund herfor. Det ser ud til, at Schleswig-Holstein under anvendelse af de generelle principper for de frie varebevægelser, der er fremført af Domstolen i Cassis de Dijon-dommen (præciseret i Kommissionens meddelelse om konsekvenserne af dommen i Cassis de Dijon-sagen (1)), tillader indførsel af salmiakpastiller med et højere salmiakindhold.

3 & 4. Kommissionen undersøger den pågældende tyske bestemmelse på grundlag af EØF-Traktatens artikel 30 til 36 (frie varebevægelser) med særlig henblik på eventuelle sundhedsmæssige begrundelser.

5. Når Kommissionen har afsluttet denne undersøgelse, vil den overveje, om — og i så fald hvilke — foranstalt-

ninger der skal træffes, og hvorledes disse om nødvendigt skal gennemføres. Kommissionen holder det ærede medlem underrettet om sagens videre forløb.

(1) EFT nr. C 256 af 3. 10. 1980.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1731/90

af Herman Verbeek (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(90/C 325/76)

Om: EF-støtte til Philips

1. Har Kommissionen kendskab til forlydender i den nederlandske presse af 9. juni 1990 om, at Philips i sin årsberetning for 1989 har maskeret sine tab ved ikke at oplyse, at virksomheden har modtaget flere hundrede millioner gylden i offentlig støtte, bl.a. som led i Eureka, Jessi og megabit-chips-projektet?
2. Kan Kommissionen angive, om og på hvilken måde virksomheder er forpligtet til i deres årsregnskaber at oplyse om eller nærmere at gøre rede for anvendelsen af økonomisk støtte, EF har ydet? Hvordan ser Kommissionen i denne forbindelse på udformningen af en bestemmelse, hvorefter EF-støtte skal opføres separat i årsberetningen?
3. Vil Kommissionen henstille til Philips snarest at forelægge oplysninger om, hvor stor støtte virksomheden i 1989 har modtaget som led i EF-innovationsprojekter?
4. Kan Kommissionen love, at der i fremtiden vil blive ført strengere kontrol med, at virksomheder ikke misbruger EF-støtte ved at vildlede offentligheden om en virksomheds økonomiske stilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(27. september 1990)

Kommissionen er ikke kompetent til at udtale sig om virksomhedsresultater. Også Kommissionen har i pressen set, at firmaet Philips resultater for 1989 ikke har svaret til forventningerne. I øvrigt er de af det ærede medlem nævnte projekter Eureka, Jessi og Mega-Chips ikke fællesskabsprojekter men tværstatslige projekter, selv om Fællesskabet deltager med et marginalt beløb i de to første.

For øjeblikket findes der ingen bestemmelser i regnskabsdirektiverne (1), som pålægger firmaer i deres regnskaber

specifikt at nævne finansiel støtte modtaget af offentlige myndigheder, herunder De Europæiske Fællesskaber. I den udstrækning, tilskud modtaget af offentlige myndigheder afgørende influerer på firmaets resultat, må man imidlertid spørge sig selv, om ikke det fundamentale princip om firmaets image forpligter det pågældende firma til at nævne den modtagne støtte i bilaget.

(¹) Rådets fjerde direktiv af 25. juli 1978 (78/660/EØF) vedrørende årsregnskaber (EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11). Rådets syvende direktiv af 13. juni 1983 (83/349/EØF) vedrørende konsoliderede regnskaber (EFT nr. L 193 af 19. 7. 1983).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1741/90

af José Alvarez de Paz (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(12. juli 1990)

(90/C 325/77)

Om: Statistikker over immigranter fra tredjelande

Hvad mener Kommissionen om de manglende og irrelevante statistiske oplysninger om immigrationsstrømmene mod Europa?

Råder medlemsstaternes sikkerhedstjenester over uofficielle tal, og hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(21. august 1990)

De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor er i besiddelse af en række statistiske oplysninger om nettovandringen og antallet af udlændinge i De Europæiske Fællesskaber.

Oplysningerne, der officielt indsendes af de nationale statistiske kontorer, offentliggøres i følgende Eurostat-publikationer:

- Befolkningsstatistik
- Beskæftigelse og arbejdsløshed
- Undersøgelse af arbejdsstyrken.

Eurostat er også i besiddelse af tal for »udenlandske arbejdstagere«, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 (¹).

På grund af endnu uløste problemer med hensyn til ensartede statistikker har Eurostat dog iværksat en indgående undersøgelse af arbejdskraftens vandring mellem de tolv medlemsstater. Den endelige rapport vil blive drøftet med repræsentanter for de nationale statistiske kontorer.

Hvad angår uofficielle tal, kan Kommissionen ikke vurdere, om tal, den ikke er i besiddelse af, er troværdige. Eurostat får sine oplysninger fra de nationale statistiske kontorer og kan derfor ikke tage stilling til tal, der måtte findes i politiets eller andre organers fortegnelser i medlemsstaterne.

(¹) EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1788/90

af Mechtild Rothe (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(13. juli 1990)

(90/C 325/78)

Om: En grækers fortabelse af sit græske statsborgerskab på grund af påstået militærnægtelse

Moustafa Tsolak, der siden 1973 har været bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, fik i 1981 frataget sit græske statsborgerskab, fordi han ikke havde påbegyndt aftjenelsen af sin værnepligt.

Tsolak efterkom i 1978 en indkaldelse fra de græske militærmyndigheder, men fik af helbredsmæssige årsager udsat sin militærtjeneste i et år. Da han i 1978 — på grund af yderligere sygdom, for hvilken militærmyndighederne fik tilsendt den behørig lægeattest — fortsat ikke kunne tiltræde tjenesten, fratoges han sit statsborgerskab.

Tsolak fik ingen lejlighed til at gøre indsigelse herimod, og han fik kun rent tilfældigt underretning om dette skridt, da han efter at have mistet sit pas ansøgte om et nyt.

Siden 1984 har Tsolaks ansøgning om nyt statsborgerskab — nr. 36695/84 E, journalnr. 5463-84 — ligget i det græske indenrigsministerium. Ansøgningen blev fornyet i 1989 under sagsnr. 48.408.

Fratagelsen af statsborgerskabet har medført en betydelig indskrænkning af Tsolaks personlige frihedsrettigheder, og han har altså nu i seks år ventet på en afgørelse i sagen.

Har Rådet kendskab til andre tilfælde, hvor de græske myndigheder har handlet som ovenfor beskrevet?

I hvilket omfang er de græske myndigheders fremgangsmåde i modstrid med Konventionen til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder, især artikel 6 heri, samt med artikel 3 i Protokol nr. 4 til denne konvention?

Ser Rådet nogen mulighed for at gribe ind i denne sag, således at Tsolak kan få sit statsborgerskab tilbage?

Svar

(20. november 1990)

Rådet har ikke kendskab til den sag, som det ærede parlamentsmedlem rejser, eller til andre lignende sager, som under alle omstændigheder ikke henhører under Rådets kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1893/90

af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(2. august 1990)

(90/C 325/79)

Om: Drabene på seks jesuitter i El Salvador

Efterforskningen i sagen om drabene på seks jesuitter på Det Mellemmamerikanske Universitet i El Salvador den 16. november 1989 er ifølge en udtalelse fra ærkebiskoppens juridiske rådgiver, Maria Julia Hernández, »praktisk talt afsluttet, og de otte officerer, der gav ordre til drabene, er ikke blevet draget til ansvar«.

Der er blevet rejst sigtelse mod otte officerer, heriblandt rektoren for militærakademiet, Guillermo Benavides.

Hvilke foranstaltninger har Rådet truffet, eller hvilke foranstaltninger agter det at træffe for at sikre, at dets resolution, hvori de salvadoranske myndigheder opfordres til at drage omsorg for en fuldstændig opklaring af drabene og retsforfølgning af de skyldige, føres ud i livet?

Svar

(23. november 1990)

Rapporter om komplikationer ved gennemførelsen af efterforskningen i anledning af universitetsmordene i november 1989 foranledigede De Tolv til at rette endnu en henvendelse til myndighederne i El Salvador i juni 1990 for at understrege den betydning, som De Tolv tillægger en korrekt gennemførelse af de retsprocedurer, som er indledt i denne sag.

I det memorandum, der blev omdelt som en integrerende del af formandskabets tale på De Forenede Nationers Generalforsamling på Fællesskabets og dets medlemsstaters vegne, blev det gentaget, at Fællesskabet fortsat tillægger denne undersøgelse betydning som led i den nationale forsoningsproces i El Salvador. Som det er det ærede medlem bekendt, bekræftede Fællesskabet og El Salvadors regering i den fælles politiske erklæring, som blev afgivet på San José VI Ministerkonferencen i Dublin i april sammen deres vilje til at arbejde for dialog og forsoning i El Salvador.

Myndighederne i El Salvador er således fuldt ud klar over den hjemlige og internationale opmærksomhed, som er rettet mod efterforskningen i anledning af mordet på pater Ellecuria og hans kolleger, og deres ansvar for at gøre alt, som står i deres magt, for at denne efterforskning kan afsluttes på rette vis.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1912/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene i Europæisk Samarbejde

(2. august 1990)

(90/C 325/80)

Om: Menneskerettighederne på Haiti

Hvordan har regeringen på Haiti reageret over for Fællesskabet i forbindelse med de mange og nylige foranstaltninger til fremme af menneskerettighederne i dette land?

Svar

(23. november 1990)

Det ærede medlem henvises til svaret på skriftlig forespørgsel nr. 2066/90 (1), som også vedrører Haiti.

(1) Se side 48 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1915/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til udenrigsministrene i Europæisk Samarbejde

(2. august 1990)

(90/C 325/81)

Om: Menneskerettigheder i Guatemala

Hvilken reaktion har EF fået fra Guatemalas regering på den senere tids mange henvendelser vedrørende menneskerettighederne i Guatemala?

Svar

(23. november 1990)

Det ærede parlamentsmedlem mindes om, at det i svaret på hans tidligere forespørgsel om Guatemala, nr. 1460/90, blev oplyst, at myndighederne i Guatemala helt er klar over, at Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater nærer bekymring hvad angår menneskeret-

tighedssituationen i deres land, og de er bekendt med Europa-Parlamentets holdning med hensyn til overtrædelsen af menneskerettighederne i Guatemala. Desværre kan der stadig ikke siges at være sket nogen mærkbar forbedring af situationen.

Som det ligeledes blev oplyst i svaret på forespørgsel nr. 1460/90, ser Fællesskabet og dets medlemsstater dog med tilfredshed på Escorial-aftalen af 1. juni, og finder det meget vigtigt, at alle parter gør brug af denne mulighed for forandring, både før og efter det valg, der skal finde sted i slutningen af indeværende år.

De noterer sig i denne forbindelse de møder, der blev holdt i Ottawa mellem en delegation fra URNG og repræsentanter for private virksomheder (CACIF), såvel som de møder, der blev holdt i Quito mellem URNG og repræsentanter for Guatemalas religiøse institutioner. Ved begge lejligheder overværede en delegation fra det nationale forsoningsråd drøftelserne.

Hvad fællesskabsforskningen angår, er det rigtigt, at de beløb, der anvendes til bioteknologisk forskning, kun svarer til omkring 3% af medlemsstaternes budgetter til denne forskning. Det er imidlertid vigtigt at regne med de katalytiske virkninger af det tværnationale samarbejde, som har åbnet mulighed for betydelige fremskridt inden for en række områder af biovidenskaberne.

Disse fremskridt vil formodentlig få endnu større vægt takket være de nye særprogrammer, som Kommissionen agter at iværksætte inden for biovidenskab og -teknologi under Fællesskabets tredje rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

Endnu større investeringer i arbejde og penge inden for alle sektorerne, herunder lovgivning og beskyttelse af intellektuel ejendomsret, som er afgørende for udfaldet af den europæiske bioteknologiske forskning, bør imidlertid kunne medvirke til, at Fællesskabets efterslæb i forhold til de andre industrilande vil kunne indhentes hurtigere.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1930/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(90/C 325/82)

Om: Nye tegn på europæisk underlegenhed inden for bioteknologi

Ifølge en undersøgelse med titlen »Community Policy for Biotechnology: Competitiveness and Economic Benefits«, der er offentliggjort af den øverste rådgivningsgruppe for bioteknologi under CEFIC (Det Europæiske Råd for Sæmmenslutninger af Kemiske Industrier), er der nye tegn på, at Europa sakker stadig længere bagud på det bioteknologiske område.

Denne tendens kommer til udtryk i såvel antallet af nyoprettede virksomheder som i antallet af patenter. Undersøgelsens forfattere opfordrer til en koordineret europæisk indsats for at imødegå udenlandske virksomheders indtrængen i grundlæggende sektorer såsom medicinal- og levnedsmiddelindustrien, den kemiske industri og landbruget, samt inden for den miljøteknologiske branche.

Mener Kommissionen, at det vil være tilstrækkeligt at styrke koordineringen, eller bør der også ske en intensivring af Fællesskabets forskningsindsats på det biologiske område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(28. september 1990)

Kommissionen erkender betydningen af de argumenter og statistiske oplysninger, der er fremlagt i rapporten SAGC-CEFIC, som det ærede medlem omtaler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1945/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(90/C 325/83)

Om: Bevidst spredning af genetisk modificerede organismer i miljøet

Vil Kommissionen fremlægge en liste over de 37 bevidste spredninger af genetisk modificerede organismer (GMO) i miljøet, der indtil dato har fundet sted i Frankrig, med angivelse af organismetype (værtsorganisme og modificerede egenskaber), ansvarligt selskab eller institut, sted, omfang og formål?

På hvilket retsgrundlag godkendtes den ovenfor nævnte spredning af GMO i Frankrig og af hvilke kompetente myndigheder? Omfattede bemyndigelsesproceduren en vurdering af risikoen for miljøet, og blev offentligheden underrettet?

Hvilke procedurer blev fulgt i forbindelse med bemyndigelsen til den bevidste spredning af GMO inden for rammerne af FLAIR- og ECLAIR-programmerne? Omfatter de en vurdering af de miljømæssige risici og underretning af offentligheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(26. september 1990)

Kommissionen sidder ikke inde med de af det ærede medlem ønskede fuldstændige og detaljerede oplysninger

om udsætning af genetisk modificerede organismer (GMO) i miljøet, som har fundet sted i Frankrig. Medlemsstaternes myndigheder er ikke forpligtet til at give Kommissionen oplysninger om udsætning af GMO, før direktiv 90/220/EØF ⁽¹⁾ er gennemført, eller senest inden udgangen af oktober 1991.

En vis mængde mere generelle oplysninger om udsætning af GMO i Frankrig er offentliggjort i aktivitetsrapporten for 1989 fra »Commission du Génie Biomoléculaire«, som blev udgivet for nylig (juli 1990). Dette udvalg blev nedsat af landbrugs- og skovbrugsministeriet i 1986 og fik til opgave at rådgive ministeriet om sikkerheden ved GMO-produkter, navnlig om risikoen for spredning af levende GMO i miljøet. Udvalget har vurderet en række udsætninger af GMO. Eventuelle andre oplysninger om disse udsætninger, om udvalgets sammensætning og kommissorium og om dets arbejds- og vurderingsmetoder bør rekvireres direkte hos de franske myndigheder.

De procedurer for tilladelse til udsætning af GMO i miljøet, der anvendes af deltagerne i ECLAIR og FLAIR, er de procedurer, som de pågældende medlemsstater anvender. Også vurdering af miljørisikoen og oplysning af offentligheden finder sted efter medlemsstaternes bestemmelser. I forbindelse med udvælgelsen af ECLAIR- og FLAIR-projekter anvendte eksperterne og Kommissionens personale de foreslåede forskningsprojekters mulige indvirkning på miljøet som et af kriterierne for godkendelse eller afvisning af projekterne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 117 af 8. 5. 1990, s. 15.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1953/90
af **Cristiana Muscardini (NI)**

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(90/C 325/84)

Om: Forebyggelse og bekæmpelse af brande i EF

I sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 479/89 ⁽¹⁾ godkendte Rådet formelt oprettelsen af et fællesskabsorgan til forebyggelse og bekæmpelse af brande og til beskyttelse af skovene og lovede en udbygning af de eksisterende strukturer. Trods Rådets forsikringer om nedsættelse af en stående skovbrugskomité og et fællesskabskorps til civilbeskyttelse, som er uddannet i bekæmpelse af brande og som er understøttet med alt, hvad den moderne teknologi råder over til dette formål, har flammerne på nuværende tidspunkt, hvor sommeren først lige er begyndt, allerede ødelagt mange tusinde ha skov og underskov i en stor del af Europa, nemlig i Sydfrankrig, på Korsika, Sardinien, Sicilien og i forskellige regioner i Italien, Spanien og Grækenland.

Kan Rådet omsider gøre en effektiv indsats i forebyggelsen og bekæmpelsen af brande og bevæge sig fra diskussionernes og hensigternes plan til de konkrete foranstaltninger?

⁽¹⁾ EFT nr. C 39 af 19. 2. 1990, s. 22.

Svar

(14. november 1990)

Rådet er fuldstændig klar over de forhold, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

Der skal i denne forbindelse mindes om, at Rådet allerede har vedtaget et betydeligt antal foranstaltninger inden for civilbeskyttelsen, navnlig vedrørende beskyttelse af skove mod brand. De pågældende foranstaltninger er opregnet i svaret på forespørgsel nr. 479/89, som det ærede parlamentsmedlem tidligere har stillet.

Rådet vil gerne henlede det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på indholdet af svaret på skriftlig forespørgsel nr. 479/89, hvori det meddelte, at Kommissionen endnu ikke har forelagt det specifikke forslag om oprettelse af et fællesskabskorps til civilbeskyttelse.

På den anden side fortsætter Kommissionens arbejde inden for rammerne af Den Stående Skovbrugskomité, som blev nedsat den 29. maj 1989. Målet er at iværksætte mere effektive foranstaltninger i medlemsstaterne med henblik på at fjerne årsagerne til brandene og beskytte skovene mod disse.

For så vidt angår det særlige spørgsmål om bekæmpelsen af brande har gruppen indgående drøftet det hensigtsmæssige i en fællesskabsindsats på dette område.

En effektiv bekæmpelse kræver tilsyneladende en høj grad af decentralisering af de land- og luftbaserede bekæmpelsesforanstaltninger, så de hurtigt kan stilles til rådighed efter en ad hoc-strategi.

Rådet erkender betydningen af en fællesskabsindsats på dette område og vil omhyggeligt behandle de forslag, som Kommissionen forelægger det.

Det italienske formandskab agter at indkalde til en samling i Rådet, der særlig skal beskæftige sig med civilbeskyttelsesspørgsmål, og hvor en række forskellige emner, bl.a. et udkast til en europæiske aftale om samarbejde på civilbeskyttelsesområdet og samarbejde med særlig henblik på konstatering og forebyggelse af større risici samt om gensidig bistand i tilfælde af naturkatastrofer eller teknologikatastrofer, vil blive drøftet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1959/90
af Peter Crampton (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1990)
(90/C 325/85)

Om: Strålingsgrænser for arbejdstagere

Den Internationale Kommission for Strålingsbeskyttelse (ICRP) er i øjeblikket ved at genbehandle sine eksisterende retningslinjer for strålingsgrænser for personer, der arbejder nær strålekilder, og er i færd med at høre et antal institutioner, herunder Friends of the Earth. Hvad er Kommissionens kommentarer med hensyn til det ønskelige i henstillingerne fra Friends of the Earth vedrørende strålingsgrænser på 10 milli-Siverts om året for arbejdstagere ved strålekilder og 0,2 milli-Siverts om året for alle andre (i forhold til den nuværende grænse på henholdsvis 50 msv og 5 msv om året)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(13. september 1990)

Den Internationale Kommission for Strålingsbeskyttelse (ICRP), hvis videnskabelige kompetence er internationalt anerkendt, er for øjeblikket i færd med en fornyet gennemgang af sine henstillinger, og EF-Kommissionen har aktivt bistået ICRP i konsulteringsprocessen vedrørende revisionsudkastet. Når denne proces er til ende, vil ICRP være i besiddelse af alle forslag, modforslag og argumenter, modtaget bl.a. fra repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, fra videnskabelige og faglige sammenslutninger samt fagforeninger såvel som fra andre internationale organisationer, som har at gøre med strålingsbeskyttelse. Den vil så være i stand til at foretage et afbalanceret skøn, når den lægger sidste hånd på sine nye henstillinger, men det fremgår allerede temmelig klart, at de nuværende anbefalede dosisgrænser vil blive væsentligt nedsat.

EF-Kommissionen rådes for sit vedkommende af den ekspertgruppe, der er nedsat i medfør af Euratom-Traktatens artikel 31, og en arbejdsgruppe under denne ekspertgruppe har allerede startet en gennemgang af, hvilke revisioner, der bør foreslås af de nuværende grundlæggende sikkerhedsstandarder i Fællesskabet. Det ville være ukorrekt af EF-Kommissionen at kommentere noget bestemt forslag fra tredjepart, førend den har modtaget råd fra gruppen, og dette råd vil først kunne foreligge efter færdiggørelsen af de nye ICRP-henstillinger.

Eftersom det altid har været EF-Kommissionens mål at harmonisere fællesskabslovgivningen på strålingsbeskyttelsesområdet (for så vidt dette er praktisk muligt og foreneligt med en passende grad af sikkerhed) med de standarder, som er udstedt af andre internationale organisationer (såsom Den Internationale Atomenergiorganisa-

tion) og af tredjelande, vil de nye henstillinger fra ICRP udgøre det vigtigste referencegrundlag for en revision af fællesskabsstandarderne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2012/90
af Alexander Langer (V)
til Det Europæiske Politiske Samarbejde
(1. september 1990)
(90/C 325/86)

Om: Diplomatiske skridt som følge af guldjægeres (garimpeiros) indtrængen på de indfødte yanomans territorier i den brasilianske delstat Roraima

Som det for nylig meddeltes af Missionrådet for De Indfødte (CIMI) i Brasilien, skyller nye bølger af guldjægere (garimpeiros) ind over de indfødte territorier — især yanomastammens — i den brasilianske delstat Roraima. Der gøres i den forbindelse brug af illegale landingsbaner, der er ulovligt etableret, så store områder af Amazonskoven ødelægges, og floderne kviksvølvforgiftes, hvorved der tilføres sygdomme og fordærv, hvilket betyder en alvorlig og vedvarende trussel mod den allerede yderst hårdt prøvede indfødte befolknings videre eksistens samt mod den yderst kostbare og uerstattelige miljøløse vægt. Sådanne aggressive og farlige aktiviteter, som i det mindste til dels blev nedkæmpet gennem et omfattende brasiliansk og internationalt engagement, synes nu at blive genoptaget tilsyneladende med de lokale myndigheders og politiets medviden eller i hvert fald deres passive samtykke, hvilket fremgår af pålidelige udsagn fra CIMI og forskellige presseorganer (som f.eks. Porantim). For nylig fremsatte præsident Collor — også i Europa — omfattende erklæringer herom, der risikerer at blive modbevist af fakta, såfremt de nævnte aktiviteter kan iværksættes uden modstand fra de kompetente myndigheders side.

Hvilke initiativer agter udenrigsministrene at tage eller har de allerede taget for ad hensigtsmæssige kanaler at understrege den store opmærksomhed og bekymring, hvormed EF følger disse hændelser, og understrege, i hvor høj grad EF's forhold til Brasilien afhænger af, hvorledes de indfødte befolkninger og naturen, som nu trues af bl.a. garimpeirosinvasionen, beskyttes?

Svar
(23. november 1990)

Selv om der inden for rammerne af EPS ikke er truffet specifikke foranstaltninger vedrørende yanomaindianerne, er Det Europæiske Fællesskabs holdning til menneskerettighedsspørgsmål, herunder beskyttelse af minori-

teter, velkendt. Fællesskabet og dets medlemsstater har noteret sig Europa-Parlamentets klare erklæring om yanomai-indianerne og hertil knyttede spørgsmål i den beslutning, Parlamentet vedtog den 18. januar. Enkelte medlemsstater har taget spørgsmålet op bilateralt på forskellige niveauer. De er ligeledes bekendt med og opmuntret over den brasilianske præsidents udtalelser om, at han er bekymret over yanomanernes og tilsvarende gruppers situation. Det skal i denne forbindelse ligeledes påpeges, at præsident Collor viser fornyet lydhørhed over for problemet vedrørende de indfødte. Han har styrket Funai, et organ, der er ansvarlig for beskyttelse af indianerne i Amazonskoven, og har udskiftet dets topadministratorer. Dette fornyede engagement fra præsidentens side blev desuden bekræftet i den tale, han for nylig holdt på 45. samling i De Forenede Nationers Generalforsamling. De spørgsmål, som det ærede medlem henviser til i sin forespørgsel, vil løbende blive taget op af De Tolv.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2062/90

af Ernest Glinne (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(5. september 1990)

(90/C 325/87)

Om: EF's bidrag til programmet til bevarelse af Amazon-området: minedrift i Yanomami-området og projekterne i Calha Norte og Calha Sud

På mødet den 9. til 11. juli 1990 i Houston gav G-7-landegruppen Verdensbanken og EF (erklæringens punkt 66) mandat til i samarbejde med Brasilien at udarbejde et pilotprogram med henblik på at redde Amazon-området, som skal forelægges for den konference om verdensklimate, der afholdes i De Forenede Stater næste år, andre konferencer og »senest for det kommende økonomiske topmøde«.

Følgende spørgsmål bedes derfor besvaret:

1. Yanomami-territoriet i grænseregionen Roraima i Amazon-områdets nordlige del er forbeholdt den indianske befolkning såvel i forfatningsmæssige bestemmelser og domstolsafgørelser som gennem de arbejdsopgaver, der er givet til Funai, der er den temmelig vilkårlige forbundsinstans, som varetager beskyttelsen af indianerne, samt Ibama, forbundsmiljøagenturet. To tredjedele af Yanomami-territoriet er ikke desto mindre åbnet for en forurenende søgen efter mineraliske rigdomme, som mere end 40 000 »colons« har kastet sig ud i. De væbnede styrker har ikke gennemført den evakueringsbeslutning, som den afdøde præsident, José Sarney, traf den 9. januar 1990. Hvad er EF-myndighedernes holdning til denne overtrædel-

se af de skriftlige og mundtlige garantier til indianerne og til den farlige konflikt mellem de politiske myndigheder og den militære struktur? Er dette i overensstemmelse med det mandat, der er givet til EF i Houston?

2. De væbnede styrker indledte i 1986 uden godkendelse og endda uden underretning af kongressen gennemførelsen af det såkaldte Calha Norte-projekt, der er et forsøg på at »brasilianisere«, kolonisere og udnytte en korridor på 6 500 km's længde og 150 km's bredde ikke langt fra grænsen til de fem nabolande. De samme væbnede styrker bebudede sidste år et Calha-Sud-projekt for det vestlige Amazon-område. Det lykkedes i sidste ende at overbevise kongressen med hensyn til finansieringsspørgsmålet . . . Samtidig med at guvernøren for Roraima retsforfølges i en korruptionssag fremstår de væbnede styrker og Det Nationale Sikkerhedsråd (SADEN) som de vigtigste samtalepartnere i spørgsmålet om »anvendelsen« af Amazon-området. Det var således SADEN, der repræsenterede Brasilien i forbindelse med genforhandlingerne af vejprojekterne med Den Interamerikanske Bank! Er ovennævnte programmer i overensstemmelse med det mandat, der blev givet til EF i Houston, og vil EF bestræbe sig på at føre drøftelser om sine forslag med de af de brasilianske politiske myndigheder, der viser respekt for landets egen forfatning og landets egne love?

Svar

(20. november 1990)

1. I de konklusioner om miljøspørgsmål, som Det Europæiske Råd vedtog på mødet den 25. og 26. juni 1990 i Dublin, gav det udtryk for bekymring over den fortsatte og hastige ødelæggelse af tropeskovene. Det gav udtryk for sin tilfredshed med, at Brasiliens nye regering har givet tilsagn om at standse denne ødelæggelse og at fremme en bæredygtig forvaltning af skovene. Fællesskabet og dets medlemsstater vil aktivt støtte denne proces. Rådet har anmodet Kommissionen om straks at indlede drøftelser med Brasilien og andre lande i Amazon-pagten med henblik på at udvikle et konkret handlingsprogram, der omfatter Fællesskabet, dets medlemsstater og disse lande. Overvejelserne bør først og fremmest omfatte spørgsmål som aftaler om hjælp med gældsproblemer til gengæld for skovbevarelse, adfærdskodekser for træimporterende industrier og de yderligere midler, der er nødvendige, for at skovene kan bevares og forvaltes på et bæredygtigt grundlag under optimal anvendelse af bestående institutioner og mekanismer. Rådet har kraftigt opfordret andre industrilande til at tilslutte sig dets bestræbelser.

2. For så vidt angår det mandat, som Verdensbanken og Kommissionen fik i Houston, er der kontakter i gang mellem disse to institutioner og de brasilianske myndigheder. Disse kontakter skulle føre til udarbejdelsen af et

pilotprogram til bekæmpelse af truslen mod den tropiske regnskov i området.

Det ærede parlamentsmedlem vil dog forstå, at det ikke tilkommer Rådet at fortolke ordlyden af mandatet til Verdensbanken og Kommissionen. Rådet takker det ærede parlamentsmedlem for oplysningerne i hans forespørgsel, som kan vise sig nyttige ved den vurdering, som Kommissionen skal foretage.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2066/90

af Ernest Glinne (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(5. september 1990)

(90/C 325/88)

Om: Genetablering af »duvalierismen« i Haiti

Den 22. august 1990 gav general Prospère Avril, præsident for den haitianske militærregering, informationsministeriet pålæg om at censurere medierne med henblik på at sikre en »korrekt og sand« information og undgå, at disse medier »oppisker stemningen i befolkningen«. Stærkt bevæbnede paramilitære styrker er blevet oprettet i tilknytning til hæren — der stadig ikke er blevet udrenset — udover præsidentgarden og et politisk politi i civil. Bortset fra vejruddisgen, sporten og ikke-subversive gudstjenester er alt kontrolleret, og på trods heraf er brutale arrestationer, vilkårlige tilbageholdelser og anden statslig vold (i henhold til troværdige kilder er der forekommet 400 mord siden januar 1989) igen blevet daglig kost.

Undtagelsestilstand har været erklæret for et godt ord og artiklerne i den demokratiske forfatning af 1987 vedrørende de grundlæggende menneskerettigheder suspenderes jævnligt. Partierne og de demokratiske sammenslutninger kan ikke opretholdes længere. På trods af spredte forsøg på at opretholde en anderledes facade over for resten af verden er Haiti vendt tilbage til forholdene under Duvalier-regimet nu fire år efter den berygtede diktators afrejse og general Namphys interregnum.

Hvad er De Tolvs holdning til denne genetablering, er de bekymret over de betydelige overtrædelser af menneske-

rettighederne, og mener de stadig, at demokratiske valg bør gennemføres i henhold til bogstavet og ånden i forfatningen af 1987 og uden forudgående undertrykkelse af den frie meningsdannelse og retten til at informere sig på anden måde end ved rygtedannelse? På hvilken måde og i hvilket omfang yder EF og dets medlemsstater bistand til styret i Port-au-Prince? Hvordan kan Republikken Haiti være og forblive EF's privilegerede partner i henhold til Lomé IV-Konventionen, når det i selve denne konventions artikel 5 og 13 kræves af signatarstaterne, at de skal respektere både det enkelte menneskes og befolkningernes værdighed og grundlæggende rettigheder?

Svar

(23. november 1990)

Som det vil være det ærede medlem bekendt, forlod general Avril, som er omtalt i forespørgslen, Haiti i marts 1990. En provisorisk regering ledet af et medlem af højesteret, fru Pascal-Trouillot, blev da indsat og fik til opgave at berede landet til valg, som skulle gøre det muligt at indføre demokrati i Haiti. Fællesskabet og dets medlemsstater bekræftede i en erklæring den 29. juni 1990 deres støtte til afholdelsen af frie, ordnede og demokratiske valg i Haiti. De Forenede Nationers og det internationale samfund støtter aktivt afholdelsen af disse valg, hvis første runde er fastsat til den 16. december 1990.

Generelt er det Fællesskabets politik at opmuntre myndighederne i Haiti til at styrke demokratiske institutioner, inden for hvis rammer menneskerettighederne vil blive beskyttet og yderligere foranstaltninger truffet til at afhjælpe den nød, hvori mange mennesker i Haiti lever. Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater deler det ærede medlems dybe bekymring over de krænkelse af menneskerettighederne, som der stadig ofte rapporteres om fra Haiti; de er imidlertid overbevist om, at deres bidrag til Haitis udvikling gennem Lomé-Konventionen fortsat åber mulighed for at påvirke begivenhedernes forløb i positiv retning.

Den nøjagtige art og det nøjagtige omfang af den bistand, som Haiti modtager fra Fællesskabet og dets medlemsstater, behandles ikke inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde.